

Eser Sahipleri

Abdullah Kudret Çiçek
Azra Betül Yönet
Barış Kaan Öztürk
Berk Aydemir
Betül Günay
Canım Akman
Duygu Çetinkaya
Duygu Karaman
Ece Şevval Özer
Ecrin Büke Erişir
Elif Burma
Emine Özel
Enes Ünal
Esmanur Kapusuz
Esra Ak
Gamze Diri
Göktuğ Efe Verir
Gözde Adanır
Gülbahar Berfin Aksoy
Hilal Pınar Dağlı
İlkay Danacı
İlkin Gündoğdu
Miray Danacı
Neval Güngör
Nisa İclal Akyel
Nisanur Aslan
Nisanur Karaman
Onurcan Uysal
Osman Sarp Eskici
Pelinsu Çakır
Rabia Aleyna Hep
Sefa Çakırer
Semiha Alcan
Yağmur Gülser Akgül
Yavuz Selim Han Yılmaz
Zeynep Özel
Arzu Karameşe
İrem Yanık
Halenur Kaya
Dilek Ünal
Buse Uysal
Şeyma Arat
Kübra Gök
Alaaddin Emre Baş

Editörden

Yine geldi ilkbahar, çağla çiçeklerinin kokusu sardı her yanı. Yapraklar yeşerdi, kaldırdı boyunlarını tomurcuklar. Uzun bir kış sona erdi. Onca kış çalıştı durdu, şiire, masala, öyküye sevdalı karıncalar. Köstebekler hayallerini toprağın en nadide yerlerine ekip düşleriyle suladılar toprağı. Tavşanlar tembellik yapmadı, yine bu kış edebiyata verdiler kendilerini. Kaplumbağalar bile yazmanın büyüüne kapılıp tavşanları geride bıraktı.

Ve Atatürk Edebiyat Ormanı bu kış hiç uyumadı, hep hayal etti ve çalıştı. Çünkü baharın geleceğini biliyorlardı. Dalların kelime kelime çiçek açacağından emindiler. Cümlelerin bestesini yapıp metinlerin türküsünü ezberlediler.

İşte bahar bize nur topu gibi bir Edebiyat dergisi getirdi. Ormanın Eğitim dünyasına armağanı... Atatürkçe Edebiyat Dergisi okulumuza, ormanımıza, Türkçe ve eğitim sevdalısı her gönle armağan olsun.

Sayın okurlar, tamamıyla öğrencilerimizin farklı edebi türleri kullanarak oluşturduğu edebiyat dergimiz, tamamen çocuklarımızın hayal dünyasının özgün ürünlerinden meydana gelen altı farklı temadan oluşuyor.

Temaların arasına serpiştirilmiş köşelerimiz de var,

Bu köşeler:

Daha önce okulumuzda öğrenim görmüş ve mezun olmuş öğrencilerimizin çeşitli yayınlarda ve yarışmalarda yayınlanmış eserlerinden oluşan İZ BIRAKANLAR köşesi,

Öğrencilerimizin değişik zamanlarda konu ve tür sınırlaması olmaksızın oluşturdukları ÇALAKALEM köşesi,

Şiire sevdalı, şairliğe meraklı öğrencilerimizin seçme ve ödüllü şiirleri ŞAİRANE köşesi şeklinde oluştu.

Bu çalışma idareci, öğretmen ve en önemlisi öğrencilerden oluşan, karıncalar gibi çalışkan bir ekibin sekiz aylık emeği sonucu oluştu. Ekibin olarak "Okursan Yazarsın Yazar'san İz Bırakırsın." diyor, sizleri hayaller ve nice emekle dolu eserimizle baş başa bırakıyoruz...

Atatürkçe

Edebiyat Dergisi

Yıllık Edebiyat Dergisi
Yıl: 1 - Sayı: 1 - Mayıs 2016

İmtiyaz Sahibi
Gerze Atatürk Ortaokulu adına
Adem Yönet

Genel Yayın Yönetmenleri
Fatih Arslan - Duygu Kulak - Pınar Danışman

Editör
Adem Yönet - Fatih Arslan

İnceleme ve Değerlendirme Kurulu
Duygu Kulak - Pınar Danışman - Fatih Arslan
İbrahim Selçuk Akyel - Müberra Özcan - Bilal İldemir

Düzenleme - Tasarım
Adem Yönet - Fatih Arslan

Basım Yeri
Şimal Ajans Matbaacılık Dijital Hizmetleri
Sakarya Cad. Aşağı Hamam Yokuşu No:7/A Sinop
Tel: 0 368 260 59 59 Matbaa Sertifika No:21439

İsteme Adresi
Gerze Atatürk Ortaokulu Gerze - SİNOP
Web adresi: <http://gerzeaturkoo.meb.k12.tr>
e-mail: 745847@meb.k12.tr
Tel: 0 368 718 51 03

Gerze Atatürk Ortaokulu Yayınları

Tüm hakları Gerze Atatürk Ortaokulu Müdürlüğü'ne aittir.
Okul müdürlüğünün izni alınmadan kısmen veya tamamen
çoğaltılması veya kaynak gösterilmeden kullanılması yasaktır.
Yazıların sorumluluğu yazarlarına aittir. Dergimiz Milli Eğitim
Bakanlığı İlköğretim ve Ortaöğretim Kurumları Sosyal Etkinlikler
Yönetmeliğinin 24. maddesine uygun olarak hazırlanmıştır.

İÇİNDEKİLER

- 03** *Korku ve Korkularımız*
- 12** *Oyun ve Oyuncak*
- 20** *Fazı ve Fazalık*
- 28** *Çocuk ve Çocuk Sorunları*
- 42** *Fiyelim, Şçelim, Bilelim*
- 54** *Bizim Projemiz*

Korku ve Korkularımız

Barış Kaan Öztürk-Ece Şeval Özer-Esra Ak-Gülbahar Berfin Aksoy-Hilal Pınar Dağlı-Nisa İclal Akyel

Pelinsu Çakır-Yağmur Gülser Akgül-Zeynep Özel-Miray Danacı

KORKMAK MI?

-Deneme-

Ece Şeval Özer

YAŞASIN TAKINTILARIMIZ

-Söyleşi-

Zeynep Özel

İnsanların niçin korktuğunu, bizi korkmaya yönelik şeyin ne olduğunu çok merak ediyordum. Merakımı gidermek için araştırmalar yaptım. Edindiğim bilgiler beni biraz şaşırttı.

Aslında korku, beynimizin yarattığı bir illizyonmuş. Korku denen şey, bilinçaltımızdan geçermiş. Korkulacak bir şey meydana geldiğinde, beynimizdeki amigdala bölümünü uyarırmış. Korku, bu uyarı sonucu gerçekleşirmiş. Eğer bilinçaltımız uyarıyı göndermişse biz buna fobi diyormuşuz.

Birçok insanın sürü sürü takıntısı olabilir. Mesele benim kızlar tuvaletinde ortaya girme takıntım var. Eğer ortaya girmezsem içime garip bir his doluyor.

Takıntıların nedeni çocukken yaşadığımız travmalardan kaynaklanmış. Ben de ilkokulda kızlar tuvaletinde ortaya girmek için o uzun kuyruğa girer, başkasına da girmezdim. Bunun nedeni ise ağabeylerim. Beni hep tuvalette canavar var diye korkuturlardı. Ortaya girince kendimi güvende hissederdim. Benim takıntılarımdan biri bu, ama bazı insanların müdüre, kaleme, çantasına, sırasına bile takıntısı olabiliyor.

Korku, beynimizin yarattığı bir illizyonmuş. Korku beynimizin amigdala bölümünün uyarılması sonucu gerçekleşirmiş. Amigdala bilinçaltımızdan uyarılırsa fobi oluşurmuş.

Hepimizin fobileri vardır. Fobileri olmayan insan neredeyse yoktur. Fobi, korkularımızın otomatik bir hal alması, önümüze geldiği anda bilinçaltımızın bundan korkması demektir.

Korku çoğu zaman kötü bir duygudur. Fakat korkuyu kontrol etmek biraz zordur. İnsanların neden korktuğu hakkında edindiğim anahtar kelime bilinçaltı. Her şey bilinçaltımızdan geçiyor. Bilinçaltımız sayesinde korkuyoruz. Peki, bilinçaltımızı tersi yönde hareket ettirip mutluluğu elde edebilir miyiz? Evet. Eğer bilinçaltımızı tersi yönde hareket ettirip korkularımızın üstüne gitmeyi başarırız, korkularımıza karşı büyük bir zafer elde etmiş oluruz. Yapmamız gereken tek şey, kendi kendimizi şartlandırmak. Kendimize hâkim olmak. Artık korkuya karşı kazandığımız zaferle, mutluluğu elde edebiliriz. Artık biz korkudan değil, korku bizden korksun.

Takıntılarımızı yaslanacağımız bir omuz haline getirmeliyiz. Önemli olan takıntılarımızı sorun etmemeli, oyun haline getirerek onlarla eğlenmeliyiz. Takıntılarımız bir sorun değil, mutluluk kaynağıdır, insanları sinir etmenin en pratik, en kısa yoludur. Takıntı deyip geçmemeli, bir uzay boşluğuna fırlatıp atmamalıyız. Aksine kalbimizde onur köşesi yapıp oturturmalıyız.

Çünkü takıntılarımız olmasaydı biz tam olamazdık, mutluluğa sebep bulamazdık.

Takıntılarımız yaşamın en nadide parçasıdır. Bizi biz yapan, diğerlerinden ayıran, eş, iş, arkadaş, dost seçmemize öncülük yapan bu sebepten, hiçbir zaman ve hiçbir şekilde vazgeçmemeliyiz. Gözünüzün önüne kendinizi getirin ve takıntısız halinizi düşünün. Size göre nasıl geliyor bilmiyorum; ama bana göre gayet sade ve macerasız bir yaşam geliyor. Sıradan, düz bir yaşam. Seni diğerlerinden ayıran sadece ülken, saçın, gözün gibi şeyler var ve aralarında takıntı bulunmuyor. Bir de takıntılı halinizi düşünün, eğlenceli olan, sıradan olmayan bir hayat geçiriyorsunuz. Siz hangisini seçerdiniz. İşte bu nedenle yaşasın takıntılarımız...

KORKULARININ ESİRİ OLMA

-Deneme-

Yağmur Gülser Akgül

KORKULARIMIZDAN KAÇMAK

-Deneme-

Esra Ak

Korku, insanın kendisini korumak istemesi düşüncesiyle ortaya çıkmıştır. Çünkü bu hayattaki büyük küçük herkes kendisini savunmak ister. Bu bazen kelimelerle, bazen vücut diliyle, bazen de düşüncelerle olur. Fakat nasıl olur da insan kendini korumaya çalışırken korunmasız duruma düşebilir? Peki, seni bu duruma kim düşürür? Eğer bu sorulara kendin için cevap verebiliyorsan korkuların sana ayak bağı olmuş demektir.

Ben hiçbir şeyden korkmuyorum diyenler tamamıyla kendilerini kandırıyorlardır. Belki bazı insanların korkuları az belki bazılarının ki fazladır; ama bu hayatta herkesin bir korkusu vardır. Bugün çok imrenilen biri olsan bile unutma ki senin de birçok zaafın var. Ama bu korkularına engel olabiliyorsan işte o zaman asıl imrenilecek kişi olursun.

Korkular bazen yaşanmışlıkları bazen de yaşamak istemeyeceğin şeyleri önleme hissiyle var olmuştur. Eğer korkularının farkındaysan ve önüne geçebiliyorsan, korkun seni değil, sen korkularını esir almışsın demektir. Burada önemli olan korkunla yüzleşmektir. Yoksa yukarıda dediğimiz gibi onun esiri olmuştur.

Korku deyince akla yükseklik korkusu, karanlık korkusu, kalabalık ya da kapalı alan korkusu vb. şeyler gelir. Ama bunlardan çok daha değişik korkular var. Venüstrafobi: Güzel kadınlardan korkma, Porfirofobi: Mor renginden korkma, Peladofobi: Kel insanlardan ya da kelleşmekten korkma, Bibliyofobi: Kitaplardan korkma, Aritmofobi: Sayılardan korkma vb.

Bu korkular tam da yukarıda dediğim gibi bir ayak bağı. Önemli olan korkularınla yüzleşmek ve kendine hâkim olabilmektedir. Belki yükseklikten korkma ya da karanlıktan korkma bir savunma mekanizması olabilir. Çünkü korkma hissi tehlike anında meydana gelir. Ama kelleşmeden korkma ya da güzel kişilerden korkma ne tür bir savunma mekanizması olabilir ki? Tamamen vaktimizi alan ve bizi yoran bir şeydir. Hem belki saç ektirerek ya da bir sürü kozmetik ürünü alarak bu korkularınızla yüzleşebilirsiniz.

Vakit geçmeden korkularınızla yüzleşin, yoksa o sizi er ya da geç bulacaktır. Dolayısıyla zaaflarınızı biliyorsanız başkaları da öğrenmeden harekete geçin ve korkulacak tek varlığın Yüce Yaratıcı olduğunu unutmayın.

Hayatta her insanın korkuları vardır. Kimisi köpekten korkar, kimisi ise karanlıktan... Ama bazıları vardır ki bu korkulardan kaçmak ister, kaçamaz. Çünkü korkulardan kaçılmaz. Sen ne kadar korkularından kaçsan da korkuların da seninle gelir. Ama korkularımızdan kurtulmak istiyorsak onları yenmeliyiz. Eğer bu korkuları büyütüyorsak her gittiğimiz yerde o da yanımızda can yoldaşı olur. Bazı korkular vardır ki büyüyünce unutulur. Evde yalnız kalmak gibi... Küçük çocuklar genelde evde yalnız kalamazlar. Ama büyüyünce bu korkusundan vazgeçerler. Ama bir de hiç gitmeyen korkular vardır. Seyahat etmek gibi... Bir çocuk seyahat etmeyi çok sever, ama önceden çıktığı bir seyahatten bir anısı vardır ve bu aklına geldikçe korkuyordur. Böyle korkular hiç gitmez. Her seyahate çıktığında bu anısı canlanır ve korkar.

Korku ve heyecanı bir arada yaşadığımız anlar da olur. Bir gösteri gibi... Bir kız hem heyecanlı hem de korkuyor ve sonunda o kızın adı okunur. Tam o anda o kızın kalp atışları ve heyecanı her halinden hissedilir. Gösterisi bitince bu korkusunu yenmiş olur.

Korkularımızı istersek yenebiliriz. Çünkü bu korkuyu içimizde biz yarattık ve bundan kurtulmak bizim elimizde.

BİR MELODİDİR RÜZGÂR SESİ

-Deneme-

Ece Şevval Özer

Bir melodiye benzer rüzgâr sesi. Kimi zaman hüznü, kızgınlığı, sevinci ifade eder. Bazen de kulağıma hoş gelir, bazen ise korkutucu. Ara sıra ise çılgık gibi gelir. Kimi zaman ılık çalıyormuşçasına bir melodi oluşturur sanki. Ben bu melodiye çok severim. Aslında rüzgâr bir melodinin oluşmasına sebep olur. Rüzgâr solistidir bu

Rüzgar bazen sevimli, bazen de hüznü ve korkunç sesler çıkararak bir melodinin oluşmasına sebep olur. Rüzgâr bir orkestranın solisti gibidir adeta. Yaprakların hışırtısı ile dalların birbirine değmesi karşınca, orkestra tamamlanmış olur.

orkestranın. Yaprakların hışırtısı ile dalların birbirine değmesi karşınca, orkestra tamamlanmış olur.

Rüzgâr bazen bir felaketin habercisi gibi gelir kulağıma. İşte o zaman çok korkarım rüzgâr sesinden. Çılgınlıklar kulaklarımda çınlar.

Felaketin tam tersine rüzgâr, doğanın yeniden doğmasını da sağlar. Ağaçların yapraklarını tozlandırır. Bu sefer felaketin değil, baharın habercisidir. Etrafın çiçeklerle, böceklerle bir cümbüş haline geleceğini haber verir.

Düşündüm de, rüzgâr bizim çoğu şeyden haberdar olmamızı sağlıyor. Rüzgârla ilgili düşüncelerim biraz karışık. Rüzgârı bazen seviyorum, bazen sevmiyorum. Bazen keşke bir rüzgâr esse de ferahlasam diyorum, bazen ise keşke rüzgâr bir dursa.

Rüzgâr kafamı karıştırıyor. Yine de rüzgâr esmeye devam ediyor. Sen istesen de, istemesen de. Bundan mutlu olsan da, mutlu olmasan da. Rüzgâr olumsuz da etki ediyor, olumlu da. Olumsuz etkilerine karşı çıkmayacağımı bildiğim için elimden sadece beklemek ve rüzgârın bir an önce durmasını umut etmek geliyor. Olumlu etkilerine karşı da tabii ki rüzgârın keyfini çıkarmak kalıyor.

KORKU KAYBETMEKTİR

-Deneme-

Gülbahar Berfin Aksoy

Şu dünyada insanların korkuları vardır. Çeşit çeşit, tuhaf tuhaf korkular... Örneğin: Aritmofobi (sayılardan korkma), bibliyofobi (kitaplardan korkma), fobofobi (korkmaktan korkma), helyofobi (güneşten korkma), ksantofobi (sarı renkten korkma)... Bu konuyla ilgili William Shakespeare'in çok güzel bir şiiri var. Bunu sizlerle paylaşmak istiyorum.

İnsanların çoğu kaybetmekten korktuğu için, sevmekten korkuyor.

Sevilmekten korkuyor, kendisini sevmeye layık görmediği için.

Düşünmekten korkuyor, sorumluluk getireceği için.

Konuşmaktan korkuyor, eleştirilmekten korktuğu için.

Duygularını ifade etmekten korkuyor, reddedilmekten korktuğu için.

Yaşlanmaktan korkuyor, gençliğinin kıymetini bilmediği için.

Unutulmaktan korkuyor, dünyaya iyi bir şey vermediği için.

Ve ölmekten korkuyor aslında yaşamayı bilmediği için.

Korkmak duygular içerisinde en değişik olanıdır. Düşünün, bir korku filmi izliyorsunuz ve oradaki bir sahnedeki çok korktunuz, o sahnenin gerçek olmadığını bildiğiniz halde bu korkuyu üzerinizden birkaç gün boyunca atamayabilirsiniz. Başıma çok sık geldiği için biliyorum. Peki, korkular bize ne kazandırıyor olabilir ki? Hiçbir şey... Korkunun bize kazandırdığı tek şey kaybetmektir. Kendini, çevrendekileri, belki de hayatındaki her şeyi kaybetmektir. Ama yine de korku insanların en gerçek hislerinden birisidir.

Peki ya "Ben hiçbir şeyden korkmuyorum." diyenler... Yalan söylüyorlar, çünkü her insanın bir korkusu vardır. En basitinden gelecek korkusu. Acaba yarın ne olacak? Acaba bunu yapabilecek miyim? Ya istediğim gibi olmazsa hiçbir şey? Diye düşünerek kendilerini bitirir insanlar; ama yapabileceklerine inansalar zaten korkular da ortadan kaybolur.

Korkunun sizi yönetmesine izin vermeyin. Siz onu kontrolünüz altına alın, emin olun böylece hayatınız daha kolay olur.

İz Bırakanlar

Arzu Karameşe
(2014 Mezunumuz)

İSTİYORUM

Sevgimi hayallerimle yaşatmak istiyor
Ve
Yüreğimin sesini dinliyorum.
Yüreğim,
Bazen bir yağmur damlası olup,
Başka yüreklere damlamak;
Bazen
Bir ağaç olup,
Başka yüreklerde kök salmak;
Bazen
Bir kar tanesi olup,
Dağları beyaza bürümek;
Bazen
Bir çiçek olup,
Çocuksu gönüllerde boy vermek;
Bazense
İnsanlardan yıldızlar kadar uzak olup,
Sevgimi hayallerimin ışığında
Yarınlara
Umutla taşımak istiyorum.
Söylesenize çok mu şey
İSTİYORUM?

KORKULARIMIZA YENİK DÜŞMEYELİM

-Söyleşi-

Hilal Pınar Dağlı

Korkumuzu yenebilir miyiz? Korkumuzdan kurtulmak mümkün müdür? Kafamda birçok soru var, ama şimdi sorularına cevap bulacağım.

Korku bir belirsizlik karşısında duyulan tehdit algısı ile tetiklenen, rahatsız edici ve olumsuz bir histir. Bu olumsuzluk hissi evrenseldir. Ve her şeye bilinçli, bilinçsiz korku duyabiliriz. Peki, korkumuzdan kurtulmak mümkün müdür? Elbette, her şeyin bir çözümü vardır. Korkularımızı bir alışkanlık olarak görüp onlardan kurtulabiliriz. "Bunu yapabilirim, bu da geçecek ve ben normal hayatıma devam edeceğim." gibi cümlelerle korkularımızdan kurtulabiliriz.

Kafanızda korkularınıza yenik düşmenin sonucu ile korkularınıza rağmen adım atabilmeniz sonuçlarını karşılaştırın. Hangisini daha çok istersiniz, seçim sizin. Bu sayede korkularınızdan kurtulabilirsiniz.

İz Bırakanlar

ASLA ASLA DEME
-Deneme-Şeyma Arat
(2014 Mezunumuz)

Sinop'un o dayanılmaz kışlarının birinde, göz gözü görmüyorken, kimsenin beklemediği bir anda doğmuşum. Sanki yıllarca aranan fakat bir zaman sonra unutulmuş bir hazine gibi çıkmışım ortaya. İkinci kez yeniden yaşanan bir mutluluk gibi gözlerimi açmışım bu akıl almaz dünyaya.

Uzun bir süre çocuk olmayı ve yaşamayı öğrenmişim annemin kucaklarında. Ve Okula gitme zamanımın geldiğini söylediklerinde baharı bekleyen doğa kadar sevinmişim bu olaya. Fakat sonradan anlamışım ki annemden ayrılmak sandığım kadar kolay değilmiş. Okula başlamak bir anne kedinin, yavrusunu tanıyamayıp da yemesi kadar acı verici bir olay olmuş. Fakat her şeye rağmen okula gitmeden bile yazmayı öğrenmişim. Hazır olduğumu anlayınca annemin elinden tutup girmişim sınıfıma. Ve öğrenmişim ki okulun ilk günü öğretmenle tanışmak iki şeye yol açar: Birincisi ya öğretmeni sevip oyun oynarken hep elinden tutacaksın; ikincisi ise ağlayıp annenin yanına gitmek istediğini söyleyeceksin. Ben ise ikisinden de vazgeçip sakın ve normal davranmışım. Ne ağlamışım ne de abartmışım. Uzun ve eğlenceli geçen bu bir yıldan sonra sıkıcı ve ağır bir ilköğretim dönemi başladı. Yeni bir öğretmenle tanışmak eskisi kadar zor gelmedi. Bir şeyler öğrenmek için elimden geleni yaptım. Yeni, uzun ve zorlu bir yola girdiğimi hissettim. Ortaokula geçmek ise benim için hiç zor olmadı. Belki ilk ders öğretmenin o bağırışını unutamayacağımı bilsem de bu olaya da alışmak kolay oldu. Fakat yedinci sınıfa gelince her şeyin eskisi kadar tozpembe olmadığını fark ettim. Yeni bir hayata başlamış gibi her şeye en baştan başladım. Birçok şeyde zorlansam da Justin Bieber'ın dediği "Asla asla deme." sözünü kendime hedefledim ve hiçbir şeyden vazgeçmeyerek elimden gelenin en iyisini yaptım. Tıpkı bir karıncanın kule inşa etmesi gibi bir yandan tuhaf ve değişik şeylerle uğraştım diğer yandan derslerime özen gösterdim.

*Asla asla dememeye kararlı mısınız?**Haydi o zaman yeni bir sayfa açalım.*

Uzun yıllar geçse de hayatımda birçok şey değişmeyecek. Belki de hala aynı şarkıyı dinleyip aynı yemeği yiyebilirim. Ama yaşadığım bunca zamanda öğrendiğim en iyi şey asla alsam demeyeceğim.

KORKULARI ASLA ABARTMA

-Hikâye-

Barış Kaan Öztürk

Mersin'in köhne bir kasabası olan Taşucu'ndan bir ev almaya karar vermiştik. Babam adamla pazarlık yapıyordu. Ama bana bu ev biraz değişik geliyordu. İçimde bu ev ile ilgili kötü hisler vardı. Aradan bir saat geçti ve babam sonunda adamla anlaşmıştı. Evin tapusu artık babama geçmişti. Babam bize:

- "Çok güzel bir ev değil mi?" diye sordu. Ben bu fikre karşıydım. Çünkü bu ev ile ilgili içimde kötü hisler vardı. Babama hemen açıkladım:

- Babacığım benim bu eve kanım ısınmadı. İçimde kötü hisler var, dedim. Babam gülererek:

- Oğlum gör bak, bu evi çok beğeneceksin, dedi.

Ben bir süre konuşmayınca babam:

- Hadi girip yeni evimizde oturalım, dedi.

Ablam babama:

- Baba Kaan ile biraz parkı gezelim, dedi.

Babam ablama kafa salladı. Tahmin ettiğim kadarıyla bu evet demektir. Ablamla beraber parka doğru yola çıktık. Parkta büyük, beyaz, kenarları paslanmış ama iş görür gibi bir salıncak duruyordu. Onun arkasına doğru ise tahtadan yapılmış orta tarafı tamamıyla sineklik ile kaplı bir yer duruyordu. Fakat burada, buraya park değil tesis deniyormuş. Öğrendiğim her yeni şeyde buradan daha çok korkuyordum. Ablamla geçip sinekliğin içine oturduk. Arkamı döndüğümde beyaz gözlü yüzü kirli bir çocuk bana korkunç bir sesle gırtlığını cızırdatarak:

- Yeni çocuk, diyordu. Dönüp ablama seslendim; ama beni dinlemiyordu o. Korkarak eve kaçtım. Ablam ben kaçarken bana seslendi. Ama ben ona aldırmadan koşmaya devam ettim. Çünkü çok korkmuştum. Evin içerisine girdiğimde içeride kimse yoktu. Merdivenlerden yavaşça yukarıya çıkmaya başladım. Kendimi James Bond gibi hissediyordum; ama o korkmuyordu. Ben ise utanmasam altıma yapacaktım. Merdivenlerden çıkarken bir kapının altından usulca bir duman çıkıyordu. Kapıyı yavaşça aralıyordum. Kapıyı açtığımda annemim duman makinesi kullandığını gördüm. Ama bu ev ile ilgili düşüncelerimi hala değişmedi. Bu duman makinesini annem kullanıyor olabilir; ama o kızı bana kim açıklayacaktı. İçeri girip anneme sordum:

- Anneciğim duman makinesini görünce uzaylılar geldi sandım ya, dedim. Annem bana komik ama komik olmayan bir bakış atarak:

- Oğlum ben hastaydım ya işte o yüzden duman

makinesi kullanıyorum, o içeriyi biraz ısıtıyor. Ah Kaan! Sen ve şu hayal gücün, diyerek gülmeye başladı.

Ben kapıdan yavaşça çıktım. Yavaş yavaş akşam oluyordu. Peki, babam nerede idi. Hemen cama doğru koşar adımlarla ilerledim. Tesisten bir adamın bağırma sesleri geliyordu. Koşarak tesise gittim. İçeri girdiğimde babam pinyataya vurmaya deniyordu. Soluk soluğa babama:

- Baba, seni kaçırıyorlar sandım, ne yapıyorsun? dedim.

Babam ciddi bir şekilde:

- Oğlum artık şu korkularını büyütmeyi bırakmalısın. Ne güzel bize sürpriz hazırlamışlar baksana, dedi. Ben babama:

- Peki, baba adam dövme sesleri niye geliyordu, dedim. Babam iyice kızmaya başlamıştı. Bana:

- Pinyataya vuracağım diye yanlışlıkla Ahmet abime vurdum, dedi.

Dönüp Ahmet abiye baktığımda yüzü yara bere içinde idi. Bıyık altından bir beş saniye boyunca güldüm ve sonunda:

- Peki, bana o korkunç kızı nasıl açıklayacaksınız, dedim.

Tanımadığım bir adam üzülerek:

- O benim kızımdı, görme engelli olduğu için beyaz lensleri takıyor, beyaz lensleri takması onun görmesini sağlıyor. Bir de bugün biraz hasta olduğu için sesi kötüydü, dedi. Ben amcadan özür dileyerek fark ettim ki korkularımızı abartmamalıyız.

TAKINTILARIMIZ

-Söyleşi-

Ece Şevval Özer

Hemen hemen herkesin bir takıntısı vardır. Takıntı zamanla huy edinilir ve önüne geçilemeyen bir hal alır. Şöyle bir bakıldığında, takıntıların çoğu saçmadır. Takıntılar toplum içinde kendini hemen belli edip alay konusu olabilir. Çünkü alay konusu olmaya çok iyi bir nedendir takıntı.

Takıntıyı yenmek fazlasıyla zordur. Elinde olmadan, istemsiz yaparsın bunu. Türlü türlü takıntılar vardır. Kimi eğlenceli, kimi saçma, kimi ürkütücü bile olabilir. Eğlenceli olandan başlayalım. Eğer takıntınız gerçekten eğlenceliyse, korkulacak bir durum yok demektir. Örneğin yolda giderken siyah- beyaz çizgiler görürsün ve kendine bir oyun oluşturursun. Zaten yürümekten sıkılmışsındır ve bu sana oldukça eğlenceli gelir. Kabul edin, siz de atlamışsınızdır.

Eğlenceli takıntıların kapısını kapatıp, bir de saçma takıntıların kapısından girelim. Başta söylediğim gibi, zaten çoğu takıntı saçmadır. Saçma takıntısı olan kişilere en iyi örnek benim. Arabada giderken yanımızdan geçen arabaların renklerini ezberlemeye çalışırım. Neden mi? İşsizlik harikası takıntım yüzünden. Bunu ne kadar bırakmaya çalışsam da o bir türlü yakamı bırakmıyor. Bir de bakmışım ki yeşil, kırmızı, siyah diye saymaya başlamışım.

Son kapımız olan ürkütücü takıntıların kapısından giriyoruz bu defa. Bazı insanlar ölümlerden korkar ve mezarlıkların yanından geçemezler. Bu korku, zamanla takıntı haline gelir ve insanlar kendilerini mezarlıkların yanından geçmemek için şartlandırır. Bu hem korkudur, hem de takıntı.

Takıntı bazen olumsuz etki eder, bazen de olumlu. Kimi zaman güldürür, kimi zaman gülünç duruma düşürür. Takıntıyı yenmek istiyorsak, takıntının bizi değil bizim takıntıyı yönlendirmemiz gerekir. Takıntıyı bırakıp, kendimize hâkim olmaya çalışırsak, takıntıya karşı zafer kazanmış oluruz.

KORKU ÖĞRENİLEN
BİR ŞEY MİDİR

-Söyleşi-

Miray Danacı

Ne güzel bir bahar sabahı. Çiçekler gülümsüyor, kuşlar cıvı cıvı ötüyor. Adımı söylemeyi unuttum. Pofuduk sincabım ben. Dört kişilik bir ailem var. Annem, babam, ablam ve ben.

Size “korku öğrenilen bir davranış mıdır?” sorusunu hayatımla anlatacağım. Bir yaşımdayken hiçbir şeyden korkmazdım. Tabii tıktık amca da ne diyorsunuz. Tıktık amca benim korkulu rüyam. Anneler ben küçükken uyumadığımda yere üç kere vurup Tıktık amca geliyor diye korkutuyorlardı. Bir de yemeğin bitmeyince annemlerin “Şimdi öcü geliyor.” demesinden çok korkuyordum.

Şimdi bakıyorum da herkesin korkusu “parasızlık” olmuş. Parasızlığın korkusu mu olurmuş? Daha dün ekmeğin peşinden ağlamasından korkuyordun. Neyse konuyu dağıtmadan hikâyeme geri dönüyorum. Hani ağaca yaslanıp ellerindeki şeye bakıp neredeyse gözlerini kırpmadan izleyen insanlar var ya! Bakıyorum o şeye, korku filmi denen şey izliyorlar. Ben de meraklanıp bakıyorum, yoksa meraktan çatlarım. Ama bakmamla gözümü kapatmam bir oluyor. Bir de böyle bir korkum var. Zaten bunu okuduğunuzda korkunun öğrenilen bir davranış olduğunu anlayacaksınız.

HAYVAN KORKUM

-Deneme-

Pelinsu Çakır

Kedilerden ve diğer bazı hayvanlardan çok korkarım. Aslında hayvanları çok severim. Ama bana yaklaşımları hoşuma gitmiyor.

Kedi görünce ister istemez çığlık atabiliyorum. Köpek görünce de hemen oradan uzaklaşıyorum. Çünkü kötü bir anım var köpeklerle ilgili. Okuldan dönerken cebimde kraker gören aç köpekler beni takip etmeye başladılar. Ben de köpekten korktuğum için koştum. Sonra bir yerde durdum ve çığlıklar attım. Sonra köpek beni takip etmeyi bıraktı. O gün bugündür köpekten çok korkarım. Ama sadece köpeklerden değil korkum. Kedilere ve diğer bazı hayvanlara tahammül edemiyorum. Benim iki yaşındaki kardeşim bile kediyi okşuyor. Ben ise o tüylü şeye elimi süremiyorum.

Kedi korkusunun bana doğuştan geldiğine inanıyorum. Farkında değilim neden, niçin korktuğumun. Bu korkum ne zaman, nerede başladı? Ben de bilmiyorum. O küçük böcekler de beni korkutuyor. Mesela karıncayı görünce tüylerim diken diken oluyor.

Hayvanları severim; ama onlardan bir o kadar da çok korkarım ve asla onlara dokunmam, dokunmak da istemiyorum.

İz Bırakanlar

DOST ZİYARETİ... TAZE SİMİT VE KİTAP KOKUSU...

-Hikâye-

Halenur Kaya
(2013 Mezunumuz)

Daracak; ama tertemiz sokaklarda elimdeki kâğıtta yazılı olan adresi arıyordum. Evinin önünde çekirdek çitleyen mahalle kadınlarına ne kadar yolu sormak istesem de yapamıyordum. Sanırım onların ters bakışlarından ve aralarında konuşup kikirdeşmelerinden biraz korkmuş olacaktım ki bir çocuğun yere düşüp acıyla inlemesini duyunca ancak kendime gelebildim. Annesi çocuğu hırpalayarak eve götürdü. O an omzumda bir el hissettim. Evet, bu oydu. Yıllardır ziyaret edemediğim, şimdi de evini bulamadığım arkadaşım Vildan. Artık hiç korkmuyordum. Ne yanıp sönen sokak lambaları ne de köpek havlamaları. Her şey güzeldi artık.

O daracak sokaklarda ilerlemeye devam ettik. İçi mis gibi bisküvi kokan bir bakkala girip iki somun ekmek aldık. Ev bakkalın hemen bitişiğindeydi. Üçgen merdivenlerden üçüncü kata çıktık. Eve geldiğimizde karşımızda koca bir salon, yanında oturma odası, karşısında da mutfak vardı. Salona geçip oturduğumda, ne kadar çok yorulduğumu anladım. Kendimden geçmişim. Vildan yemeği hazırlamış, beni bekliyordu. Kalkıp, yemeği yemek için mutfaka gittim. Yuvarlak bir masanın üzerinde iki tas çorba, ortada da salata vardı. Çorbamızı kaşıklarken aklıma okulun yemekhanesinde yediğimiz yemekler geldi. O zamanlar önümüzde ne varsa, tabağımıza ne koyarlarsa hepsini yerdik. Çünkü başka şansımız yoktu. Köyümüzde okul olmadığından dolayı şehirdeki yatılı okula gidiyorduk. Ayakta kalabilmemiz için yemek yemeliydik. Oysa şimdi istediğimizi, istediğimiz zaman, istediğimiz kadar yiyebiliyoruz. Gözlerim sulanmıştı. Tam bu sırada kapının zili çaldı. Gelen postacıydı. Elindeki birkaç faturayı verip gitti. Biz de masayı toplamaya başladık. Vildan'da bir şeylerin ters gittiğini seziyordum. Sanırım faturalarla ilgiliydi. Faturaları elinde evirip çevirmesinden anlamıştım. Benim ona baktığımı görünce hemen faturaları cebine sıkıştırıp masayı sildi. "Yatağını odada hazırladım, iyi geceler." dedi sıcak bir edayla. Ama ağlamamak için kendini zor tuttuğu her halinden belliydi. Odasına çekildi. Ben de yatağa uzandım. Rahatlığın keyfini çıkarırken bir yandan da okul günlerine geri döndüm. Okulda bile canı bir şeye sıkılsa odasına çekilip sessizce ağlardı Vildan. Sonra yüzünü soğuk suyla yıkayıp hayatına kaldığı yerden devam ederdi. Şimdi de böyle olacağından hiç şüphem yok. Bunları düşünürken uyuyakalmışım.

Ertesi sabah kahvaltımızı yaparken kuşkulu gözlerle onu süzüyordum. Onunla konuşmak istediğim halde ağzımı açamıyordum. Odadaki sessizlik canımı sıkıyor-

du. Ta ki Vildan: "Bu gün bankaya gitmem gerekiyor. Sen de gelersen çarşıda biraz gezeriz. Ne dersin?" diyene kadar. Aslında gezmek, denizi karşına alıp, dalgaların kıyıya çarpışının martı sesleriyle süslenen melodisini dinleyerek bir bardak sıcak çay içmek hiç de fena olmazdı. "Evet. Çok iyi olur" dedim. Bardağımın dibinde kalan son çayımı da yudumladıktan sonra masayı toplamaya başladık. Odamdaki valizimden en güzel giysilerimi alıp giydim. Artık hazırdım. Dışarı çıktık. Sokağı mis gibi simit kokusu sarmıştı. Çünkü sokak başında iki tane simitçi vardı. Kendilerini hiç düşünmeden anayola iniyor, kırmızı ışıktaki duran arabalara simit satmaya çalışıyorlardı. Yolumuza devam ederken aklıma bir gün sonra Vildan'ın doğum günü olduğu geldi. Bunu nasıl unutmuşum? Ona çaktırmadan sürpriz bir doğum günü hazırlamalıydım.

Ben bunları düşünürken bankaya gelmiştik. Şans o ki yanında da bir kitapçı vardı. Vildan'ın kitap okumayı her şeyden daha çok sevdiğini biliyordum. Özellikle gizemli romanlara karşı çok büyük ilgisi vardı. "Ben bir kitapçıya uğrayayım." dedim. İçeriye girdiğimde kitapların bilgi kokan yaprakları tüm odayı kaplamıştı. Kocaman raflardan en güzel romanı seçmeye çalışıyordum. Aralarından bir tanesi dikkatimi çekti. Sayfalarına şöyle bir bakındım ve paket yaptırıp aldım. Güzel bir kitaba benziyordu. Çantama koydum ve dışarı çıktım. Vildan'da işini halletmiş beni bekliyordu. Birlikte deniz kokusunu takip ettik. Sahilde çayımızı içtik. Sonra eve doğru yola çıktık. Sakin sakin yürüyerek eve geldik. Deniz içimizi eşsiz bir huzurla doldurmuştu. Biraz dinlenmek için salona geçtik. Televizyonu açtım. En sevdiğim dizi başlamıştı. Biraz onu seyrettikten sonra camdan dışarıya baktım. Hava kararmıştı. Ertesi gün büyük gündü. Bu yüzden erken uyanmalıydım. Evdeki tüm ışıklar sönmüştü. Uyuduk.

Ertesi gün Vildan daha uyanmadan kalkıp pastayı yaptım. Üzerini de hoşça süsledim. Çok gürültü yapmış olmalıyım ki Vildan uyanmıştı. Hemen mumları yaktım. Kapıdan içeri girdiğinde bir sevinç çığlığı attı. Bana binlerce kez teşekkür etti. Ben de bu arada hediyesini getirdim. Mutluluktan gözyaşı döküyordu. Hediyesini açtığında çok güzel bir zevkim olduğunu ve kitabı hemen okuyacağını söyledi.

Memlekete döndüğümde beni arayarak kitabı bıraktığını söyledi ve ben de çok mutlu oldum...

KORKULAR SONRADAN ÖĞRENİLİR

-Deneme-

Hilal Pınar Dağlı

Korku bir tehlike karşısında duyulan heyecan ve bunalımdır. Korku tehlikenin karşısında duyulur ve korku sonradan öğrenilir. Anneler korkuyu öğretendir. Çocuklarını uyuturken köpek geliyor, öcü geliyor gibi cümlelerle çocuklarına korkunun temellerini atarlar.

Korkunun evreleri vardır. Korkuyla tanışma, korkuya alışma ve korkuyu öğrenme. Korkularımızı “fobi” şeklinde de adlandırabiliriz. Korkular içimize doğuştan gelmez, sonradan öğrenilir. Korkularımız genellikle örümcek, yükseklik, karanlık gibi kategorilere ayrılır.

Benim korkum ise gelecek korkusudur. Herkesin gelecek ile ilgili bir hayali, bir korkusu vardır. Benim de gelecek ile ilgili korkularım var. Başarılı olamama, bir yerlere gelememe korkusu... Bildiğiniz gibi genellikle gelecek ile ilgili hayaller kurulur. İyi yerlere gelmek, iyi bir geleceğe sahip olmak gibi. Ama herkes gibi ben de bu korkumu nasıl yeneceğimi çok iyi biliyorum. Sabredip azimle sonuna kadar çalışmak....

Herkes, saplantıları olduğu için korkularından kurtulamayabilir. Gelecek korkusu olanlar “Hayatın akışına güveniyorum.” gibi cümlelerle korkularından kurtulabilirler. Kimse gelecekte tam olarak nasıl bir hayatla karşılaşacağını bilmediği için bu yüzden gelecekte korkarlar.

Korkular sonradan öğrenilir, öğrenildiği gibi de yenilebilir, önüne geçilebilir.

FOBI

Nisa İclal Akyel

Bazı korkular genetik, bazı korkular sebepsiz, bazı korkular ise kişiye göre değişen cinstendir. Bana ilginç gelen korkular “gerçekten ilginç”. Mesela “para korkusu, renk korkusu, sebze korkusu, karar verme korkusu” gibi. Ama “yükseklik korkusu, karanlık korkusu” gibi normal olan korkular da vardır.

Bir yerde fobi kelimesi görürseniz hobi ile sakın karıştırmayın. Korkular “fobi” olarak adlandırılır. Bu kelimeyi gördüğümüz her kitabı, her yazıyı okumalı, araştırmalı ve bilgilerimizi arttırmalıyız.

Korkular küçüklükten öğrenilir ya da maalesef öğretilir. Mesela “Seni eskiciye veririm, seni kaçırlar, dışarıda öcü var, sana iğne yaparım.” vb. Bu sözler çocuklara söylendikçe onları etkiliyor ve büyüdüklerinde de kötü etkileri devam ediyor.

İz Bırakanlar

İrem Bayrak
(2013 Mezunumuz)

ESKİDEN

Eskiden perdeleri koltuğa çıkararak çekerdik
O koltuğun üstünde bıkmadan gidip geldik!
Soba tüm kızgınlığıyla yanarken
Yoldan geçenleri nasıl izlerdik!

Camın buğularına kaç defa
İsimlerimizi tekrar tekrar yazar
Kaç defa gülen yüzler
Uzun saçlı kızlar çizerdik?

Eskiden yanmazsa soba
En kalınından bir battaniyeye sarılır
Annemizle babamızın gelmesini
Isınmayı beklerdik.

Ağabeyimize ablamıza özenip
Kaç defa onlara kitap okurmuş gibi yapıp
Aslında sıkılmamıza rağmen çaktırmayıp
Kitaptaki resimleri arardık?

Eskiden böyle geçerdi günler
Sobayla ısınıp
Sevgiyle uyuyan
Neşeyle kalkan
Bir eski vardı eskiden...

İz Bırakanlar

ÖMÜR PUSULAMA, BİRİCİK ÖĞRETMENİME

-Deneme-

Kübra Gök

Bir kuş kadar özgür, en az bir kafes kadar güvenli hissettiğimiz tek yer. Bizim için belki de en iyi tek sığınak onlar... Annemizden sonra ilk onun gözlerindeki ışık aydınlattı bizi. Belki de ona anne dedik, baba bilip omzuna sarıldık, ağabey, abla bilip ayağına dolandık.

Benim de tüm çocuklar gibi, herkes gibi bir ışığım var. Küçükken elimden tutup "Haydi yürü bakalım!" diyen, gözlerinin ışıltısını yüreğime gönderen... Harfler henüz benim için kelime değilken, kelimeler ise cümle olamamışken, O yazdırıyor bugün bana bu satırları... O küçük kız çocuğunun yüreği kelime olup dökülüyor bu satırlara... Sınıfa girdiğimde gözüm hep ilk onu aradı. Onun yüreğinin sıcaklığıyla yüzümüzü ısıttık, günümüze neşe kattık. Bir tebessümüydü belki bizi ona bağlayan. Her gün bizi yalnız derse değil; güne, hayata hazırlardı. Hayat haritasını önümüze çizip ömür pusulamız oldu, henüz yaşamadığım hayatıma. Bir bakışı üzdü bizi, onun hüznü hüznlendirdi. Her kızdığında "Acaba bizi sevmiyor mu artık?" diye düşündük. Onun gözlerinin ışığını söndürmekten, karanlıkta kalmaktan korktuk... Yüreğinin sıcaklığını bir an olsun hissetmemek ürküttü bizi, korktuk yüreğinde üşümekten... Çölleri kutba çevirmektir tüm korkumuz. O bize yüreğinin kapılarını ardına kadar açmışken kapılarının yüzüme çarpılmasıydı tüm korkum.

Öğretmenim inan ben annemi de üzdüm, babamı da kandırdım. Ağabeyimi ve ablamı da öfkelen-dirdim. Ama hep güvendim, annem, babam dedim severler beni. Üzmekten hiç çekinmedim. Seni de üzdüm öğretmenim. Ama seni hep kendim belledim. Ben gibi ezberledim seni. Kızacağını biliyordum; ama bana güvendin, ben de sana güvendim. Öğretmenim, öğretmenim diye başlayan tüm şiirler sana okundu, tüm nesirler seni yazdı. Her kelime seni hatırlattı.

Öğretmenim bugün sana sesleniyorum, yüreğimden, öğrettiğin tüm harfleri sana, bugün cümlelerini yüreğimde kuruyorum, kırgınlıklarını bir an için unutmanı istiyorum, senden af diliyorum öğretmenim... Anne gibi şefkatli, dağlar kadar yüce yüreğine sığıyorum. Bugüne dek yüreğinden yüreğime gönderdiğin şefkatle bugün sana sesleniyorum.

"Öğretmenim seni çok seviyorum."

VE EN ÖNEMLİSİ ÖZGÜR OLMAKTI ÇOCUKLUK

-Deneme-

Buse Uysal
(2013 Muzunumuz)

Çocukluğumuz düşmelerimizde saklıydı, belki düştükten sonra etrafa bakmaktı ya da büyük bir kahkaha patlatmaktı çocukluk. Yasaklanan şeyin üzerine gitmektir belki çocukluk. Ya da arkadaşlarla bisiklet konvoyu yapmaktı. Belki de satmak için bir sürü kolye bileklik yapıp alıcı bulamamaktı.

Oruç tutuyorum deyip gizlice bir şeyler yemektir çocukluk. Battaniyeden elbise yapmaktı. Deli gibi şarkı söyleyip sesini kaydetmektir çocukluk. Gökyüzündeki yıldızlara isim vermektir. İsteklerimizi yaptırmak için ağlamaktır. Annemize özenip makyaj yapmak ve her yeri berbat etmektir çocukluk.

Misafir gelir diye alınıp çocuk yemesin diye saklanan yiyecekleri bulmaktır çocukluk. Ablamıza özenip kalem kâğıtla ders çalışıyormuş gibi yapmaktır. Kendi bahçende olduğu halde başkasının bahçesinden erik çalma aksiyonunu yaşamaktır çocukluk.

Bulmacayı sadece bildiğin harflerle saçma sapan doldurmaktır belki de. Ya da koltukların üzerinde durarak bilmeden zıplamaktır çocukluk. Lavabo ile oda arasında canavar korkusundan maraton yapmaktır.

Bayramları sadece para toplamak için sevmektir çocukluk. Oyuncak bebeklerle sanki seni duyuyormuş gibi konuşmak ve ona bir şeyler yedirmeye çalışmaktır. Deniz kenarından özenle topladığın taşları renk renk boyamaktır çocukluk.

Kar yağdığında annemizden gizli yere yatmak ve yağmurun altında durup sıırıslıklam olmaktadır çocukluk.

Ve en önemlisi özgür olmaktadır çocukluk.

Oyun ve Oyuncak

Berk Aydemir-Duygu Çetinkaya-Duygu Karaman-Ece Şevval Özer-Elif Burma-Emine Özel-İlkin Gündoğdu

Hilal Pınar Dağlı-Nisanur Aslan-Osman Sarp Eskici-Pelinsu Çakır

OYUNCAK KUTUM

-Hikaye-

Berk Aydemir

Benim bir oyuncak kutum var. Kutumda arabalar, insanlar, uçaklar var. Hep merak etmişimdir, ben yattıktan sonra oyuncaklarım ne yapıyor? Bu sorunun yanıtını bulmak için oyuncak kutuma yeni bir oyuncak koydum. Oyunağın içinde de bir ses kayıt cihazı vardı. Hemen gece olmasını bekledim. Yatma vakti geldi, önce cihazı sesler iyi duyulsun diye sessiz bir yere koydum. Ardından ise cihazı çalıştırdım ve sabaha kadar neler olacağını beklemeye başladım.

Sabah oldu, uyandım, elimi yüzümü yıkadıktan sonra cihazı alıp dinlemeye başladım. Cızzzzz!. Söze oyuncak şoför başladı. “Ben buradan çok sıkıldım. Artık çıkmak istiyorum!” diyordu. Ardından oyuncak pilot konuştu: “Ben Berk’i çok severim; ama gerçekten haklısın şoför kardeş.” dedi ve araya Kaptan Karabaş girdi. “Ben burada en eski oyunağım ve sahibimin yani Berk’in arkasından sizi böyle konuşturamam, ne sorunuz varsa gidin, konuşun. Ya siz konuşursunuz ya da ben konuşurum!” dedi ve şoför adam tekrar söze girdi: “Kim ne derse desin, bu gece ben gidiyorum.” dedi. Ardından pilot: “Kaçarsan kaptan her şeyi söyler ve konuşabildiğimiz ortaya çıkar ve kolilerde saklanırsın.” dedi ve kayıt sona erdi.

Bunları duyunca hemen oyuncak kutuma gidip şoför adamı aradım; ama yoktu kaçmış olmalıydı. Aklima diğer oyuncak kutum geldi hemen kutuya koştum, ordaydı. Ondandır özür diledim; ama beni dinlemiyordu. O an bir şey oldu ve ben oyuncak boyutuna şoför adam ise benim boyumu geldi. Şoför artık büyük ve ben ise küçücüküm. Beni eline alıp oyuncak kutusuna koydu ve kutunun kapağını üstüme kapattı. Kendi kendime üzülüyordum. Bunun bedelini bu şekilde ödeyemedim. O yüzden kara kara düşünmeye başladım. Düşünürken uyuyakalmışım. Uyandıgımda kendi yatağında ve kendi boyutunda olduğumu fark ettim. Hemen oyuncak kutumun yanına gittim. Oradaki oyuncaklarımı da alıp balkona koştum. Hepsini en güzel köşelere koydum ve kendi kendime seviniyordum...

GEÇMİŞTEN GÜNÜMÜZE AHŞAP OYUNCAKLAR

-Deneme-

Duygu Karaman

Çocuğunuz için en sağlıklı ve en doğal oyuncaklar sizce hangisidir? Bence ahşap oyuncaklardır. Nesilden nesle, dedelerimizin de dedelerinden hatta daha öncelerinden günümüze kadar gelmiştir ahşap oyuncaklar. Hem sağlıklı hem de çok eğlenceli bu oyuncaklar yine popüleritesini artırmış ve şu anda bir hayli yükselişe geçmiştir. Günümüzde doğal malzeme kullanılması ve daha sağlıklı olması nedeniyle tercih edilmektedir. Ahşap oyuncaklar, üzerinde mikrop barındırmaz, ayrıca dezenfekte gerektirmez. Dezenfekte gerektirecek bir durum olursa da kullanılan maddeler nedeniyle oyuncularda deforme olmaz. Kolay kolay kırılmaz, kırıldığı zaman da zarar vermez. Yapıştırılarak veya tamir edilerek kullanılabilir.

Ahşap oyuncakların geçmişi çok eskiye dayanmaktadır. Eski yıllarda Mısır’da çocukların tahta bebeklerle ve tahta arabalarla oynadıkları yapılan kazılarda ortaya çıkmıştır. Ahşap oyuncaklar eski yıllardan bu güne kadar hiçbir zaman eskimeyen, kullanım yönünden de kolay ve faydalı olan oyuncaklardır. En önemlisi kolay kolay modası geçmez. Çocuklar için tasarlanan bu oyuncaklar onların ileriki yıllarda sağlıklı bir birey olmaları yolundaki ilk adımları olacaktır.

Ahşap oyuncak çocuğun negatif enerjisini alır, pozitif enerji verir. Vücuttaki enerjini alır. Çocuklar bu oyuncaklarla oynarken daha çok zevk alarak ve eğlenerek oynarlar. Ahşap oyuncaklarda seçenek çoktur. Her yaş grubuna hitap eden ahşap oyuncaklar bulunmaktadır. Çocukların hayal dünyası çok geniştir. Ahşap oyuncaklarla çocuklar, kendilerine yeni ve farklı oyunlar bulurlar. Ahşap oyuncakla araba sesi, korna sesi çıkartarak veya bir hayvanla oynarken onun sesini taklit ederek oyunu daha eğlenceli hale gelmesini sağlarlar. Çocuklar uğraşmayı ve hayal kurmayı çok severler. Hele bir de kendileri uğraşarak yaparlarsa daha da keyif alırlar. Eğlenceli, uğraştırıcı, kaliteli ve verimli zaman geçirmeye olanak veren ahşap oyuncaklar ile sıkılmadan geçirilen zamanlar için ufaklıkları daha fazla bekletmeyin. Hatta geçmişe bir yolculuk yaparak biraz da siz tadını çıkartın.

Şairane

BAĞIMSIZLIK VE İSTİKLAL MARŞI

Esra Ak

Her satırda başka şevk başka heyecan...
Tufanına kapıldığım kıtalardan oluşan
Bağımsızlığın barışın olduğu bir vatan
Ah! Sardı yürekleri İstiklal Marşı

Tüm ülkenin oluşturduğu bir harmoninin
Yeni sultanımızın sahibi
Sevgiye şefkate aç bir milletin
Uğruna yazıldı İstiklal Marşı

Şakaklarımıza kadar yağan yağmurun
Cumhuriyeti kuracağımıza inanan bir kulun
Milletçe kazandığımız sulhun
Namına yazıldı İstiklal Marşı

Marşımızın uğruna verilen canlar,
Bağımsızlık için dökülen kanlar
Mutlu, umutlu güzel yarınlar
Adaletin varlığına yazıldı İstiklal Marşı

SON SÖZ

Ey nur gibi parlayan vatan sevgisi,
Vatana önderlik eden Çanakkale ateşi.
Elhamdülillah diyecek binlerce nefesi
Nefes bitmeyecek ateş sönmeyecek.

Çanakkale'yi ayakta tutan yürekler
Bileğini büktürmeyecek yiğitler.
Yeri geldi büyük yeri geldi küçük.
Yiğitler yılmadı tabur tabur bölük bölük.

Işığın sonsuzluğa doğru yol aldığı yerde
Savaşın sıcaklığında inancın gölgesinde
Son sözü söyleyecek savaş başladığında
Savaş bitirecek yiğitler vardı Çanakkale'de.

AH O ESKİ OYUNCAKLAR YOK MU

-Deneme-

İlkin Gündoğdu

Eskiden teknolojik oyuncaklar yoktu. Bu yüzden insanlar kendi oyuncaklarını kendileri yaparlardı. Bu oyuncaklardan bazıları tahtadan at, bez parçalarından bez bebek, tahtadan araba, topaç, yoyo, frizbi, kibrit kutusundan arabalar ve daha neler neler...

Küçükken benim de çok dikkatimi çeken ve onunla oynamaktan çok zevk aldığım patates kafam vardı. Patates kafanın burnunu, gözünü, elini, ayağını, ağzını kulağını çıkartıp, yeniden oldukları yere sokmayı deneyip öğrenirdim. Bu da bana çok zevk verirdi.

Bir de yoyolar... Ah! O yoyolar yok mu? İpe sarılmış tekerleğe benzeyen oyuncak. Çocukluğum bu ipe bağlı oyuncakla geçmişti. Mahallede arkadaşlarımla buluşup oynardık. İpini çekip bir aşağı bir yukarı sallamak bizi çok mutlu ederdi.

Şimdiki çocuklara bakınca elinde ya telefon ya da tablet görüyorum. Ne anlıyorlar şu ekranı olan metal parçalarından? Bebeklerin elinde ise teknolojik oyuncak bebekler. Bebeğin teknolojisini mi olurmuş? Al bez parçalarını yap kendine doğal bir bebek, bütün gün kendince konuşarak oyna. Var mı bundan daha zevkli bir oyuncak?

BARBİE'NİN DOĞUŞU

-Biyografi-

Hilal Pınar Dağlı

Hepinizin bildiği gibi Barbie bebekler dünyada satış rekorları kırıyor. Peki, hiçbirimiz Barbie bebeğin nasıl ortaya çıktığını merak ettik mi?

Ben merak ettim ve araştırdım. Barbie'nin tasarımcısı ABD'li iş kadını Ruth Handler'dir. Barbie'nin tam adı Barbara Millicent Roberst'tır. 1950 yıllarının başında Ruth kızının ve arkadaşlarının gerçek bebeklerle oynamayı, normal bebeklerden daha çok sevdiğini fark etti. Gerçeğine çok yakın üç boyutlu bebekler yapmaya karar verdi. Konuyu oyuncak şirketi Mattel'e ilettiler. Fakat konu ciddiye alınmadı. Bunun üzerine Ruth Almanya'ya gitti ve Almanya'da "Lilly" adlı bebeklerden aldı. Ve Barbie'ye dönüştürdü. Kıyafeti için terzi bile tuttu.

Barbie'yi ellerinde gören oyuncak şirketi Mattel daha fazla direnemedi ve Ruth'un kızından ismini alan Barbie bebekleri 1959'da piyasaya çıktı.

SUNAY AKIN OYUNCAK MÜZESİ

-Biyografi-

Nisanur Aslan

Sunay Akın Müzesi tamamen çocuklar için yapılmış bir oyuncak müzesidir. Bu oyuncak müzesi çok güzel bir yer. Oyuncakların çocuklar için yapıldığını çok güzel biçimde anlatıyor.

Sunay Akın Müzesi 23 Nisan 2005 yılında şair, gazeteci Sunay Akın tarafından kurulmuştur. Müze bir köşke kurulmuş, köşkün yan tarafına oyuncak asker dikilmiştir. Müzenin oyuncaklarını Sunay Akın'ın 20 yılda, 40'ı aşkın ülkedeki antikacılarından ve açık arttırmalardan topladığı parçalar oluşturmaktadır. Çok eski zamanlardan bu yana kullanılan oyuncakları barındırmaktadır. İçinde sergilenen oyuncaklardan bazıları II. Dünya Savaşı'nın küçük maketi, 1820 yılından bir keman, robot ve ayıcıklardır. Daha sayacak çok oyuncak var.

Müzedeki günümüzün oyuncakları da var. Mickey Mouse, Noel Baba, Bez bebekleri, yumuşak oyuncaklar ve ayıcıklar bunların bazılarıdır. Çok tatlı oyuncakların bulunduğu çocukların zor ayrılacakları bir müzedir.

ŞİRİNE'M

-Mektup-

Duygu Çetinkaya

Elveda Şirine, artık büyüdüm, seninle oynayamam. Seni bu yaban ellerde yalnız bırakıyorum. Ama seni çok seviyorum. Bunları sana yazdığım için çok üzgünüm. Kendim söylemeye cesaret edemedim, yazarken bile hüngür hüngür ağlıyorum.

Sakın sana anlattıklarımı kimseye söyleme. Sen benim tek dostumsun; ama seni derslerimin yoğunluğundan dolayı bırakmalıyım. Seni çok özleyeceğim. Geceleri korkarsam sen yanımdaymışsın gibi düşünürüm. Seni kimsesiz çocuklara bağlıyorum. Benim sana ihtiyacım yok; ama onların sana ihtiyacı var. Beni merak etme; ama seni hep özleyeceğim. Belki oradaki çocuklar hayatımdaki tek dostuma benden daha iyi bakarlar. Bana sakın kızma. Benimle kalsan çok üzülürsün; çünkü sana ayıracak vaktim yok maalesef.

Yüzündeki mutlu ifadeyi, mutsuz yapmak istiyorsan benimle kalarabilirsin; ama benimle kalıp üzülme izim veremem. Seni sevmediğimi sanıp üzülme. Seni hala her şeyden çok seviyorum. Bana kızıp söylediklerimi kimseye anlatma. Ben bile sana söylediğim sırları unuttum, biz iki sırdaşız. Korktuğumda şefkat bulduğum Şirinem, sensiz nasıl yaparım, bilemiyorum. Sensiz gecelerde hep ağlayacağım; ama bunu yapmalıyım. Seni hep seven, seni her şeyden özel kılan, senin için senden vazgeçen arkadaşın Duygu. Asla üzülme.

POFUDUK

-Masal-

Ece Şevval Özer

Bir varmış, bir yokmuş. Çok çok eskiden, içinde yaşayanların dışında kimselerin bilmediği bir diyar varmış. Bu diyarda bilinmeyen sayıda çok oyuncak yaşamış. Bilinmeyenleri çok olan bu diyarda yaşayan oyuncaklardan biri de Pofuduk imiş. Pofuduk adından da anlaşılacağı üzere çok pofuduk, şirin ve tamamen tüylülmüş.

Pofuduk bir gün amansız bir hastalığa yakalanmış. Neden olduğunu bilmemesinin yanında, bir de nasıl kurtulacağını bilmiyormuş. Sabah aynaya baktığında, birden tüylerinin yarısının döküldüğünü görmüş. Oysaki Pofuduk tüylerini çok severmiş. Tüyleriymiş onu şirin yapan. Tüyleri olmadan bir hiçmiş. Bir daha aynaya bakmaya cesareti kalmamış Pofuduk'un. Bakarsa görmek istemeyeceği bir görüntüyle karşılaşma ihtimali varmış çünkü. Buna hazır değilmiş. Bunu kendine yediremezmiş.

Pofuduk her yerde bembeyaz, ışıltılı tüyleriyle anırlanmış. Belki de tüyleri için bir çözüm varmış; fakat bunu kim bilebilirmiş? Eğer çözümü varsa hemen bulunulmuş. Çünkü Pofuduk'un tüyleri gittikçe azalıyormuş.

Pofuduk tüy dökülme hastalığını herkesten saklamış. En yakın dostu Pelüş Ördek'ten bile. Ama artık saklayamazmış. Ertesi gün Pofuduk, arkadaşı Pelüş Ördek'i evine çağırmış. Pelüş Ördek olanları öğrenince arkadaşının ona neden anlatmadığını söyleyip kızmış. Ama Pofuduk'un durumuna çok üzülmüş. Onu bu haliyle de seveceğini, ne olursa olsun dostu olacağını söyleyince Pofuduk bembeyaz dişleriyle gülümsemiş birden. Hastalığı geçmese bile böyle bir dostu sahip olduğu için çok şanslı olduğunu düşünmüş.

OYUNCAKLAR

-Deneme-

Pelinsu Çakır

Oyun ve oyuncakların geçmişi çok eskilere dayanır. Dünyanın ilk oyuncacı Mısırlılar tarafından milattan önce 5. yüzyılda yapılmıştır.

Geçmişte günümüzdeki kadar oyuncak çeşidi yoktu. Olanlar da günümüzdeki gibi sağlıklı değil, doğal yollarla yapılmaktaydı. Mesela geçmişteki topklar tüy yumaklarından yapılmıştır. Bebekler o yıllarda bezden veya tahtadan yapılmış. Çocuklar o zamanlarda, oyuncakları, kendi hayal güçleri ile yaparlarmış. Şimdi ise çocuklar oyuncakları kendileri yapmıyorlar, hayal güçlerini kullanmıyorlar.

Osmanlı dönemindeki çocuklar ise şak şak, çember, dönme dolap, tahta araba, tef ve topaçlarla oynarmış.

Günümüze geldiğimizde eğitici oyuncaklar, güldüren kuklalar, erkek çocukları için arabalar, robotlar, uçaklar; kız çocukları için bebekler. Bugünlerde hala ileri teknoloji ile oyuncak üretilmeye devam ediyor. Günümüz çocukları maalesef oyuncakları kendileri yapmıyorlar, hep bilgisayarın başında sanal oyunlar veya hazır oyuncaklarla oynuyorlar. Bu durum gerçekten çok üzücüdür.

Önceden oyunlar dışarıda oynanırdı. Dolayısıyla dışarıda oynayan çocuk hem enerjisini atar, çocuğun hem de arkadaşlarıyla iletişimi artar ve çocuk sosyalleşirdi. Yakar top, köşe kapmaca, saklambaç, çelik çomak gibi grup oyunları sosyalleşme araçlarıydı. Şimdilerde bu oyunlar unutuldu. Apartman dairelerinden çıkmayan çocuklar artık ne doğal oyunların ne de doğal oyuncakların yüzüne bakmıyor.

SİNİR OYUNU

-Deneme-

Osman Sarp Eskici

Sinir sanki bir gök gürlmesine benzer, gök gürlince bir insan sinirlenmiş gibi olur. İnsan sinirlenince yerinden zıplamış gibi olur. Bazen de insanlar sinirlenince çok komik hallere bürünürler. Bu duruma bayılırım.

Kuzenim kızınca çok komik olur, yüzü kızarır. Sanki bir yemek gibi fokurdar. Yemek pişmek istemezse fokurdar ve taşar, istemese de pişer ya, insan da aynı böyledir işte.

Bazen insanlar oyun oynarken de sinirlenir. Bilgisayarı kırası gelir. Bence sinirlenince yastıkları yumruklamak iyi bir sinir giderici olabilir ya da yumuşak bir şey bulup elimizle sıkılmak da olabilir. İşte sinirini böyle gidenler var ya, onlar en doğru şeyi yapıyorlar bence.

Kardeşimi de çok seviyorum; ama ara sıra ödev yaparken tam yanımda gürültü yapıyor, oyun oynarken klavyedeki tuşlara basıyor. Bu da beni kızdırıyor. İşte bu da benim sinir oyunum.

Şairane

BEN HER YERDEYİM

Elif Burma

Ben sokaktayım, evdeyim,
Bahçedeyim, gökteyim,
Ben körebeyim, saklambaçım,
Ben topum, gökkuşağım .

Ben her yerdeyim,
Ben oyunum, oyuncağım,
Ben vazgeçilmezim,
Ben benim.

İster denizde olsun,
İster uzayda olsun,
İstersen uçurumda,
Ben her yerdeyim.

Ben bir çocuğun dostu,
Ben bir çocuğun kâhyası,
Ben dünyanın hâkimi,
Çocukların eğlencesiyim.

Bazen kâğıttan uçak
Bazen çamurdan bebek
Farklı an farklı konum
Ben her yerdeyim

Şairane

ASIRLARI AŞAN ÇANAKKALE

Enes Ünal

Dökülen kanlar karıştı toprağa,
Şehit ölür mü döner mi kuru yaprağa,
Anaların gözü yolda beklerken,
Yavrular, kınalanmış uçarlar uçmağa.

Canlarını hiçe sayarlar,
Zulmü kendine düşman bilenler,
Toplar, tüfekler, kanlı mermiler,
Demeden girdiler, aziz bildikleri toprağa.

Analar yasta, çocuklar vatan toprağında,
Babaların gözü yolda.
Binbir acı, binbir umutla,
Belki döner, belki gelir sabaha.

Gönüllerin yüce savaşıydı,
İki yüz elli bin askerin mezarıydı.
Öyle şanlı çarpışmaydı ki,
Asırlarca unutulmadı, unutulmaya!

Kahramanlık destanıydı,
Bitmek bilmeyen acıydı.
Mustafa Kemal'lerin zaferiydi.
Yirminci asrın destanıydı,
Miras kaldı nice asırlara.

BEN BİR ÖĞRETMENİM

Göktaş Efe Verir

Ben bir öğretmenim
Kırmam kimseyi severim
Geleceği aydınlatma yolunda,
Saygıyla süslenmiş öğütler veririm

Bir pırlanta gibi olacak öğrencilerim
Onları şefkatle işleyeceğim
Yarının o pırlantalarının ışıltılarına
Kendimden fazla değer vereceğim

Okulumu baharım
Öğrencilerime ışığım
Geleceğin umutlarına
Hayatı anlatacağım

Hayalleri bana benzeyecek
Ne güller fışkıracak içlerinde
Ne tatlı umutlar mayalanacak
Yetiştirdiğim güller solmayacak

Ben yarının bir öğretmeniyim
Bin kere fidan yetiştireceğim
Her biri bir başka geleceği yetiştirecek
Hepsi benim ümidim
Ali'm Veli'm Ayşe'm Mehmet'im
Ben yarınların öğretmeniyim

ÖĞRETMENLİK SERÜVENİ

Esra Ak

Biz bir tohumduk,
Daha nereye ekileceğimizi bile bilmiyorduk,
İleride bizi neyin beklediğinin,
Farkına varmamıştık.

Sonra biri bizi toprakla buluşturdu,
Nefes almakta güçlük çekiyordum,
Birden bire gün ışığı aydınlattı bedenimi,
Nefesim normale dönmüştü,
Sanki üzerimden büyük bir yük kalkmıştı.

Fark ettim ki büyüyordum,
Bu serüvene alışmıştım,
Filizlenip çiçek açmıştım,
Renklerim bir gökkuşağını andırıyordu.

Artık ben rengârenk bir çiçeğim,
Önümde hayallerimden bir sürü tohum,
Onları toprakla buluşturma sırası bende,
Ellerimden tutup hepsini,
Gün ışığı ile buluşturacağım,
Filizlenip çiçek açmaları için,
Destek olacağım umutlarımla damla damla

Evet, bunların hepsini ben başaracağım,
Evet, bu kadar tohumu çiçek yapacağım,
Kendi serüvenimi bitirip,
Onlara da bu serüveni yaşatacağım.

EVRENSELDİR ÇOCUK OYUNLARI

-Deneme-

Emine Özel

Çocuk oyunları, genellikle çocukların oynadığı, ancak bazen yetişkinlerin de eşlik ettiği veya kendi aralarında oynadığı oyunlardır. Bazı oyunlar için açık alan gerekirken diğerleri bina içerisinde oynanabilir. Tek kişilik çocuk oyunları olduğu gibi onlarca kişi ile oynanan oyunlar da mevcuttur.

Bazı çocuk oyunları evrensel ve aşağı yukarı aynı kurallarla birçok ülkede oynanır. Pek çok oyunlar yüzyıllar öncesinden günümüze ulaşmıştır. Günümüzdeki seksek, körebe, halat çekme gibi oyunların Eski Roma döneminde de yaşayan çocukların sevdiği oyunlar olduğu bilinmektedir. Bazı çocuk oyunları yüzlerce yıl aynı kalmış diğerleri zaman içerisinde değişmiş, farklı kurallarla oynanmaya başlamıştır.

Çocuk oyunları, "açık hava oyunları" ve "ev oyunları" şeklinde başlıca iki grupta oynanabilir. Kâğıt kalemle oynanan oyunlar, sportif oyunlar, müzikal oyunlar gibi pek çok oyun grubu vardır. Ama daha çok geçmişteki oyunlar değil de günümüzdeki oyunlar oynanıyor. Saklambaç, dokuztaş, kale kapmaca, ip atlama vb oyunlar geçmişten günümüze oynanan, yılların eskitemediği, zamanında anneannemin ve dedemin oynadığı oyunlardı. Şimdi ise severek ben ve Türkiye'nin diğer ucundaki arkadaşlarımla beraber oynuyoruz. Evlerde ise genellikle uno, jenga, milyoner vb. oyunlar oynanır.

Bir de zengin aile ve orta halli aile oyunları vardır. Zengin çocukları genelde ellerine aldıkları telefon, tablet vb. teknolojik aletlerle oyun oynadıklarını sanmaktadır, bunun aksine orta halli ailelerin çocukları birbirlerini çağırarak adeta bir oyun sınıfı kurarlar. Köşe kapmacasından tutun da terlik fırlatmasına kadar oyun oynarlar.

Aslında biz çocukların sokakta oyun oynaması ailemizi de olumlu yönden etkilemektedir. Özellikle de küçük çocuklu aileleri. Genelde 3-4 yaşındaki çocuğu annesi ikinci vakti aşağı indirir, akşam vakti ise geri sokar. Zaten çocuk akşam yemeğinde esnemeye başlar ve uyur. Gece boyunca yorgunluktan deliksiz uyuduğu için annesi de rahat bir uyku çeker. Tabi ki bu kış aylarında fazla yapılmaz; ama ramazanın ve yazın vazgeçilmez taktiğidir.

Biz çocuklar genelde ramazan ayında iftardan sonra dışarıda buluşur, toplar, konuşur ve oyun oynarız.

Bana göre oyunların en doğal, en sade hali Ramazan ayıdır. Yeni yeni oyunlar bulur, yeni yeni arkadaşlıklar kurulur.

Çocuk oyunlarının sonu yoktur. Siz bir çocuğa konu verin, o size oyun bulsun.

Şairane

ÇANAKKALE ZAFERİ

En çok kahrın çekildiği,
En çok canın yandığı,
En çok gözyaşının aktığı,
Bir destandır Çanakkale Zaferi.

Ali Veli demeden,
Çoluklu çoluksuz demeden,
Haklı mı haksız mı demeden,
Zalime vebaldir Çanakkale Zaferi.

Dil sustu beden konuştu,
Silah sustu mermi konuştu,
Toprak sustu kan konuştu,
Konuşan bir lisandır Çanakkale Zaferi.

Tozu dumana, dumanı toza karıştı,
Kan mermiye, mermi kana karıştı,
Uzadıkça karışan, karışıkça uzayan,
Çözülmeleyen düğümdür Çanakkale Zaferi.

Toprak sustu, silah susmadan,
Silah yoruldu, düşman yorulmadan,
Ay doğdu, güneş batmadan,
Bitmeyen bir zaferdir Çanakkale Zaferi.

ÇANAKKALE

Göktuğ Efe Verir

Al bayrağa gücün yeter mi senin?
Mehmet'im yürüyor Çanakkale'de,
Denizden, karadan, her yandan,
Mehmet'im yürüyor Çanakkale'de.

Düşmanlar pusuya yatmış yollarda,
Mermiler yağıyordu yağmur gibi,
Düşmanın çokluğu yıldırılmaz Türk'ü,
Verse de binlerce şehidi toprağa.

Hepimiz ant içtik görececek bütün dünya,
Ne aslanlar doğurmuş analar,
Vatanıma ayak basacak düşman,
Karşısında Ayşeler, Hasan'lar, Fatma'lar.

Vatani, milleti sen kurtardın Ata'm,
Yedi cihana yeter yazdığın güzel destan,
Çanakkale'yi düşmanlara yaptın ya mezar,
Türk milleti aynı destanı yine yazar

EVE MAHKUM ÇOCUKLAR

-Deneme-

Hilal Pınar Dağlı

Günümüzde oynadığımız oyunlar çok farklı. Eskiden bilgisayar oyunu, oyun konsolu vb. şeyler yoktu. Bu yüzden çocuklar vakitlerini birlikte oynayarak geçirirlerdi. Beş taş, dokuztaş, çanak çömlek, saklambaç, körebe, seksek vb. oyunlar oynarlardı. Şimdi ise çocuklar arkadaş edinmeye bile zahmet etmiyorlar. Sanal âlemde kendilerine güya bir oyun arkadaşı bulduklarını söylüyorlar. Fakat öyle değil. Arkadaş dediğiniz şey somut bir kavramdır. Sanal âlem arkadaşları ise soyuttur. Onların belki yüzlerini görebilirsiniz; fakat onlara dokunamazsınız. Bilgisayar oyunları sadece çocukları asosyalleştirmiyor. Bir de çocukları eve mahkûm ediyor. Çocuklar dışarı çıkıp temiz hava almıyorlar; çünkü evde oturup internette oyun oynuyorlar. Teknoloji çocukları biraz da kötü etkiledi.

Oyunlarda olduğu gibi oyuncularda da pek fazla önem verilmiyor. İnsanlar paraları oldukları için oyuncak alınca oyuncağa iyi davranmıyorlar. Eskiden insanlar yaptıkları oyuncularda çok önem verirlerdi. Çünkü o oyuncakları kendi el emekleriyle yaparlardı. Artık oyuncakların gösterişi insanların gözünü alıyor. Oyuncakları sadece güzel görünüşleri için alıyorlar. Fakat eskiden çocuklar bir taş ile oynayarak mutlu olurlardı; fakat şimdiki çocukların hepsi gösterişe aldaniyor. O oyuncakların kendisinden ziyade fiyatları de dudak uçuklatıyor. Bazı çocuklar bu oyuncakları görüyorlar; fakat maddi durumları olmadığı için alamıyorlar.

İnsanlar çok değişti, eskiden bir insan bir parça tahtadan bile mutluluk duyardı. Şimdiki ise mutlu etmek neredeyse imkânsız.

İz Bırakanlar

ÖZLÜYORUM

Dilek Ünal
(2015 Mezunumuz)

özlüyorum zamanı
özlüyorum çocukluğumu
geçmişte kalanları özlüyorum
bulamıyorum hiçbir yerde kendimi
aynalar bile göstermiyor kendi bedenimi
bildiğin yerde kaybolmak da varmış
bedenin seninle oynadığı gibi
uzaklaşıyorum kendimden
günlükten, anılardan, hayattan
sessizce uzaklaşıyorum
sonunu hiç düşünmeden
göremiyorlar beni
benim kendimi görmediğim gibi
korkuyorum yürümekten
kurtarın beni
sesim çıkmıyor
boğazım kilitleniyor
kelimeler düğümliyor
aklım almıyor
erkenden son durağa gelmek de varmış
gidiyorum kimseye hoşça kal demeden
arkama bakmıyorum geleceği düşünüyorum
geçmiş özlüyorum

HİÇ ÖLMEYECEKİMİŞ GİBİ...

İrem Bayrak
(2013 Mezunumuz)

Ölüme giden her yol
Senin için bir şey değiştirmez.
Gideceğin yer bellidir
Öyle de, böyle de
Eğer ayrılmak istemiyorsan bu dünyadan
"Bari izim kalsın." dercesine biriktirebildiğin kadar
Güzel anı biriktir, güzel izler.
İnsanlar senin adını duyduklarında
Gözleri parlasın.
Sesleri titrerken
İyiydi... Desinler.
Öyle bir iz bırak ki;
Hiç unutulmayasın
Unutturulmayasın.
Öyle bir anı bırak ki ardından;
Hiç kimseyi üzmeyecek, kırmayacak
Öyle bir şey bırak ardından ki;
Bu dünyada ölsem bile
İnsanların kalplerinde
Hiç ölmeyecekmiş gibi...

İz Bırakanlar

BİR DİLİ OLSA DA ANLATSA

-Deneme-

Alaaddin Emre Baş
(2015 Mezunumuz)

Oyuncakların benim dünyamda ayrı bir yeri vardır. Neden mi? Çünkü oyuncaklar benim çocukluğumun arkadaşlarıdır. Evde yalnız kalınca tek dostlarım, tek arkadaşım onlardır. Hem anneleri, babaları, evleri yok. Hem de hiçbir zaman gitmiyorlar. Ne zaman canım istese alıyorum yanına, başlıyorum oynamaya.

Altı yedi yaşlarımda yaşadığım bir anı, oyuncaklarla olan bağımın başlangıcıydı. Misafirlikteydik. Arkadaşım yeni bir oyuncak araba almıştı ve ben çok beğenmişim, onu kıskanmışım. Herhâlde babam da bunu fark etmişti ki iki gün sonra bana aynı arabadan almıştı. O gün benim en mutlu günümdü. O günden beri oyuncaklarla aramda garip bir bağ var.

Anneler çocuklarının bebeklik eşyalarını büyü-yünceye kadar saklarlar ya, benim de küçüklükten beri sakladığım bir arabam ve bir adamım var. Onlar benim eski çocukluk günlerimi, yaptığım haylazlıkları, küçüken yaptığım yanlışları, yaşadığım adrenalin dolu dakikalarımı hatırlatmanın yanında, zamanın çok hızlı geçtiğini yakında büyüüp oyuncaklarla oynayacak fazla zamanımın olmayacağını hatırlatıyor.

Çocukluğumu en iyi anlatan şey oyuncaklardır. Belki bazı kişiler için önemsiz görünse de oyuncakların benim dünyamda apayrı bir yeri var. Bir dili olsa da anlatsa çocukluk yıllarımı...

Şairane

ÖĞRETMEN OLSAYDIM

Nisa İclal Akyel

Hayatı öğretmek isterdim,
Tatlısıyla, güzeliyle,
İyisiyle, doğrusuyla,
Bir öğretmen olsaydım.

Sevmeyi öğretmek isterdim,
Canlı cansız tüm varlıkları,
Doğayı ve havayı,
Bir öğretmen olsaydım.

Saygıyı öğretmek isterdim.
Düşünmeden konuşanlara,
Acımasız olanlara,
Bir öğretmen olsaydım.

Yardım etmeyi öğretmek isterdim,
Çocuklara, yaşlılara,
Açlık çekenlere, hastalara,
Bir öğretmen olsaydım.

Çalışmanın tadını öğretmek isterdim,
Hedeflere ulaşmak için,
Sıkılmadan bıkmadan,
Annem, babam ve dedem gibi olurdu,
Ben bir öğretmen olsaydım.

YAZI VE YAZARLIK

Azra Betül Yönet-Canım Akman-Duygu Çetinkaya-Ece Şevval Özer-Ecrin Büke Erişir-Esra Ak-Nisanur Aslan

Hilal Pınar Dağlı-Rabia Aleyna Hep-Semiha Alcan-Yağmur Gülser Akgül-Zeynep Özel

YAZMAK HAYATTIR

-Söyleşi-

Azra Betül Yönet

MUTLULUKTUR YAZMAK

-Deneme-

Ece Şevval Özer

Kalem nedir? Bence hayattır. Düşünün, hayatımızı kalemle yazmaz mıyız? Günlük tutarken kalemdir yaşadıklarımızı yazıya dönüştüren. “Nutuk” Atatürk’ün hayatını anlatmaz mı bize? Peki, Nutuk” neyle yazılmıştır. Tabi ki de kalemle. Kalemin ucundan dökülen harflerden bizim hayatımız ortaya çıkarılır.

Bazen çaresiz kalınca biriyle konuşmak isteriz ama konuşamayız. İşte o zaman kâğıt kalemle buluşur. İçimizde tuttuklarımızı kâğıda yazıveririz. Bu da bizi biraz da olsa rahatlatır.

Yazı hayatımızın bir parçasıdır. Yazı her yerde çıkar karşımıza. Gazetelerde, dergilerde, kitaplarda, bilgisayarda hatta sokaklarda bile.

Beni de sizinle buluşturan yazı değil mi?

PAYLAŞMAKTIR YAZMAK

-Deneme-

Neval Güngör

Yazı yazmak kendimizi rahatlatmak; yazdıklarımıza da duygularımızı, kendi görüşümüzü katmaktır. Yazılarımızı güzel ve ayrıntılı yazabilmek için bol bol kitap okumamız gerekir böylece güzel hikâyeler yazabiliriz. Herhangi bir konuda yazı yazmak için önce o konu hakkında araştırma yapmalıyız.

Yazı yazmak aynı zamanda bilgilerimizi ve duygularımızı birbirimizle paylaşmaktır. Duygularımızı ve düşüncelerimizi yazı sayesinde belgeleriz. Yazı yazmak insan hayatı için çok önemlidir. Yazı yazmayı bilmeyen insanlar birçok şeyden eksik kalır. Yazı yazmanın günlük hayatımızda çok önemli bir yeri vardır. Konuşamayan insan, yazı yazma yeteneğiyle bize ne anlatmak istediğini ifade eder. Bir kadın erkeğe veya erkek kadına âşık olduğunda ona şiir ve ya mektup yazarak âşık olduğunu ifade eder. Yazı yazmak bizim için önemlidir. Ne demişler? Söz uçar yazı kalır.

Ben yazmak da bulurum hayatı. Düşüncelerimi en iyi şekilde dile getirebildiğim, kâğıda dökülebildiğim en iyi yöntemdir yazmak. Yazı yazdığım anda bambaşka bir diyarda bulurum kendimi. Dünyadan kopmuş gibiyimdir sanki. Binlerce cümlemin içinde geziniyormuşum gibi hissederim. Her kelimesi mutluluk saçar benim hayatıma. Yüzümden hiç gülümseme eksik olmaz. Fakat ne kadar mutlu olsam da, bazen olumsuz bir yanı vardır.

İlham gelmesini beklemek benim için o kadar sıkıcıdır ki. Sanki yıllarca beklemek zorunda olacağımı ve ilhamın hiç gelmeyeceğini düşünerek derin bir boşluğa atarım kendimi. Boşluktan çıkmam uzun sürse de, elimden gelenin en iyisini yazmaya çalışırım kâğıda. Eğer bir kelime hoşuma gitmiyorsa, anında değiştiririm. Dilediğimce yazarım. Hatta bazen “Ama mı yazsam yoksa fakat mı?” diye düşünmüşümdür. O cümleye hangisinin uyacağını bulmak için birkaç saniye beklerim. Özenle seçerim kelimeyi. İnce eleyip sık dokurum. Fakat bazen, cümlelerimi özenle seçtiğim için mi bilmem, kâğıdı dolduracak kadar yazı yazamam. En sinir bozucusu da budur ya zaten.

Her şeye rağmen yazı yazmak benim için mutluluktur. Mutluluğun formülü çok uzaklarda değil, yazmakta gizli. Umarım siz de yazı yazarak mutlu olmayı becerebilirsiniz.

BİR ÇİÇEĞİ BÜYÜTMektir YAZMAK

-Deneme-

Ecrin Büke Erişir

Bazen insanlara genellikle de biz öğrencilere yazı yazmak zor gelebilir. Ama benim için yazı yazmak hayatımdaki en güzel şey. Sanki bana bir çiçeği büyütme gibi geliyor. Kendimi çiçeğin tomurcuğu gibi hissediyorum. O tomurcuk zamanla büyüyüp gelişecek. Geliştikçe ben de gelişeceğim. Sonunda uğraşlar meyvesini verecek ve ben de okulumdan mezun olacağım. O çiçek de ben de başarmanın tadını çıkaracağız. İnsanoğlu o tomurcuklar gibi gelişir, boy atar ve güneş gibi sayfalara doğar...

YAZMA TUTKUSU

-Deneme-

Yağmur Gülser Akgüll

Yazı yazmak bazıları için ilk başta bir hevestir. Daha sonra zevke dönüşür. En sonunda ise bir tutku olur. Son kademeye ulaşanlar yazı yazmayınca kendini boşlukta hissederler. İşte bu yazma tutkusudur. Bazı kişiler diğer insanlara göre sessizdirler. Belki de bu sessizliği yazı yazarak bir haykırışa çeviriyorlardır.

“Çok okuyan mı bilir çok gezen mi?” sorusuna ne cevap veriyorsunuz? Bence ikisi de yazmak için, hem okumak hem de gezmek insanı geliştirir. Çok okuyanın hayal gücü çok geniştir, bir de yazma tutkusu varsa ortaya çok güzel şeyler çıkarabilir. Ama hem okuyor hem geziyor hem de yazmayı seviyorsa o kişi çok daha güzel eserler çıkartabilir. Çünkü okuyan insan; olayları değerlendirmede, çevresini tanımada, yaşamın tadını çıkarmada okumayanlara karşı üstün bir durumdadır. Ve en önemlisi hayal güçleri geniştir. Hayal gücü geniş olan bir insan da sayfalarca yazı yazabilir, yazdığı yazıyı etkileyici bir biçime çevirebilir.

Gezmenin yazmadaki önemi ise; gezen insan çevreyi tanır, hayatı öğrenir, genel kültürü genişler ve yazdığı yazılara çok geniş örnekler verebilir. Bu da aynen pastayı yapıp üstünü süslemek gibi olur. Ona daha güzel bir tat ve şekil verir.

Yazıda birçok dal vardır. Şiir, deneme, makale, fıkra, söyleşi... Kendini hangisine daha yakın buluyorsan, o türde çok güzel eserler bırakabilirsin. Bu şekilde topluma da yararın dokunur. Çünkü gelişmiş toplumlar, köklü bir edebiyat birikimine sahiptir. Bu çok doğaldır, çünkü edebiyat ürünlerinin bireyleri ve toplumu olumlu yönde değiştirdiğini biliyoruz.

Her başarılı edebiyat eseri, toplumu bir adım öne taşır. Bu nedenle iyi yazarların çıkardığı iyi eserler toplumumuzu çok ileriye götürür. Toplumda iyi yazarların oluşması için alt yapıyı iyi oluşturmak gerekiyor. Çocuklara yazma alışkanlığını kavratmak ve bu noktada onlara sürekli destek vermek icap ediyor. Tabi yazdırmak için önce okutmak gerekiyor. Zaten okuma ve yazma doğrultusunda ilerlememiz lazım. Çocukların bu konudaki en ufak hevesini iyi değerlendirirsek başta da söylediğimiz gibi bir tutku olur.

Okuma ve yazmanın başka avantajları da var. Okuyan kişinin hitabet yeteneği gelişiyor, kendini çok rahat bir biçimde anlatabiliyor. Derslerinde ve sınavlarda okuduğunu anlama gibi konularda avantajlı hale geliyor. Çevresindeki olaylara duyarlılık kazanıyor.

Ülkemizi ve geleceğimizi ancak gençlere emanet edebiliriz ve gözümüz arkada kalmaması diye onlara yazma kültürünü aşılayabiliriz.

Çalاکalem

ÇÖP KUTUSU VE ÇÖP

-Deneme-

Betül Günay

Çöp kutusunu herkes bilir, ama hiç düşündünüz mü çöp kutusunun canlı olduğunu. Ayyyy yazıkkkk! Gün boyunca ne kadar da çok çöp yiyorlar. Dışarıdaki çöp kovaları... Yaz kış en çok çöpü onlar yiyorlar.

Okuldakilerin işi çok da zor değil aslında. Kâğıt ve kalem çöpleri... Bunlardan da bir şey olmaz sanırsam. Ayrıca bazı çöplere çöp gözüyle bakmayalım. Çünkü çöp olarak gördüğümüz bazı atıklarımız geri dönüşüm sonucu hayatımıza yeniden girmektedirler. Ne güzel ki geri dönüştürülen çöpler, yaptığımız israfı önler ve tasarruf yapmamızı sağlar. Bu da ülkemizin gelir kaybını önler.

Ey üzerine bu satırları yazdığım kâğıt, biliyorum sen de biz bilinçli olduğumuz sürece bir gün tekrar bir yerde hayatımıza gireceksin.

Tekrar bir yerde görüşmek üzere sevgili çöp adayıyım.

YAŞAMIN GÜZEL YANI

Emine Özel

-Söyleşi-

Bulut gibi özgür olmak ne güzel bir şey. Yaşamın git gellerinden uzak durmak... Sahi yaşamın git gelleri mi kötü bir tek? İyi yanı da var yaşamın. Bulutları şeker sanan çocukları var yaşamın. Gökyüzünde süzülen kuşları var.

Yaşam kötü değil aslında. Yaşamı kötü yapan biziz. Kadınları var yaşamın zarafeti ve inceliğiyle tanınan. Güzel yanı da var. Bütün bulutlar insanların duygularını anlatır. Onlar ağlarsa bulutlar da ağlar. Onlar gülerse bulutlar da güler. Bizim içimiz karardığında onlar da güneşin önüne geçer ve bizim gibi her yeri karartır. İnsana benzer bulut. Çimde yatan çocukları şekilden şekle girerek onları eğlendirip mutlu etmeye başlayacaktır.

Yaşamda sebepsiz yere gülme vardır, elini cebine attığında 10 lira çıkması vardır, güdüklenmek vardır yaşamda. Kimsenin yapamadığı soruyu sadece senin yapabilmen sen yapmak vardır. Düşük beklediğin sınavdan yüksek almak da var yaşamda. Şimdi durup dururken yaşamı neden kötüleyelim? Yaşamın sadece kötü yanını değerlendirmeyelim. Hayat terazimizde ikisi de bulunsun; ama yukarıya en çok terazinin kefesinin güzel yanı çıksın. Yaşam sadece kötülüklerden ibaret değil, güzel yanı da var. Yaşadığımız andan tat çıkarmayı, sonrayı düşünmeyi bırakırsak eğer; yaşam herkese güzel gelmeye başlayacaktır.

YAZMAK HAYKIRMAKTIR

-Deneme-

Canım Akman

Yazmak öyle bir şeydir ki gönüllere sığmaz. Öyle bir mücevherdir ki her insanın yanına yakışmaz. Yazmak kutsal bir duygudur. Kitaplar mesela, onları yazmak belki günler belki aylar sürer.

Yazmak eğitimden ve bolca okumaktan geçer. Yazarlar belki çok düşünürler, belki de anında kaleme dökerler içindeki tutkuyu. Ama bilgi birikimleri geniştir. Kalemi tuttuğunuz andan itibaren hayatınıza yeniden doğmuş, doğruyu yanlış öğrenmiş, saf, temiz yürekler olarak devam edersiniz. Yazmak aynı zamanda susmak, gürültüsüz haykırmaaktır. Belki kâğıdı kalemi alıp içindekileri dökmektir ya da döktüklerini toplamaktır. Yazıda yaşanmışlıklar vardır. Bazıları bunlara takılıp kalır bazıları yazmaya, yazı sanatına devam eder.

Yazmak güçlü bir şaheserdir, kimse yıkamaz onun benliğini, saflığını. Bazı insanlar hayalleri için yazar hem de durmadan. Düşünsenize bir insan durmadan yazıyor, ara vermeden, göz açıp kapayıncaya kadar yazısı avuçlarının içine dökülüyor. Dolu dolu, sayfa sayfa yazılar...

Günümüzde ne yazının kıymeti var, ne de yazarların. Birkaç yazıdan anlayan değerli kişiler olmasa halimiz kötü. Ama yazıdan, kalemden, kâğıttan, kültürden başka hiçbir şey önemli değildir şu hayatta. Aslında benim için en önemli şey okumak ve anlamaktır. Bu iki kavram geleceğimizdeki en büyük etkenlerden biridir. Okursak, yazarsak, anlarsak bizim için en büyük hediye bu olur.

YAZMAK SINIRSIZLIKTIR

-Deneme-

Esra Ak

Yazı yazmak kalemi eline alıp sayfaları doldurmak değildir. Kalemlerle birlikte iki kelimeyi bir araya getirip anlamlı ifadelerle sayfaları süslemektir. Fırtınaya son verip kıyıya vurmaktır. Belki de uzun yağmur yağışının ardından sıcak bir güneş gibi doğmaktır sayfalara. Söylemeye cesaret edemediğimiz dertlerimizi dökmek için kâğıtlara bir bir. Gece gündüz demeden yazmaktır.

Yazı yazmanın en güzel yanı sınırsızlığıdır. Yeter ki kâğıda kalemlerle sıkı sıkı sarılalım. Belki de yazarlar bu mesleği dertlerini paylaşmak bir dost bulamadıkları ya da yazarlar hayat buldukları için seçmişlerdir. Biz kalemlerle tutunalım, sözcükler doğru zamanı kollayıp atarlar hemen boşluğa. İçimizdeki sevgi de nefrette kalemlerle hayat bulur. Kelimeleri öldürmemek için hiçbir zaman yazmaktan vazgeçmeyelim...

YAZMAK HUZURDUR

-Deneme-

Duygu Çetinkaya

Yazmak benim için huzur bulmak, gülümsemek düşündüklerimi, kâğıda aktarmak, gözlerimi kapatmak, kötülüğü unutmaktır. İhtiyaçtır her şeyden önce. Yazarken dünyadan kopuyorum. O güzel defterin, kalemin yerinde olmayı ne kadar çok isterdim. Kalemin, defterim sır ortağıdır.

Tüm düşüncelerimi, tüm sırlarımı defter bilir. Konuşmak bana iyi gelmez, zaten konuşsam sır saklayacak kaç dost var ki? Yazmak öyle mi? Yazılanlar hem yazdıklarımızı hem de sırlarımızı saklar. En iyi arkadaştır yazılanlar.

Yazmadan duramıyorum, hava ve su gibi bir şey oldu yazma tutkusu. Yazmazsam içimde bir yer boşmuş gibi geliyor.

Çalاکalem

ZAMAN

-Deneme-

Esra Ak

Bazen zamanla her şeyi rayına koyar, bazen de her şeyi rayından çıkarırız. Zaman bazen ilaç bazen de hastalıktır.

Hayatta en değerli şeylerden biridir zaman. Her şeye zaman harcarız. Zamanla büyürüz, zamanla akıllanırız mesela. Zaman geçtikçe aslında bir bakıma arızalandığımızı fark ederiz. Hatta bazen yolda kalırız, daha fazla ilerleyecek gücümüz kalmamıştır. Zamanla alışırız. Ama arızalanan tarafı onarmak için yine zamana ihtiyacımız vardır. Bazen saati kurup zamanı durdurmak isteriz.

Zamanı doğru kullanırsak sıkıntı çekmeyiz. Bazen zaman geçerken unutmak istediklerimizi de alır ve gider.

Hepimiz boş işlere vakit harcayarak zamanımızı öldürüyoruz. Boş işlere zaman harcayarak zamanı en kötü şekilde kullanırız ve zamanın kısalığından çok şikâyet ederiz. Boş işlere vakit harcayarak bütün önemli işleri son dakikaya bıraktığımız da olur. Ama her şey için yeterli zamanımız vardır, yeter ki doğru kullanalım.

Zamanı boşa harcamayın. Şu üç günlük hayat boş yere harcanmaya değmez. Zamanın sizi değil, sizin zamanı öldürmeniz gerekmez mi?

GÖZ YAŞINA BENZER YAZMAK

-Deneme-

Zeynep Özel

Bazen hüznün ile doldurur kâğıdı, bazen de mutluluk dokunuşlarıyla boş bir kâğıt üzerinden dokunur kalbimize.

Yazmak küçük bir çocuğun gökkuşağını görmesine benzer. Nedir nereden gelmiştir bilmez ama kocaman gülümsemesiyle ve büyük bir hayranlıkla bakar.

Gökte uçan kuşa benzer yazmak, bazen de kuşun kanat çırpışlarına. Kocaman bir zevk alırsın, bakarken yüzünden gülümseme eksik olmaz.

Bir de hüznün dolu yanı vardır yazmanın. Küçük yaşta gelene benzer mesela, ne kadar çabalasan da ağlamamak için o gözyaşı akar oradan.

Sevdiğin insanları başkasıyla paylaşmaya benzer yazmak. Kıskanırsın, elinde olsa tutar onları gökyüzüne kaçırsın, ama bu sefer de yere incek yüzün olmaz. İnsanların kıskanç suçlamalarıyla başını sokacak delik ararsın.

İşte biz tüm bunlara “yazı” deriz. Her türden olay vardır içinde. Gerçek hayatta bulamayacağın, gerçek hayatta göremeyeceğin yerler gösterir bize. Şimdi soruyorum neden ve hangi sebeple insan yazmayı sevmez ki?

YAZI KÂĞIDI MÜHÜRLEMektİR

-Deneme-

Hilal Pınar Dağlı

Yazı yazmak benim için en güzel düşüncelerimi kâğıt ile özdeşleştirmek, kâğıda mühürlemektir. Çünkü o kâğıt benim ile hep kalacaktır, benimle yaşayacaktır. Benden sonraki nesiller de bundan yaralanacaktır.

Yazı yazmak benim için mutluluktur. Satırların arasında bir yolculuğa çıkarım. Bakarım, cümlelerimi beğenirsem benden mutlusu olmaz. Yazı yazmak benim için bir yerden alıntı yaparak yazmak değildir. İçimden geleni yazmaktır. Bu yüzden hep kendi düşüncelerimle yazırım.

Çevremden yazılarım hakkında iyi yorumlar alabiliyorum. Bazen eleştiri alan ve beğenilmeyen yazılarım da var. Bu eleştiriler sayesinde yazmayı daha çok seviyorum. Arkadaşlarımda benim gibi yazı yazmayı çok seviyor. Birbirimize moral veriyoruz, eleştiriler yapıyoruz. İçimden gelerek yazdığım yazılarımda eleştirilere daima açığım.

Çalakaem

TÜRKÇEMİZİN ÖNEMİ

-Deneme-

Yağmur Gülser Akgül

Her insanın öğrencilik yıllarında daha çok sevdiği dersler vardır. Bazı öğrenciler tüm derslerini seviyor olabilir; ancak yine de bazı derslerde kendilerini biraz daha ön plana çıkarmaktadırlar. Örneklendirecek olursak genel olarak tüm derslerimi seviyorum. Buna rağmen Türkçe dersimi daha çok sevdiğimi ve zevk alarak ders çalıştığımı düşünüyorum.

Türkçe dersi tüm derslerin daha iyi anlaşılabilmesi için önemli derslerin başında gelmektedir. Türkçe dersi ile konuştuğumuz ve iletişim kurduğumuz temel dilimizin kurallarını daha iyi anlayıp kendimizi en güzel şekilde ifade edebiliriz. Türkçemizi yabancı sözcüklerin etkisinden kurtarmak için de ayrıca çaba göstermemiz gerekmektedir. Milli Eğitim Bakanlığı tarafından uygulanması istenilen müfredatta haftada beş saat Türkçe dersi görülmesi, Türkçe dersinin önemini bir kez daha ortaya koymaktadır.

Türkçe eğitimini eksiksiz ve tam olarak almak, daha sonraki okul yıllarımıza ve günlük yaşantımıza büyük katkılar sağlayacaktır. Türkçe eğitimiyle yapmış olduğumuz etkinlikler sayesinde yazma becerimizi ve hitabet şeklimizi güçlendirmiş oluruz, yine Türkçe sayesinde hem kültürümüzü hem de toplum yapımızı daha iyi tanıyarak topluma daha faydalı bireyler olma yeteneğini kazanmış oluruz. Bizler Türkçe derslerinde öğrendiklerimizi eksiksiz olarak uygulayıp hayatı tam manasıyla daha anlaşılır hale getirip yaşantımıza kolaylık sağlamalıyız. Ancak Türkçe'yi düzgün kullanarak kültürümüzü ve toplum yapımızı en güzel şekliyle yansıtabiliriz.

Türkçe dersinde öğrendiklerimizi eksiksiz olarak uyguladığımız takdirde hem diğer derslerimizin akışını, hem de normal yaşantımızda kültürel etkinliklerimizi olumlu bir şekilde yönlendirerek daha başarılı ve huzurlu bir yaşam biçiminin temelini sağlamlaştırmış oluruz.

Çalاکalem

OKYANUS

-Deneme-

Abdullah Kudret Çiçek

Bence okyanus dünyanın en hüzünlü yerlerinden biridir.

Bana bir gün demişlerdi komik bir deneme yaz diye. Düşündüm, bir sürü komik şey geldi aklıma. Ama hiçbirini yeterince komik bulmadım. Hatta bazıların içinde ağlanacak şeyler bile vardı. Ben de bir gün haritaya bakarken bir okyanus gördüm ve adını sordum. Sorduğum kişi Pasifik dedi.

Pasifik Okyanusu'nun nasıl oluştuğunu merak ettim ve onun hakkında araştırma yaptım. Elde ettiğim sonuçları topladım ve birkaç gün düşündüm. Birkaç gün sonra okyanusların dünyanın en mutlu ve en hüzünlü yeri olduğu kanaatine vardım.

İkiyüzlüdür okyanus. Yüzeyi bize gülümser. Nasıl mı? İnsanlar okyanusa girdiğinde ve yüzeyinde yüzüklerinde boğulma olasılığı azdır. Fakat okyanusun derinine daldığınızda yani altına girdiğinizde boğulma olasılığınız artar. İşte bu yüzden okyanusun yüzeyi sıcakkanlıdır. Çünkü onda daha rahat yüzersiniz. Hele bir de üstüne güneş vurduğunda...

Okyanusun altı ise kötüdür, katildir, insan düşmanıdır. Öyle ki birçok insan okyanusun altında ölmüştür. Peki, okyanusun altı neden insan düşmanıdır. İnsan okyanus düşmanı olduğu için olabilir mi?

Okyanusun derin kısmı yani alt kısmı insandan çok çekmiştir. Neden? Çöp, pet şişe, idrarımız birçoğu okyanusun yüzeyinde yüzemiyor ve olan derinliğe oluyor. Peki, bunları atan kim? İnsan.

Okyanusun altı böyle insandan çok çekmeye devam ettikçe insanların canlarını alarak çok çektirmeye devam edecektir. Peki, burada suçlu kim? Yine insan. Bu yüzden okyanusun yüzeyi insandan çok çekmediği için mutludur. Fakat okyanusun alt kısmı insandan çok çektiği için üzgündür ve insana karşı kinle doludur.

İnsan okyanusun altını öldürdükçe okyanusun altı da insanı öldürmeye devam edecektir.

PERDE

-Deneme-

Hilal Pınar Dağlı

Perde sadece evimizi aydınlatması için açtığımız bir aksesuar değildir. Aynı yeni hayatımızın ilk adımı gibi perdeyi açarız ve yeni hayatımızın ilk gününe başlarız.

Perdeyi açtığımızda güzel, iyi hayatımızın içine gireriz. Fakat perdeyi kapattığımızda kötü hayatımıza devam ederiz. Perdeyi hayatın iyi yanına benzetiyorum. Bu yüzden perdeyi hiç kapatmayın. O kötü dünyaya yol almayın. O savaşların olduğu, kimsenin bir vicdanı olmayan, iyilik diye bir şey bilmeyen insanların arasına girmeyin.

Perdenizi açık tutarsanız mutlu, sevgi dolu, yardımsever, iyiliksever, paylaşımcı, saf ve temiz insanların arasına düşersiniz.

Benim tavsiyem o perdeyi asla kapatmayın ve size bahsettiğim iyiliksever insanlarla yaşayın.

Perde ayrıca insanların ikiyüzlülüğünü anlatıyor. Çünkü perdenin açık tarafı insanların iyi yüzü gibidir. Fakat perdenin kapalı tarafı insanların kötü yüzüne benzer. İnsanlar arkadaşlarını seçerken onların perdesinin kapalı tarafı olup olmadığına baksınlar. Böylece arkadaşlarının kötü yüzlerinin olup olmadığını öğrensinler ve o perdenin kapalı tarafına geçip o kötü tarafı yok etsinler.

Perdenin açık tarafına umarım daha çok rastlarsınız. Yani iyi yüzlü insanlara. Benim arkadaşlarımdan perdesinin kapalı tarafı yoktur bu da beni çok mutlu eder. Bu nedenle çevrenizdeki insanları seçerken perdesinin açık tarafı olup olmadığından emin olup çevrenizdeki insanları öyle seçin...

YAZI BİR İHTİYAÇ MIDIR?

-Deneme-

Hilal Pınar Dağlı

Bildiğiniz gibi yazıyı ilk kullanan kişiler Sümerlilerdir. Peki, Sümerliler neden yazıya ihtiyaç duymuşlardır? Yazarlar yazı yazabilsin diye mi? Yoksa kalem, yazı ve yazarların dostluğunu ortaya çıkarmak için mi? Tabii ki hayır. Eskiden insanlar kayalara çizdikleri resimlerle iletişimi sağlarmış. Fakat zaman ilerledikçe bunu yapmak zorlaşmaya başlayıp ve yaşadıkları yerdeki olayları zor kaydetmeye başlamışlar. Bu yüzden Sümerliler yeni bir iletişim yolu bulmaya başlamışlar. Sonuç olarak insanlar daha kolay iletişim kurabilmek için yazıyı icat etmişler. Yani yazı eski zamanlarda bir ihtiyaçmış.

Türklerin bu güne kadar kalıcı olarak kullandıkları alfabeleri biliyor musunuz? Bunların en eskisi Göktürk alfabetesidir. Göktürk alfabesi, otuz sekiz harften meydana gelmektedir, sağdan sola doğru yazılır. Daha sonra sırasıyla Uygur alfabesi, Kiril Alfabesi, Arap alfabesi ve son olarak da Latin alfabetesidir. Latin alfabesi 1925 yılında Azeri Türkleri tarafından kullanılmıştır. 1928 yılında Türkiye Türkleri de bu alfabe kullanmaya başlamışlar. Türklerin kullandığı bu etkin beş alfabe vardır. Ama bunlar sadece birkaçıdır daha Türkler çok alfabe kullanmışlardır. Günümüzde Kiril alfabetesini kullanan Türkler de bulunmaktadır.

Sümerliler yazıya ihtiyaç duymuş olsalar da, 21.yüzyıldaki insanlar yazıya ihtiyaç duymuyorlar. Çünkü onların elinde görüntülü konuşabildikleri, uzağı yakın eden tabletler, telefonlar ve bilgisayarlar var. Bunun sonucunda yazıya ihtiyaç duyan bir tek yazılı basın ve yazarlar.

BİR İÇ DÖKÜŞTÜR YAZMAK

-Deneme-

Rabia Aleyna Hep

Yazmak benim için sadece birkaç kelimeyi bir araya getirip bir cümle oluşturmak değildir. Yazmak bazen bizi kendimize getiren bazen de ihtiyaç olan bir olgudur. Hani o içimizde tutup kimseye anlatmadığımız şeyler vardır ya, işte onları bir kâğıda anlatırız yazarak. Çünkü o kâğıdı kaybetmediğimiz sürece onun yazılarımızı satırlarında saklayacağını biliriz ve düşüncelerimizi o kâğıda teslim ederiz. Yazmak bazen sevgimizi, bazen üzüntümüzü bazen ise nefretimizi anlatır. Yazmak sadece duygularımızı ya da özeliimizi kâğıda anlatmak değildir. Yazmak bizim hayatımızın her yerinde kullandığımız bir şeydir. Okulda, markette, bankada hatta sokakta her yer de yazı vardır. Yazı ekmek gibi, su gibi en temel ihtiyaçtır.

PAPİRÜSTEN KÂĞIDA

-Deneme-

Nisanur Aslan

Yaşamımızda vazgeçilmez bir yer kazanan yazı birden bire ortaya çıkmamış, binlerce yıllık bir gelişme sürecinde sistemleşmiş, bugünkü halini almıştır. Bugün kullanılan yazı bulununcaya kadar insanlar çeşitli işaretlemeler kullanılmıştır. Sonunda kolay okunan yazılara ulaşılmıştır.

Gündelik hayatta pek farkına varmadığımız, ama insan hayatının, insanlık medeniyetinin gelişmesinde en önemli paya sahip olan şey kuşkusuz yazının icadı oldu. Birçok tarihçiye göre yazının icadı insanlık tarihinin dönüm noktasıdır. Yazının icadıyla birlikte insanlar birbirleriyle daha rahat iletişim kurdu. Böylece bilim ve teknik gelişti. İnsanlar yeni şeyler icat ederek günlük yaşamlarını kolaylaştırmaya başladı.

Yazıyı ilk oluşturan uygarlığın Sümerliler olduğu söylenebilir. Mezopotamya'da yapılan bazı kazı çalışmalarında tarihin en eski yazı tiplerinin bu uygarlık tarafından yapıldığı belirlenmiştir. İlk yazı MÖ 3500 yıllarında yazılmıştır. Sümerler'in yazısı Mısırlılar tarafından geliştirilerek çivi yazısı oluşturulmuştur.

Yazı ilk icat edildiği yıllarda günümüzdeki gibi kâğıtlar yoktu. Bunun yerine papirüs denen özel bir ağacın yapraklarına, derilere, taşlara yazılar yazıldı. İlk yazılar çiviler yardımıyla bu yüzeylere kazınıyordu. Ardından Hintler'in kâğıt ve mürekkebi icat etmeleri yazı yazmalarını kolaylaştırdı. Son olarak Anadolu'da Bergama'da parşömen kâğıdının kullanılmasıyla günümüze en yakın kâğıt icat edilmiş oldu. Bu sayede yazılar daha kalıcı oldu. Kuşaktan kuşağa geçerek insanların geçmiş kuşakların tecrübelerinden faydalanması sağlandı.

YAZMAK KEŞFETMEKTİR

-Deneme-

Semiha Alcan

Yazarlık deyince aklıma sevgi ve şefkat geliyor. Komik karakterler bazen de şaşkın, yolunu kaybetmiş karakterler geliyor. Bazen üzgün, bazen karamsar, bazen gergin hatta bazen de eğlenceli ve mutlu karakterler bunlar.

Yazarlık beni eğlendiriyor, hayal gücümü kullanmamı sağlıyor. Değişik varlıklarla tanışıyorum. Yazarlık deyince içime bir huzur giriyor, bir sevgi giriyor. Zamanım olsa hep orada kalabilirim. O masalları dinleyebilir, o hikâyelere kaptırabilirim kendimi. Hem yazarlıkta hayal gücünü kullanarak farklı şehirler keşfedebilirsin, hatta kelebeklerle dans edebilir, bilmediğin diyarlara yolculuk yapabilirsin.

Çalاکalem

OKUL
-Deneme-

Duygu Çetinkaya

Okul dedim mi aklıma kantin gelir, kantin deyince kantincinin geldiğini sandınız; ama aklıma Emine ve Zeynep gelir. Her gün kantinden bir şey alıyorlar. Almaları bir şey değil, çok para harcıyorlar bence. Belki onlara göre çok az para harcıyorlar. Ama en yakın arkadaşlarımdır. Diğer arkadaşım Ema, çok para harcamaz.

Benim için para demek İstanbul'da bayram demek. Her sınav stresinde çikolata yiyorum. Deneme sınavlarında ise şeker yiyorum. Pek sağlıklı beslendiğim söylenemez, okul demek ders demek. Ama her derste saate bakıp dakikaların geçmesini dört gözle beklemiyorum.

Yazarlık en eğlendiğim derslerden biri. Yazmak dünyanın en güzel olgusu, bu nedenle hiç saatler geçmesin diye bekliyorum.

Defter benim en yakın eşyam. Tüm duygularım defterde, bir tek defter bilir benim neler düşündüğümü. Ne düşündüğümü öğrenmek istiyorsanız beni dinlemeye devam edin. Siz de yazın, siz de eğlenin. Eğlenmenin en kestirme yolu yazmak...

Şu para harcayan arkadaşlarımdan bahsedeyim. Emine kısaca Emone ama ben uzatıyorum Eeeeeemmmmmiiiiinnneeee Zeynep'e ise pek bir şey bulamıyorum. Ema'ya Edma demeyi tercih ediyorum. Ama en güzel Eeeemmmmmiiinnneeee.

DERS ÇALIŞMAK
-Deneme-

Göktuğ Efe Verir

Ders çalışmak, insanı her şeyden kurtarır. Can sıkıntısından, kötü alışkanlıklardan... Bu yüzden hayatımızı boş şeylerle geçirmemeliyiz. Çalışkan olmak, başarıya ulaşmaktır. Her insan hayatta başarılı olmak ister. Bunun içinde çok ders çalışıp emek harcamak gerekir.

İçinde emek olan her şey değerli olur. Ders çalışmak sürekli kitap okumak, yazı yazmak, problem çözmek değildir. Daha çok bilgi sahibi olmak için çok kitap okumalıyız. Fakat aynı zamanda bir şeyler de yapabilmeliyiz. İnsan bir şeyler yapabildiğinde kendini daha mutlu ve huzurlu hisseder.

Hayatımızda birçok sorunla karşılaşabiliriz, tek çaremiz çalışmaktır. Çalışmak her zaman başarıyı getirir. Bizler güzel bir hayatımız olsun istiyorsak mutlaka çalışmalıyız. Bir öğrenci küçücük çiçeklere benzer. Küçük çiçekler tohum verirken güçlüdürler, yıkılmazlar. Eğer bir de küserlerse teker teker dökülürler. Bu duruma düşmek istemiyorsak derslerimize çok çalışmalıyız.

Başarılı olabilmek için öncelikle başarı istemek gerek, nedenlerimiz yoksa hedeflerimiz de olamaz.

Okulda kazandığımız her yeni bilgi, geçtiğimiz her bir sınıf bizi iyi bir hayata hazırlayacaktır. Bu adımlarımızı iyi bir şekilde atmalıyız. Başarının anahtarı çalışmak, planlamaktır.

Bu güzel günleri okuyarak ve çalışarak geçirirsek ileride saygın ve iyi bir insan olur çalışmalarımızın karşılığını alırız.

KALIPLAŞMIŞ BİR KELİME
-Fıkra-

Elif Burma

Terör artık kalıplaşmış bir kelime. Aynı iç savaş, kadına şiddet ve kaos gibi. Çocuklar bunun ne anlama geldiğini bilmez. Ama şu var ki bazıları bunun ne anlama geldiğini biliyor.

Terör kelimesini ilkökul çocuğuna sorsak bilemez. Ancak olayın içinde o anı yaşayan ana sınıfı çocuğu biliyor. Terör olayları bir sürü ananın ve babanın evine kor gibi düşüyor. Yani evlat acısı veriyor.

İçimden onların karşısına çıkıp bunu neden yaptıklarını sormak geliyor. Neden insanların canını acıtıyorlar? Ama bunun cevabı gelmiyor. Ben de o zaman kendim cevaplamak zorunda kalıyorum. Örneğin Suriyeli insanlar terörden bir umut diye kaçıyor. Teröristler binlerce insanı öldürüyor. Acaba hiç mi vicdan azabı çekmiyorlar? O insanların birçoğu da daha bebek.

Anne, babalar çocuklarının tek gözyaşına dayanamaz. Peki, o insanlar nasıl kıyar o minicik hayatlara? Daha silah ne, terör ne bilmeyen çocukları zorla dağa kaldıranların insan denilebilecek hiçbir yanı yok. Kim bir katile hatta bir canıye insan der ki? İnsan öldürünce ellerine ne geçiyor ki?

Kalıplaşmış bu kelimenin silinmesi için herkes çalışıyor; ama ölümle sonuçlanıyor. Teröristlerin acaba hiç mi ailesi yok? Hiç mi sevdiği yok? Ben bu sorulara cevap ararken kim bilir kaç insanı öldürdüler.

Çalakaem

DUYGULARIN DİLİ BOYA KALEMİ

-Deneme-

Elif Burma

Ben hayatı boya kalemine benzetirim. Bence hayat boya kalemı gibi rengârenk ve karışık. Boya kalemı de gökkuşağı gibidir. Rengârenk ve cıvıl cıvıldır. Boya kalemı insanın renkli hayatını anlatır. Mutluluğu anlatır. Boya kalemı hayatın önemini, gerçekliğini anlatır. Hayatta ne gibi değişiklikler yapabileceğimizi anlatır. Ve boya kalemiyle hayatı resimlere dökeriz.

Boya kalemı hayatta ne gibi zorluklar çektiğimizi anlatır. Bence boya kalemı içimizi döktüğümüzde hayatın nasıl güzelliklerle dolu olduğunu anlatır. Hayat zaten güzelliklerle doludur. Boya kalemlerinin renkleri hayatı daha bir güzelleştirerek cıvıl cıvıl yapar ve hayat daha güzel olur boya kalemleriyle.

Boya kalemleri insanın kalbindeki mutluluğu, hareketliliğini, dünyaya nasıl baktığını ve bunlardan nasıl yararlandığını anlatır. İnsanın kalbindeki acıyı, mutluluğu ve dışarıya nasıl yansıttığını anlatır. Boya kalemleri mutluluğu, acıyı, sevinci, üzüntüyü ve daha pek çok duyguyu yansıtır. Bundan dolayı ben boya kalemlerini çok severim.

İz Bırakanlar

SON DENEME

-Deneme-

Seda Karaman
(2015 Mezunumuz)

İşte bir son daha... Yazdıklarımı harfi harfine silcek bir silgim, düşündüklerimi yazacak bir kalemim ve yazdıklarımı beğenecek, satır satır üzerinde taşıyacak bir de kâğıdım... Kelimeler bir bir dökülüyor ağızımdan. Satırlara sığmıyor, süzülüyor aklım-dakiler. Aç kalmış bir martı gibi kelimeler "Beni de yaz, beni de yaz" diye bağıyor. Yetiştiremiyorum yazmaya. Ya ilk olacak diyorum ya da son. Ya ilkti, böyle bir şey görmedik diyecekler ya da sondu, noktayı da koydu.

Mutlaka bir iz bırakacak bu yazdığım deneme. Ya kalpte bırakacak ya da yazdığım kâğıtta, noktasıyla virgülüyle öylece kalacak.

Kalemimin ucu her kâğıda değdiğinde ayrı bir söz, ayrı bir cümle yazıyor. Her dokunuşta bir şaheser ortaya çıkartıyor. Sanki her kâğıda değdiğinde güzel bir söz fısıldanıyor kulaklarıma. Bas bas bağıyor. Kulağa hoş geliyor. Sanki uzaklardan bir nota duyuluyor. Si notasını mı duyuyorum ne, yoksa re mi? Aynı flütteki gibi, parmaklarım o küçük deliklere ne zaman dokunsa yeni hayallere yelken acıyormuş gibi, anlamlı bir nakarat çıkıyor. Bir nota duyuyor kulaklarım. Yazıyorum yine. Devam ediyorum. Hiç usanmadan, bıkmadan. Belki de bizden sonrakilerin tekrar tekrar okuyacakları bir yazı veya hiç okunmadan bir köşeye atılmış bir sayfa dolusu yazı. Kelimeler teker teker geliyor aklıma. Onları kurgulayıp birleştirmek, kusursuz bir hale getirmek için çabalıyorum. Küçük yapboz parçacıkları gibi, saklandıkları yerden çıkarıp parçaları buluyorum ve sonra birleştiriyorum. Tamamlayınca yazıyor kalemim. Ben söylüyorum, o dinliyor. Sanki düşüncelerimi okuyor.

Bir zaman sonra kalemimle rolleri değişiyoruz. Emrimdeki kalem bir an oluyor ki, bana emir veriyor, ben kalemin emirlerini yazıyorum sanki. Hızına yetişemiyorum. Durduramıyorum; ama güzel de yazıyor. Kıskanıyorum kalemimi.

Son olmalı ama sonu güzel olmalı. Aldı eline kâğıdı. Boş, temiz, pürüzsüz bir sayfadan olağanüstülük çıkarmak için çabalıyor şimdi hâlâ, hâlâ ve hâlâ... Hani deriz ya boş tenekeden çok ses çıkar, o da bunu kanıtlamaya çalışıyor. Ya bir "en" çıkacak ya da sadece cümlelerden oluşan kalabalık satırlı bir sayfa...

Çocuk ve Çocuk Sorunları

Betül Günay-Canım Akman-Duygu Çetinkaya-Ece Şevval Özer-Esmanur Kapusuz-Esra Ak-Gamze Dirir-Gökтуğ Efe Verir

İlkay Danacı-Gözde Adanır-Gülbahar Berfin Aksoy-Hilal Pınar Dağlı-Pelinsu Çakır-Yavuz Selim Han Yılmaz- Zeynep Özel

BARIŞ GÜLÜMSETİR

-Fıkra-

Betül Günay

ÇOCUKLUK DÖNEMİ

-Deneme-

Canım Akman

Savaş çoğu kişinin hayatına pusu kuran sinsi bir düşmandır. Biz ise bu dünyada barış kurmaya çalışırız. Ama bunu çoğu zaman beceremeyiz.

Savaş bir ölümdür ve asla çocukların önünde yapılmamalıdır. Fakat buna imkân yok. Savaştan en çok çocuklar etkilenir. Çocukların sağlıklı gelişip büyümesi için sevgi dolu bir dünya olması lazım. Savaş olacaksa da çocukların güvenliği ön planda tutulmalıdır.

Savaş yüzünden dünya gülmeyi unutacak, her yer gözyaşı ile dolup taşacak, hiç kimse mutlu mesut olmayacak. Dünya da dayanamayıp çökecek ve yok olup gidecek.

Savaş olmazsa sadece çocuklar değil tüm dünya gelişir, herkes işine gücünü yapar, çocuklar okullara rahatlıkla gider. En azından yüzümüzde ufak bir tebessüm olur. Ama neredeyse her yerde savaş var, bu da yüzümüzdeki gülümsemeyi alıyor. Savaş yüzünden dünya gülmeyi unutacak, her yer gözyaşı ile dolup taşacak, hiç kimse mutlu mesut olamayacak. Dünya da dayanamayıp çökecek ve yok olup gidecek. İşte bu yüzden, bunları yaşamamak için hiç kimse savaş istemiyor.

Dünyada barış olsun herkes mutlu olsun.

Çocukluk dönemi hayatın yeşillendiği, dünyamızın filizlendiği çağdır. Oyun oynamak onların en büyük buluşudur, aslında onların hayattan haberleri yoktur, yani hayatın doğrusunu ve yanlışını bilemezler. Bundan daha da önemlisi ise doğru insan ile yanlış insanı ayırt etmede zorlanırlar. Bazen annelerini babalarını çok üzerler yaptıkları küçük hatalarla, ama hemen affedilirler, çünkü onların kalplerini süsleyen birer çocuktur onlar. Sonra büyürler, artık doğruyu yanlış iyiyi kötüyü biliyorlardır.

Okula başlarlar, yeni arkadaşlar edinirler, hatalar yaparlar, ama yine de doğru sonuca ulaşırlar. Bundan seneler sonra lisede, üniversitede daha çok yük taşırlar omuzlarında. Ya taşırlar onları ya da pes edip bırakırlar. Sonra annelerin ve babaların gurur duydukları bir evlat oluverirler. Çok büyük başarılar elde etmiş, etrafındakiler tarafından hoş görülmüş, sevilmişlerdir. Bunların yanında en büyük rol oynayan şey ise çocukluktan gelen bir terbiye ve gerçekten iyi bir çocukluk dönemi yaşamalarıdır.

Çocukluk dönemimde iki önemli evre vardır: Oyun dönemi ve okul çağı. Bunların güzel bir şekilde eğitimi alınmışsa çok güzel bir çocukluk dönemi yaşamışız demektir. Oyun dönemi demiştik, oyun dönemi daha çok yaşlılarıyla olan bir tür çocukluk sendromudur. Kafalarında bir soru işareti kalmaz, çünkü çok fazla soru sormaya meyillidir beyinleri. Çok fazla hayal kurma yeteneğine sahiptirler, televizyonda vb. teknolojik aletlerde bir karakter gördükleri zaman hemen ona yönelip hayal dünyaları genişlemektedir. Bunun sonrasında da dediğim gibi okul çağı dönemi vardır ve en önemli çağ budur. Bu dönemde sosyal ortama ilk defa girmekte ve ilk başlarda çekingenlik sarmıştır çevrelerini, ama sonradan alışır. Hareketleriyle ve mimikleriyle de büyüdükleri anlaşılır, karakter olarak zenginleşir, daha fazla yol alırlar. Çok farklı düşünceler kaplar etraflarını, çocukluk dönemindeki hayalleri artık gerçeğe çevirirler, karşısındaki bir kişiye daha atılgan olabilir. Zaman zaman bir toplulukta en başta olmak isterler, bu onların öz güvenini artırır. Bu sayede çocukluk dönemleri bitip daha da olgunlaşırlar...

ANNE VE YARAMAZ KIZI

-Anı-

Duygu Çetinkaya

Bugün size annemle konuşmalarımızın bazılarını anlatayim. Aslında annemle konuşmalarımız çok komiktir. Annem “Kızım bugün yine ne yaptın?” diye sorar. Ben de “Anne daha ne yapabilirim ki bir yılda 365 gün var 360 gün yaramazlık yaptım, 5 gün dinleneceğim.” derim. Annemden cevap gecikmez: “O zaman şu beş gün hayatımın en sakin günü olacak. Her gün yaramazlık yapıyorsun bıktım artık.”

- Anne yapacak şey var da ben mi yapmıyorum, dediğimde annem:

- Kızım bir gün de dışarı yaramazlık yapmak için değil, oyun oynamak için çık, der.

Annem beni asla anlamaz. Yaramazım ben birine bulaşmadan duramam. Hiç aksatmadan sorar bana “Okulda ne yaptın?” diye. Ben de mutlaka onu kızdıracak bir şey yapmış olurum.

Bir gün yine böyle bir sorunun ardından “Anne bugün okulda bir nefeste 5000 kelime konuştum, sanırım bu bir dünya rekoru.” dedim. Bana kızarak “Bir gün de doğru düzgün cevap ver be kızım.” dedi. Bende yaramazlık da bitmez anneye verilecek cevap da. İşte onlardan bazıları:

- Sınavın nasıl geçti kızım?
- Kâğıt kirlenmesin diye öğretmenime geri verdim.
- Ödevin yok mu kızım?
- Defter bitmesin anne, daha sonra yine lazım olacak.

Tabi bu cevaplar annemi çileden çıkarır. Yine de kıyamaz bana çünkü onun adı annedir.

MİNİCİK ELLER

-Fıkra-

Ece Şevval Özer

Komşu ülkelerden bize sığınmak için gelen mültecilerin, botlarının batıp, birçoğunun hayatını kaybettiğini duyuyorum sürekli haberlerde. Bu kimi zaman küçük yaşlarda, minicik elleri ile akıntıda boğulan çocuklar, kimi zaman ise akıntıya kapılan büyükler oluyor. Ölümünün nedeni sadece botlarının batması değil aslında. Eğer ülkelerinde savaş yaşanmasaydı; güvenli, mutlu, huzurlu bir ülkede yaşasalardı hatta her şeyi geçtim, sadece yaşanabilecek bir ülkeye sahip olsalardı botlara atlayıp başka ülkelere göç etmeye mecbur kalmazlardı. Böylece hayata da gözlerini yummak zorunda olmazlardı. O dehşet verici anlar yaşanmazdı. Kendisi kurtulsa bile ailesini, yakınlarını kaybedenler oluyor. Yaşasa bile bir yanı eksik yaşıyor. Onun için yaşamak sebepsiz.

Peki, bunlara neden olan savaşların yaşanmasının sebebi ne? Hepimiz Âdem ile Havva'dan gelmedik mi? Hani o bütün dünya kardeş sözleri? Okullarda hep kardeşliği, dostluğu, iyiliği öğretmediler mi bizlere? Peki, bu neden kimse tarafından anlaşılmıyor? Başka insanların ölümlerine, acılarına, mutsuzluklarına neden sebep oluyorlar? Keşke kimse göç etmek zorunda kalmasa ülkesinden. Keşke kimse, savaşlara tanık olmasa. Fakat bütün bunlar kocaman bir keşkeden ibaret.

Çocuklar bu durumdan en çok etkilenen kişiler. Daha küçücük yaşta. Küçücük vücutları, masum simaları, neşe saçan gülüşleri var. Savaşlar sayesinde bu gülüşler soluyor. Yerini yıpranmış simalar, yaşanmışlıklar alıyor.

Neden kimsenin buna bir çözüm bulamadığını çok düşündüm. Hem de çok. Fakat bir sonuca varamadım. Elimden bir şeyin gelmiyor olması çok sinir bozucu. Sadece bunun en kısa zamanda son bulmasını dilemek, elimden gelen.

ÇİZGİ FİLM

-Deneme-

Pelinsu Çakır

Çizgi film izlemek beni çok eğlendirir. Bence çizgi film izlemek bebekçe değildir. İki yaşındaki kardeşimle Keloğlan gibi çizgi filmler izleriz. Bazen annem bile bizimle izler. Küçük kardeşim bazen korkar ve paytak paytak koşarak ya annemin ya babamın ya da benim yanına gelir.

Biraz korkaktır kardeşim ama çok tatlıdır. Yumuşacık yanakları vardır. Çizgi filme bayılır, ben de o yüzden çizgi film izlerim zaten. Kardeşimle çizgi film izlemek hem komik hem eğlenceli oluyor, bu yüzden seviyorum çizgi film izlemeyi. Çizgi film bana komikliği, eğlenceyi, hayal kurmayı hatırlatıyor.

Bebekliğimden beri çizgi film izlerim. Tatlı ve minik kardeşimle izlemek daha eğlenceli oluyor.

Çalakalem

CANIM ANNEM

Hilal Pınar Dağlı

Güzel gözlü ve pamuk gibi yumuşak elli annem gül gibi kokar, benimle ilgili her şeyi bilir. Ben küçükken annemin ölümsüz olduğunu düşünürdüm. Tabi böyle bir şeyin olamayacağını öğrendim. Annem benim gözümde dünyanın en güzel ve en bilgili kadını.

Birinci sınıftayken annem derslerime yardım ederdi. Ben de o beni büyüttüğü, sevgi gösterdiği için onu gururlandırırım ama tabi ki en önemlisi o benim annem olduğu için yaparım bunları.

Annelerin özel bir gücü olduğunu düşünüyorum, çünkü çocuklarını nasıl mutlu edeceklerini çok iyi biliyorlar. Anneme karşı sevgi, saygı, şefkat duyuyorum. Düşüğümde, yaralandığımda annemi yanımda istiyorum, çünkü annem beni öpünce bütün ağrımı sızımı unutuyorum. Annem benim ilacım gibi.

Hepimiz annelerimizin değerini bilmek zorundayız.

ÇOCUKLUK SORUNLARI

Hilal Pınar Dağlı

Çocuklar aile içerisinde bilinçli ya da bilinçsiz baskıya maruz kalır. Aileler çocuklarını takdir getirmeleri ve sınavdan iyi not almaları konusunda baskıya maruz bırakırlar. Çocuklarına takdir getirsinler diye ödül vereceklerini söylerler. Çocuklar da sadece o ödüle ulaşmak için takdir almaya çalışırlar. Bu sayede çocuk sadece ödülü almak için çalışır ve ödülü alamayacağı korkusuyla psikolojisi bozulur.

Oysaki aileler çocuklarını başka birisiyle kıyaslamasalar ve onları sadece ödül için takdir almaya mecbur bırakmasalar, tam tersine çocuklarına onun her zaman iyiyi başaracağına inansalar, sınavdan düşük not aldıktan sonra ona kızmayıp "Ben sana inanıyorum bir dahaki sınavda daha iyi bir puan alacaksın." deseler. Kısacası çocuklarına onlara güvendiklerine ve onların her zaman arkalarında olacaklarına inandırsalar, bunların hiçbirini yaşamaz o zaman.

Çocuklar öğrenirken isteyerek, içinden gelerek öğrenmeli, sadece ödül için değil. Çocuğu takdir ederek, onunla gurur duyduğunuz söyleyerek de ödüllendirebilirsiniz. Tabletler, telefonlar, oyun konsolları gibi şeyler çocukların ödülü değildir. Çocuk bir tablet için baskıya maruz kalmamalı. Siz siz olun çocuğunuza bunun gibi şeyler yaşatmayın.

Çalakalem

AH ŞU ANNELER

Esra Ak

Ah şu anneler yok mu? Sizin annenizi bilmem ama benim annem çok konuşur. Hiç susmaz. Okuldan eve geldiğim zaman ödevlerimi bitirip, kitabımı elime aldığım an bir ses duyarım, o an anlarım ki annem gelmiştir. Annemle didişmeden duramayız. Annemin sesini duyduğum zaman kapıya çıkarım.

Bir gün yine annemin sesini duyup kapıya çıkmıştım. O gün yağmur yağmıştı ve ayakkabılarım çamurlanmıştı. Anneme şöyle bir baktım, eli belinde beni sorgularmışçasına bakıyordu. "Bu ayakkabılarla nereye gittin bugün?" diye sordu. Bende okuldan gelirken çamurlandığımı söyledim. İnanmadı. Başka bir gün annemle oturmuş kitap okuyorduk. Bir an elektrikler kesildi. Annem "Yoksa şalteri mi indirdin?" dedi. Ben de "Anne bu kitabı bitirmem gerekiyor, durduk yere niye şalteri indireyim ki? Zaten ikimizde burada oturuyorduk, birden elektrikler kesildi, bunun benimle ne ilgisi var." dedim. Annem cevap vermedi. Zaten sonra da elektrikler geldi. Kitap okumaya devam ettik.

Beni dinlerken yoruldu mu? Ben yorulduğumu fark ediyorum. Ama ben her gün bu olayları yaşadığım için alışkanım. Ama annelerimize kızsak ta onlar bizim baş tacımızdır. Onların bizi sevdiği gibi biz de onları sevmeliyiz.

AİLEM VE BEN

Gökтуğ Efe Verir

Çocuklar ilgi ve saygıyı sözlerle değil, kendilerine nasıl davranılıyorsa o şekilde öğrenirler ve tepki verirler. Anne ve babalar kendi davranışlarında kontrollü hareket ederlerse çocuklardan da aynı şekilde karşılık alırlar. Çocuklar aile bireyelerine güvenirse onları örnek alırlar.

Arkadaşlarının ödevine yardım eden bir çocuk, başkalarıyla ilgilenmede önemli bir yol almış olur. Çocuklara gerçek sorumluluklar verilmelidir. Çocukların birçok konuda cesaretlendirilmeleri gerekiyor. En basiti teşekkür etmelerini öğretmek, ileride ne kadar güzel bir şey öğretmişim demek insana mutluluk verir bence.

Aileler çocuklarıyla ilgilenmeli her konuda yardımcı olmalı, her dakika çocuğundan iyi not, iyi belgeler istememeli. Konuşarak aşılamayacak sorun yoktur sanırım. Kırmadan ve üzmeden çocukların sorunlarıyla ilgilenmek aileye düşer. Güzel ve tatlı bir dille eğer bu şekilde de olmuyorsa bazı şeyleri zamana bırakmak daha doğru olur. Belki o süre içerisinde bazı şeyler değişebilir.

Çalاکalem

YAŞLANMAK

-Fıkra-

Göktuğ Efe Verir

İnsanın yaşı ilerledikçe kendi kendine düşünmeye başlar ve içini kötü duygular sarar. Ne yaparım, bana kim bakar, nasıl olurum gibi psikolojik bunalım sorunlarıyla karşı karşıya kalır. Oysaki şunu unutmamak gerekir. Her yaşın ayrı bir güzelliği vardır. Çocukken bilmediğimiz yapamadığımız şeyler zaman ilerledikçe kafamızda daha oturmuş olur.

Yaşlılık duyguların daha belirgin, insanların birbirlerine daha çok destek olduğu, daha çok saygı gördüğü bir zamandır. Eğer yaşlılık gibi bir durum olmasaydı büyüklerimizden bir şey öğrenemezdik. Onların anlattığı hikâyeler, yaşadıkları olaylar bana çok cazip gelmiştir. Onları imrenerek dinlemek güzeldir benim için.

Büyük, önemli bir insan olmak istiyorsak gençliğimizin değerini bilmemiz gerekir. Yaşlandığımız zaman anlatacağımız güzel şeyler olmalı hayatımızda.

İnsanlar yaşlanmanın kötü bir şey olduğunu düşünmezlerse daha farklı olur. Hayatın güzel yanlarını düşünmek olduğu sürece içinde farklı heyecan besleyecektir insan. İnsanın her yaşı öğreten yaştır, o yüzden çocukken çocukluğumuzu, gençken gençliğimizi, yaşımız biraz ilerleyince de yaşlılığımızı kabul etmek en doğru şeydir. Tabii bir de şu var. Sağlık elden gidince çocuk, genç, yaşlı hiç fark etmiyor. O yüzden her anın kıymeti ve değeri bilinmeli, sağlığa da gereken önem verilmelidir.

KÖTÜ ANILAR

-Deneme-

İlkay Danacı

Çocuklar vardır, küçük yaşta büyük gibi davranmaya zorlar hayat onları. Küçük yaşta sorumluluk alma, başlarının çaresine bakmak zorunda kalırlar. Yaşlıları henüz iyiden kötüyü ayırt edemezler, onlar bir sürü sorunun üstesinden gelmeye çalışırlar. Hayatın acı tarafının kurban seçtiği kişilerdir onlar aslında. Onları yönetecek, tavsiyede bulunacak kimseleri de yoktur çünkü. Bu yüzden de hata yaparlar çoğu zaman. Savaşmak yerine geri çekilmeyi, kaybetmeyi tercih ederler mesela. Bu yanlış tercih ileride hep geri çekilmeye mecbur bırakacaktır onları. Çünkü insan geçmişine bağlı yaşar çoğu zaman. Geçmişte ne yaptıysa onu yapar ileride de. Geçmişinde kötü anıları olanlar da o kötü ana bağlı kalırlar ve çoğu unutmayı dener ama beceremezler.

Zaten büyüyünce gelmez mi bir ton sorumluluk önümüze? Hepsi birleşmez yine kaybetmeye terk ederken kendilerini yenilmek için sahaya çıkan bir takım gibi...

Zaman geçip büyüdüğünde o olgun çocukların, sorumluluklar yine peşlerini bırakmaz. Zaten büyüyünce gelmez mi bir ton sorumluluk önümüze? Hepsi birleşmez yine kaybetmeye terk ederken kendilerini. Yenilmek için sahaya çıkan bir takım gibi... O kötü anılar zorlar geri çekilmeyi. "Zaten böyleydi, hep böyle olacak." deyip kendi silahlarıyla yaralarlar kendilerini. Bu yaralama çocukluktan itibaren var olduğu için alışkanlık olmuştur artık.

Resmen hayatlarını geçmişlerine üzülerken ya da onlara bağlı kalarak geçirirler. Bu gerçekten çok saçma ki o anıları unutup yeni bir yaşama odaklansaydılar, adımları geri değil; daima ileri olacaktır. Tabii bu kötü anıları yaşatan da var. Henüz çocukken terk gedip gidiyorlar onları. Onların da kendileri gibi düşüncesiz kişiler olmalarına sebep oluyorlar.

Doğru olan kötü anıların beyinlerini ele geçirmesine izin vermek değil; onlarla savaşmaktır. Onları mutlu edecek tek şey de kötü olur, her şeyden uzak yeni bir hayattır. Ne olursa olsun hayatla mücadelemizde geri çekilen taraf olmamalıyız...

RESİMLER DUYGULARIN AYNASIDIR

-Fıkra-

Gözde Adanır

Çocuklardan kimileri etrafa neşe saçarken kimileri içine kapanır, adeta bir kapalı kutu olurlar, kendilerini yalnız hissederek ve hayattan zevk almaz hale gelirler, ama hayatlarının en mutlu geçirme zamanıken aradan uzun zaman geçer ve çocuklar artık aileleri ile irtibat kuramazlar. Buna küçükken bir çözüm bulunur.

Çocuklar küçükken irtibat kuramazsa siz onun duygu ve düşüncelerini nasıl anlayacaksınız. Bunun en iyi çözümü çocukların çizdiği resimlerdir. Nasıl bir boksçu kum torbasına vurarak, koşucu koşarak, ressam resimlerinde, yazarlar da yazılarında duygu ve düşüncelerini yansıtırlarsa bir çocuk da resimlerinde kendini ortaya koyar. Mesela bir çocuk resimlerinde sıcak renkler kullanıyorsa sevecen uyumlu iş birliğe önem veren bir kişiliği, sürekli soğuk renklerin kullanılması ise çekingen iddiacı uyumsuz ve güç kontrol edilen çocukların göstergesidir. İçedönük ve özgüvensiz çocuklar cılız çizgiler çizer, kocaman kâğıdın küçük bir bölümüne küçük resimler kondururlar. Ellerin bele konması, geniş ayaklar ise saldırganlığın işaretidir. Saldırgan çocuklar sayfanın tümünü kaplayan büyük resimler çizerler. Bazen çekingen ürkek olan çocuklar da güçlü olma arzularını yansıtan büyük resimler çizebilirler. Çocuğun kendisi ve aile ortamı hakkında en fazla bilgi verdiği çizimler aile, ev, ağaç resimleridir.

Ev resimlerinde evin çatısı çocuğun düşünsel yaşantılarını, hayal gücünü simgeler, çatı ne kadar büyükse hayalleri o kadar geniştir. Penceresiz ve kapısız olan ev çocuğun içe kapanıklığını kendi iç dünyasına çekildiğini gösterir. Eğer bu durum sık sık oluyorsa sorun sizdedir, ona daha fazla zaman ayırmalı ve güven vermelisiniz. Kendini yalnız hissediyor da olabilir, o zaman arkadaş çevresini büyütme çalışmalısınız.

Çatı katında pencere olması çocuğun hayallerini, sihir dünyasına olan inancını yansıtır. Çizdiği resimde duman çıkan bir baca varsa bu genellikle ev ortamının mutluluğunu simgeler. Duman sağa doğru tütüyorsa çocuğun yeni kişiler tanımaya, deneyimlere açık olduğunu, sola doğru ise korunmaya ihtiyaç duyduğunu belirtir ve kendine güveni tam gelişmemiştir.

Güneş evdeki otoritenin sembolüdür. Güneş sol tarafta ise anneyi, sağ tarafta ise babayı otorite olarak görmektedir çocuk. Güneş her iki tarafta ise otorite evde eşit olarak paylaşılmaktadır.

Çocuklar çizdiği ağaçta kendini yansıtır. Çocuğa

bir ağaç çiz ama çam ağacı olmasın şeklinde yönerge vererek bu testi uygulayabilirsiniz. Yapraklar çocuğun düşünsel yaşantılarını, hayal gücünü gösterir başkalarıyla iletişimi olanaklarını ortaya koyar. Sayfada ağacın boyu küçük veya sayfa ile dengesiz bir boyda ya da sayfaya sığmayan ağaç çizilmişse bu çocuğun kendisini nasıl gördüğünü gösterir. Çok küçük ağaç özellikle yalnız kalmış sayfanın soluna itilmiş ise çocuk kendine güvenmiyor demektir.

Sağlam görünümlü sayfanın altına iyi oturmuş bir ağaç uyumlu, sosyal bir ailevi yaşamı simgeler. Çocuk evinde kendine uygun yeri edinmiştir. Gövde yapraklarından daha büyük ise genellikle çocuklar harekete eğilimli olduklarını belirtirler. Gövdenin yapraklardan daha fazla yer kaplaması doğaldır, çünkü gövdenin büyüklüğü çocuğun yaşam enerjisini gösterir, yaprakların belirgin şekilde gövdeden ayrılmış olması çocuğun her istediğinin gerçekleşmeyeceğini anladığını gösterir.

Beş yaştan sonra dallar da çizilmeye başlanır. Dalların geometrik oluşu çocuktaki mantıksallığa, geometrik olmayışı ise hayalperestliğe işaret eder.

Çocuğunuz resmi siyah çizip aynı zamanda siyah boyuyorsa, en renkli boyanması gereken şeyleri dahi siyah boyuyorsa, hayattan soğumuş ve korkuyor demektir. Ailesel sıkıntıları büyüktür, onun hayatındaki bütün renkler yeşil, sarı, kırmızı, mavi, mor gitmiş elinde sadece siyah kalmıştır.

Çocuğunuzun resimlerine bakarak onun ihtiyacının hangi alanda olduğunu, şefkate fazla gereksinim olup olmadığını mutlu olup olmadığını anlayabilirsiniz. Eğer çocuğunuzun daha mutlu, huzurlu, kendine güveninin tam olmasını istiyorsanız harekete geçebilirsiniz. Çocuğunuzun yaptığı resimler onun ruhsal durumunun bir göstergesi olduğundan bu bilgileri onun yararına kullanmalısınız.

KÜÇÜK YÜREKLERİ İNCİTMEYELİM

-Fıkra-

Canım Akman

Çocukluk sorunları deyince akla davranış bozuklukları, şiddet vb. gibi kötü sorunlar gelebilir. Çocukluk dönemindeki yaşanan sorunlar genel olarak travmatik yaşantılara bağlı kendini tutamama, çabuk sinirlenme gibi kötü davranışlardır.

Ergenlik döneminde ise yaşanan en önemli davranış bozukluğu okul faaliyetlerinden kaçınma olabilir. Ergenlik döneminde yaşanan sorunlar çok daha fazla etkilidir insan üzerinde. Bu dönemdeki diğer davranış bozuklukları ise çabuk sinirlenme, iyi söylenen bir sözü yanlış anlama gibidir. Daha sonrasında ilişkilere ve evliliğe kadar gider bu sorunlar. Çocuklarda sıkça görülen ve düşünülmesi bile kötü sonuçlara varan bağımlılık sorunu, sınav kaygıları, arkadaş ortamında istenmeme kaygısı gibi korkunç sorunlardır. Dikkat yoğunlaşmamasından kaynaklı hiperaktivite kısacası dikkat bozukluğu, şaşkınlık yine gözlenen sorunlardır. Bu sorunların en büyük nedeni ise aile içinde çocuğa şiddettir.

Bazı çocuklar el bebek gül bebek büyür, çocukluğunu yaşar, bazı çocuklar ise sokaklarda. Bir de evi olduğu halde annesi, babası tarafından kabul görmemiş, istenmemiş çocuklar vardır. Şiddetin sebepleri olarak geçinememeyi, ev kiralarnını, borçları, vergileri gösterirler. Nasıl sebep vardır ki küçücük bir yüreği incitmenin bedeli olsun.

ELVEDA SORUN

-Deneme-

Duygu Çetinkaya

Sorun her yaşta görülür ve bu dünyaya gözlerimizi yumana kadar devam eder. Hele çocuklukta bitmez bu sorunlar: arkadaş sorunu, aile sorunu, okul sorunu... Bu sorunlarla karşılaştığımızda kendimizi çok çaresiz hissediyoruz. Elveda sorunlar demeyi ipele çekerim. Her sorun çözülür demiyorum ama genellikle çözeriz sorunlarımızı. Sorun benim için yaprakları dökülmüş ağaç, karın altında kalmış üşüyen toprak gibidir. Sorun her an her dakika karşımıza çıkabilir, ne yazacağı unutulabilir mesela. Sınavda karşımıza çıkabilir, konuları hatırlamayabiliriz. Ama sorunlarla karşılaşmak istemediğimiz kesin. Bunun da çözümü sorunları sorun etmemektir. Elveda Sorun! Sorun! Sorun!

Çalاکalem

ŞEHZADELER ŞEHİRİ AMASYA

-Gezi Yazısı-

Nisa İclal Akyel

Doğal bir şehir, tertemiz hava... Tam bir şaheser... Doğallık, tarih ve modernlik iç içe. Şehzadeler şehri, âşıklar şehri. İki medeniyeti birbirine bağlayan bir nehir... Kaya mezarlarından tutun da Ferhat'ın Şirin için deldiği dağa kadar.

Çok güzel bir şehir Amasya. En meşhur yiyeceği "elma". Hep gitmek istiyordum. Gittim, gördüm, gezdim. Oraya gittiğimde sanki kurulduğu günden bu yana hiç değişmediğini düşündüm.

İki büyük medeniyet yaşamış Amasya'da. Ama biz nehrin kenarında dolaşırken bir zamanlar Amasya'da şehzadeler devlet büyüklerinin heykellerini gördük. Yabancı bir yıldız bilimcinin heykeli de vardı. Şehzadeler müzesinde ve âşıklar müzesinde bulunan heykeller gerçek gibiydi. Sanki heykel değil de canlı insan gibi bana bakıyordu.

Benim için en ilginç olay, kaya mezarlarından muhteşem manzaraya bakarken üstten gördüğüm tren oldu. Kaya mezarları çok yüksek olduğu için tren gayet rahat ve net gözüküyordu. Bir treni ilk kez tepeden hem de hareket ederken gördüm.

Kaya mezarları küçük mağaralardan oluştuğu için kardeşim oraya "Şirinler'in Evi" dedi. Nehrin kenarından yukarı bakıldığında kocaman bir kale görünüyor. Ben Amasya'ya gittiğimde hem duygulandım, hem de mutlu oldum. Biz öğretmen evinde kaldık. Odamızın manzarası o güzel nehri görüyordu. Ferhat'ın deldiği dağa çıkamadık, zamanımız yetmedi. Müzelerde hep balmumundan heykeller vardı.

Âşıklar müzesine gittiğimde ilgimi çeken ilk şey Ferhat ile Şirin ve Kerem ile Aslı için yazılmış bir şiir oldu. Bu şiiri "Serdar Tuncer" adında bir şair yazmış. Şair şiirde şöyle demiş:

"Kerem" kendi suretini görmeden

Sen artık "Aslı"na bürün demişler.

"Ferhat" doğduğu gün isim vermeden

Bu çocuk ne kadar "Şirin" demişler.

ON İKİDEN VURMAK

-Hikâye-

Esmenur Kapusuz

Selam, ben Fındık Beyinli. Bugün İngilizce dersimiz var. İngilizce dersinde tek öğrendiğim kelime hello. Onun anlamını da bilmiyorum gerçek adımlı da. Fındık Beyinli yukarı Fındık Beyinli aşağı. Hep böyle çağırırlar beni.

Öğle yemeğinden sonra matematik sınavı var. Matematik sınavına girmezsem disipline gideceğim, girersem de her zamanki gibi düşük alacağım. Annem de eve gelince "Okulda bugün ne yaptın?" diye soracak. Matematik sınavı olduğumuzu söylemeyeceğim; ama böyle durumlarda yüzüm kızarır hep. Annem de durumu anlar koşa koşa gidip öğretmeni arar. Sonucu öğrendiğinde ise en etkili silahını çıkarır: terlik. O terlik hedefini hiç şaşırılmaz nedense. Tam on ikiden vurur. Ben en iyi si matematik sınavına gireyim, belki arkadaşlarımdan kopya çekerek durumu kurtarabilirim. Ama çekerken de çok dikkatli olmalıyım, yakalanırsam disiplini boy-larım.

Sınav başladı, ben de işe koyuldum. Fakat olanlar oldu. Yakalanmıştım öğretmene. Arkadaşımdan silgi alıyordum desem de inandıramadım.

Öğretmen:

- Fındık Beyinli zaten fındık kadar aklın yok, bir de beni kandırmaya çalışıyorsun. Kalk müdürün yanına gidiyoruz, dedi.

Müdürden fırçayı, annemden de terliği yedim günün sonunda.

Tabi bunlar benim hayal gücümün ürünü, ama annemden terlik yediğim doğrudur.

EL SALLAMAK

-Deneme-

Esra Ak

Bir hemşirenin kucağında, mavi renkli dört duvar arasında gözlerinizi açarsınız. Hastanenin koridorlarında "inga inga" sesleri yankılanır. İşte o an hayat başlamıştır.

Önce garipsersiniz, tuhaf tuhaf, şaşkın şaşkın bakarsınız etrafa sadece. Az bir zaman geçer. Alışsınız hayatın getirdiği ve sizin başkalarına yaşattığınız zorluklara. Gece gece ağlamalarınız, sadece kendinizi değil annenizi de uyutmaz.

Sonra büyürsünüz. En azından konuşacak yaşa gelirsiniz. Sonra ilk merak ettiğiniz soru şudur: "Anne beni kim getirdi?" Annenin bir çocuğa verebileceği en kolay cevap şudur: "Leylekler."

Büyürsünüz, büyürsünüz ve artık kendiniz ayakta durabilecek çağa gelirsiniz. Ailenize olan ihtiyacınız azalır. Tabi bu zamana kadar bir sürü zorlukla karşı karşıya gelirsiniz. Kimi zaman kendiniz, kimi zaman başkalarıyla birlikte mücadele edersiniz bu zorluklarla, ama bazı zorluklar çok yıpratır insanı. Hayatınızın bir kısmını çeker alır sizden. Yarım kalan hayatınıza devam edersiniz. Ama git gide yaşlandırmış olur sizi hayat. Bir takım sağlık sorunlarıyla da mücadeleniz başlar. Her gün doktor kapısında, her gün eczanede uğraşıp durursunuz. Artık siz de bu güzel yolun sonuna gelmeye başladığınızı anlarsınız.

Her yolculuk gibi bu yolculuğun da sonu vardır elbet. Ve siz artık yaklaşmışsınızdır bu sona. Siz diğer tarafta giderken dünyaya yeniler gelecektir. Yani her zaman sizin yeriniz dolacaktır. Sizin yapabileceğiniz tek şey el sallamaktır, sadece el sallamak...

Çalاکalem

SADAKO

-Eleştiri-

Ece Şevval Özer

Bu kitap ibret aldığım, umudunu kaybetmemenin önemini anladığım, savaşın ardında bıraktıklarını gördüğüm, içinde kaybolduğum, her satırında gözyaşlarımla sayfaya tek tek düştüğü ilk ve tek kitap. O kadar ibret verici ve iyi örnek olan bir kitap ki, okurken umudunu kaybettiğin her andan utanıyorsun.

Bu kitap sana hep umut veriyor. Yaşamında hep yol gösteriyor. Bence bu kitabı okumayanların hep bir yanı eksik kalacak. Çünkü bu kitabın vaat ettiklerini alamayacak. Eğer kitabı Ortadoğu ile ilişkilendirirsek, bu bölgede savaşlar oldukça fazla. Umarım bizim ülkemizin sonu da, kitapta bahsedilen, İkinci Dünya Savaşında Japonya'ya atılan atom bombalarının arkasında bıraktıkları kadar acı olmaz. Belki bizim ülkemizde o kadar insan ölmüyor; ama aynı durumlara benzer çok sayıda insan hayatını kaybediyor, yaralanıyor. Sonuçta bizim de onlarla yaşadığımız duygular aynı. Ölen insanlar yine arkalarında üzgün, acılı kalpler bırakıyor. Yine kalplerde unutulmuyor.

Umuyorum ki artık savaşlar son bulur ve insanlar hayatlarını kaybetmez. İnsanlar üzülmeye mahkûm olmaz. Bu konuda ben de Sadako gibi yapacağım ve umudumu asla kaybetmeyeceğim.

BİR ÇOCUKLUK SERÜVENİ

-Anı-

Gülbahar Berfin Aksoy

Her insanın çocukluğuyla ilgili aklında kalan bir şeyler vardır elbet. Bu bir yaramazlık öyküsü ya da müt-hiş bir anı olabilir. Çocukluk bence bir insanın en gü-zel zamanlarını yaşayacağı en iyi dönemdir. Çocukken hiç derdiniz olmaz. Bütün gün düşe kalka oyun oynar, kendi kendinize bir şeyler kurup eğlenirsiniz. Bir so-rumluluğunuz bile yoktur, tek bir göreviniz vardır, o da elinizden geldiği kadar oyun oynamak. Ama hep sanıl-dığı gibi değildir aslında çocuk olmak, zordur. Koşmaya çalışırsın düşersin, canın yanar sen daha ne olduğunu anlamamışken bile çevrendekiler hemen başlarlar sana öğüt vermeye. Ama sen onların anlattıklarını unutmuş-sundur bile, derdin oyun oynamaktır. Yine koşarsın, dü-şersin ve onlar yine başlarlar sana daha dikkatli olman gerektiğini anlatmaya. Ama sen çocuksundur, çocuklar

düşe kalka büyür sonuçta, senin bir suçun yoktur ki. Ama onlar da haklılardır bir yerden sonra.

Çocukluğu çocukluk yapan en önemli ve güzel şeylerden bir ta-nesi de iyi dostlar kazanmaktır. Belki de ne kadar iyi dostların varsa çocukluğun o kadar iyi geçmiş demektir.

Biraz daha büyürsün, artık sorumluluk sahibi ol-muşsundur, okula gitmen, ödevlerini yapman gerekir.

Artık sabah erkenden kalkıp çizgi film izleme dönemi bitmiştir senin için. Yine çocukluğun-daki gibi koşup oynamak ist-tersin, ama belki artık zama-nın yoktur oyun oynamaya. Okula gidersin alışamazsın belki hemen. Annenden ay-rılmak istemezsin. Bir süre sonra alışırsın okula. Son-ra birileriyle tanışır, arkadaş olursun. Daha da büyürsün, sonra bir bakmışsın ilkokul bitmiş, 12-13 yaşlarına gel-mişsin. Artık arkadaşlarınla daha değişik vakit geçirirsin, eskisi gibi sadece oyun de-ğildir derdiniz. Birbirinize destek olursunuz, sırlarınızı paylaşırsınız. O artık sizin kardeşiniz gibi olmuştur, aile-nizden birisidir. Başına bir şey gelse ilk siz koşarsınız, o her-hangi bir şeye üzülse sizin de canınız sıkılır. Gerçek dostluk bunu gerektirir.

Çocukluğu çocukluk ya-pan en önemli ve güzel şey-lerden bir tanesi de iyi dost-lar kazanmaktır. Belki de ne kadar iyi dostların varsa ço-cukluğun o kadar iyi geçmiş demektir.

İz Bırakanlar

SEN BENİM HER ŞEYİMSİN

İrem Yanık
(2014 Mezunumuz)

İlk doğduğumda, gördüğüm ilksin sen.
İlk beni öpensin sen,
İlk taşıyan sensin.
İlk bağırın da sen.
Bana bağırınca, tek sevindiren sensin.
Aç kalıp yediren,
Giysisiz kalıp giydiren de sen.
Gökyüzüne çıkarıp bulutlarla selamlaştıran,
Kelebek gibi hayatı bir günde anlatan da sensin,
Sen benim her şeyimsin anne!
Sen benim geçmişim, geleceğim ve bugünümsün.
Geçmişimi unuttuğumda, hatırlatan,
Yolda yürürken kirli umutlardan uzak tutan da sensin.
Sensin işte...
Gelecekte; avuçlarımdan akan giden geçmişimi,
Sen toplayacaksın bir kavanozda,
Acı ile çekişen kalbimi rahatlatacaksın.
Dolmuş gözlerimi boşaltacak,
Yerine neşe umut ve coşku koyacaksın.
Bomboş defterlerimin arasında bir tek senin resmin olacak anne,
Sadece senin.
Çünkü "Sen", benim her şeyimsin anne!

Çalاکalem

AÇIK HAVA MÜZESİ: "KASTAMONU"

-Gezi Yazısı-

Gökтуğ Efe Verir

Kastamonu'ya ilk kez gidiyordum ve çok heyecanlıydım. Oraya vardığımda hiç vakit kaybetmeden hemen gezmeye başladık. En güzel yerlerinden olan kale ve saat kulesi birbirlerine bakar dururlar. Şehirse ikisi arasında sıkışıp kalmıştır.

Yerli, yabancı turistlerin gezdiği kaleden içeri doğru girdik. Osmanlı zamanında bir depremde hasar gören kale sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Kaleye ulaşımımız çok kolay oldu.

120 m yükseklikte olan Kastamonu Kalesi'nin iç kısmında zindan, kaçış tüneli ve sultan türbesi vardı. Osmanlı Dönemi'nde tamir edilen kale 27 Kasım 1943 depreminde büyük zarar görmüş, bu bilgiler kapıdaki kitabede de yazıyordu.

Kale gezimiz bittikten sonra şehrin içinde suyu iyice azalmış Karaçomak Deresi boyunca yürüdük. Dere üzerinde taş bir köprü vardı. Köprüden karşıya geçtik. Çekme helva satan dükkânlar, etli ekmek yapan dükkânlar çok güzeldi, beğenmiştim, tabi yemeden olmazdı. O lezzeti de tattık.

Kastamonu evleri ise muhteşemdi. Kastamonu adeta bir açık hava müzesi gibiydi. Tarihi camileri han ve hamamları müzenin parçalarını oluşturuyordu.

Gezilecek çok yer vardı. Ama zamanımız kısıtlı olduğu için fazla gezemedik. O gün bana hem heyecan hem de güzel duygular katmıştı.

ORTA YOLLU STRES

-Fıkra-

Yavuz Selim Han Yılmaz

Çocuklukta sınavlar en büyük stres kaynaklarının başında gelir. Aslında stres yapmamamız gerekir, çünkü sınavda hata yapabiliriz. Ama yine de engel olamayız kendimize.

Genelde insanlar stresi sevmez. Ben öyle düşünmüyorum. Stres güzeldir. Stres yapan öğrenci düşük alma korkusuyla daha fazla çalışır. Bu sayede sınavdan daha yüksek alır. Ben derslere göre stres yaparım. Zor derslerin sınavlarında daha fazla stres yaparım. Sınavlarda stres yaptığımdan dolayı çok kolay sorularda zorlanmıyorum.

Çalışırsak stres hiç not düşürmez, bence stresi notları düşük olan biri buldu. Bahane olarak, stres yaptığını söyledi. Ama gerçekten stres yapanlar da var stresten elleri, ayakları birbirine girenler var.

Stres gerekli bir şey ama ne fazlası ne de azı. Stresi tanımlamak gerekirse bireyin kendisini rahatsız eden bir ortamda organizmanın verdiği bir cevaptır. Bence kişinin korktuğu veya endişelendiği şeylerin onu rahatsız etmesidir. Stres yenmesi kolay olan bir duygudur. Stresi yenmek için korktuğumuz veya endişelendiğimiz her ne varsa onun üstüne gitmeliyiz. Galiba stres korkuyla doğan bir duygudur.

Orta yollu stres insanı başarıya götürür.

Çalاکalem

YER ALTI ŞEHİRİ "BALİNDALİN"

-Masal-

Nisa İclal Akyel

Bir varmış, iki yokmuş, iki varmış, üç yokmuş, üç varmış, dört tahtalıköyü boylamış. Bir zamanlar denizde yaşayan balinalar denizden yeraltına bir tünel kazmışlar. Sonra balinalar yeraltına bir şehir kurmuşlar. Tabi denizden geldikleri için her yer su dolmuş, çamur olmuş. Ama balinalar el birliğiyle her yeri pırıl pırıl yapmışlar.

Balinalar temizlik bittikten sonra yer altına geniş, ferah bir şehir kurmuşlar. Tabi şehirlerine bir isim bulmak zorundalmış. Sadece yer altı şehri diyemezlermiş. Sonra şehir halkı arasında oylama yapılmış. Birçok farklı isim varmış oylamada. Ama içlerinden bir tane isim seçmeleri gerektiğini hepsi biliyormuş. Seçilen isim hem değişik, hem de güzelmış: "Balindalin." Bu isim tüm yer altı şehir halkı tarafından beğenilip, onaylanmış.

Günlerden bir gün yer üstünde hareketlenme olmuş. Herkes deprem oluyor sanmış. Sonra bir grup insan fay hattına bakmak için yer altına inmiş. Aradan aylar geçmiş ama yer altına inen grup yer üstüne geri dönmemiş. Onlara bakmak için bir grup insan daha yer altına inmiş. Ama onlar da geri gelmemişler. Her geçen gün yer altındaki insan sayısı artıyor, yer üstündeki insan sayısı azalıyor. Tabi Balindalin bu kadar insanı kaldıramamış. Ve kısa sürede patlamış. Balinalar denize, insanlarda yer üstü şehrine geri dönmüşler.

SAÇIMIN TELİ MESTAN

-Masal-

Zeynep Özel

Ah seni Mestan. Saçımın en kahraman teli. Tanıtıyım size Mestan'ı;

"Mestan, cesur bir kahramandır. En sevdiğim saç teliydi. Saçımı düşman saçlara karşı savunurdu. En çevik oydu aralarında, en tatlısı da. Bir gün saçımı tararken koşturdu gitti kıvrır kıvrır haliyle saçımdan. Daha üzüntümü bile yaşayamamışken rüzgar aldı onu elimden, götürdü.

Gitmeden önce elime gözyaşını bıraktı. İzledim onu, aradım ama bulamadım.

Olayın üstünden çok zaman geçmişti, ama ben hala şoku atlatabileceğim. Arkadaşlarım beni oyun oynamaya çağırırdı. O da ne! Orada bir saç teli, aynı da Mestan. Yerim ben onu. O da ne? İyy! Etrafını hep karıncalar sarmış, nasıl da korkmuş. Ne yaptın bunca zaman, nasıl dayandın canım? Hemen ayağımı yere vurdum, korkup kaçtılar karıncalar. Elime eldiveni taktım, aldım onu, yıkadım. Uzun uzun baktım ona. Gözümünden damlayan bir iki damla ile Mestan'ımı en değerliler kutuma bıraktım.

SAÇSIZ İNSAN ÇATISIZ EVE BENZER

-Masal-

Zeynep Özel

Saçım uzun ve güzeldi. Sınıftaki bütün kızlar saçımı kıskanıyordu. Hele de saçımı salıp okula gittiğim zamanlar. Dizlerime değen kül sarısı renginde saçlarıma rüzgâr vurunca kızlar kıskançlıktan çatlıyordu.

Benim bilmediğim birileri daha varmış saçlarıma kıskanan. Devler ülkesinin korkunç görümlü ve kel devleri uzun zamandır beni izliyorlarmış. Eve giderken gökyüzünden indiler ve beni kaçırdılar. Saçlarımı ve şirinliğimi söküp kendilerine; kelliği ve korkunçluğu söküp bana taktılar. Kendileri yeryüzüne indi. Beni ise gökyüzünde kendi küçük odalarına hapsedtiler, bu oda aynı devler gibi çirkindi. Odada küçük bir ayna vardı. Aynanın karşısına geçip kendime baktım çok çirkindim. Devlerden farkım yoktu, kendimden korkuyordum. Bu halde beni annem görse tanımazdı. Ama ben artık bir devdim, olağanüstüydüm, uçabili-

lirdim ve uçtum. Bütün şehri karış karış, metre metre aradım. Benim şirinliğimi çalan devleri bulamadım. Sonradan geldi aklıma bugün okul vardı. Onlar da tabii ki okulda olacaklardı. Gizli gizli okula girdim, kimsenin beni böyle görmesini istemiyordum. Yine aynı şekilde gizli gizli yürüdüm, sınıfa girebilir miydim, bilmiyorum. Ama aklıma görünmez olmak geldi ve görünmez oldum. Kapının içinden girerek korkunç dev ve arkadaşını yakaladım. Şirinliğimi ve saçlarımı geri aldım. Kendimi okula, devleri kötü odalarına hapsedtim. Bu günden sonra benim için saçlarım iki kat fazla önemli oldu. Çünkü saçsız insan çatısız eve benzer. Artık saçlarıma daha iyi bakacağım.

SANIRIM BÜYÜDÜK

-Anı-

Göktuğ Efe Verir

Kısacık boyumuzla hayallerimiz vardı bizim. Bir dal parçasını iki bacağımızın arasına alıp dünyayı kurtaran bir kahraman oluverirdik ya da elimize bir kılıç alıp güç gösterisi yapardık. Gölgelerin gücü adına diyerek bağırarak küçük yüreklerdik biz. Yapamayız korkusu yoktu içimizde. İş, güç, kariyer derterimiz yoktu. Başımızı yastığa koyup yarın ne oynasak diye düşünerek uykuya dalardık sadece.

Ay dede gökyüzünde ne yapıyor diye merak ederdik. İstedığımız şeyleri ısrarla, inatla isteyen ve en sonunda sahip olan miniklerdik.

O zaman küçük arkadaşlarım vardı benim. Kendileri küçük, yürekleri büyük. Her şeyi paylaştığım küçük dostlarım. Hayat işte, zaman aktıkça bizden de bir şeyler götürüyor. Ağlanacak halimize gülmeyi bile öğreniyoruz, sanırım artık büyüdük biz.

DUYGULARIN KRALİÇESİ MUTLULUK

-Deneme-

Esra Ak

Çok güzel bir duygu olan mutluluk, insan hayatında önemli bir rol alır. Bazen iyi bir söz, bazen de yeni bir gün içimizde mutluluk uyandırır.

İnsanlar mutlu olmayı hak ediyorlar. Bazen uzun süren kar yağışının ardından sıcak bir güneşin doğuşu insana neşe verir. İnsanlar gülerken kendini çok iyi hissederek. Küçük bir tebessümle kötülükleri unuturlar. Fare yakalamış bir kedi ya da oğlu askerden gelmiş bir anne mutlu olur. Bazen de ağlar, ama sevinç gözyaşlarıdır o. Gözyaşının altında küçük bir tebessüm saklıdır.

Bazı insanlara gülmek çok yakışır. O güldüğünde çevresine de neşe saçar ve etraftakiler de güler. Saba Tümer'e boşuna "Bayan Kahkaha" demiyorlar mesela. Öyle bir kahkaha atıyor ki onunla birlikte çevresindekiler de mutlu oluyor. Bütün insanlara pozitif enerji saçıyor.

Mutluluk çok güzel bir duygu... İstersek her yerde mutlu olabiliriz. En istemediğimiz yerde ya da en sevmediğimiz kişinin yanında bile mutlu olabiliriz.

Duyguların kraliçesi olan mutluluk yüzümüzden, kahkaha da iki dudığımızın arasından hiç eksik olmasın!

ÇOCUKLUK DEYİNCE

-Söyleşi-

Gamze Dirici

Çocuk deyince genelde akla gelen ağlaması ve şımarıklığıdır. Kimse sevmez böyle çocukları. Ben de dâhil olmak üzere tabii ki.

Okul kısmı da bir başkadır. Hele ki yazıyı öğrenmeleri tam bir işkencedir siz anneler için. Ama siz annelerin yeri farklı tabii ki. Annelerimizin bir "A" harfini bile öğretmeye çalışması, o çocuğun öğrenme isteği.

Bir çocuğun annesi için yapamayacağı hiçbir şey yoktur. Genelde şöyle tanıtırlar "İnsan annesi için bile çığ tavuk yer." meşhur bir sözdür kendisi. Çok duyarız. Aslında çok şey ima eder de biz anlayamayız. Anneler her şeyi çocukları için yapmazlar mı zaten? Bizim gözümüzden akan bir damla yaşa canlarından can kopar adeta. Ama bizim bunu anlamamız uzun sürer. Bu yüzden anneler kızar ya. Büyüyenler bu yüzden çocuk olmak isterler. Eğlenmek isterler önceki gibi. Çocukların gözünde belki de biz bir oyuncuğuz. Onları eğlendirmek için varızdır. Bizim en ufak bir gülmemizle yüzlerinde bir tebessüm oluşur. Biz de mutlu oluruz ya.

Çocuk olmak bir rüya değil. Aç gözlerini. Her şeyin başladığı andır. Senin dünyaya olan nefretin gün geçtikçe artar. Belki de ben büyüdükçe karşılaştığım zorluklar bunu ima ettiriyordur. Ama tek bir gerçek, çocukluk her şeyin başladığı andır. Sen sen ol, bu anın tadını çıkar.

Çalākalem

VEFA BORCU

-Mektup-

SONSUZ ARKADAŞLIK

-Masal-

Hilal Pınar Dağlı

Bir varmış, bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde meyveler ülkesi varmış. Bu ülkenin bir de kralı varmış. Karpuz kral, Kavun kraliçe ve Kiraz prensesmiş.

Prens Kiraz ülkenin en güzel kızymış. Bir de Kiraz'ın en yakın arkadaşı Çilek varmış. Çilek ile Kiraz dört yıldır arkadaşmış. Bu güne kadar kimse Kiraz ile Çilek'in arasına girememiş.

Pazartesi günü okullar açılmış. Okulun ilk günüymüş. Sınıfa yeni bir kız gelmiş, kızın adı Nar imiş.

Birinci haftayı geride bırakmışlar. Nar sınıfa almış herkesle iyi bir arkadaşlık kurmuş. Fakat Nar, Kiraz ile Çilek'in arkadaşlıklarını kıskanıyormuş. Bir gün Nar Kiraz'ın yanına gidip ona Çilek'in iyi bir arkadaş olmadığını söylemiş. Kiraz bunu duyunca çok üzülmüş. Sonra Nar, Çilek'in yanına gidip ona da Kiraz'a söylediği şeyin aynısını söylemiş. Çilek de çok üzülmüş. Ertesi sabah Kiraz, Çilek'in yanına gidip konuşmaya başlamış:

- Çilek, neden bana iyi bir arkadaş olmadığını söyledin?

- Kiraz, ben sana öyle bir şey söylemedim, sen bana öyle demişsin. Bana da Nar söyledi, demiş.

- Eeeee, bana da Nar söyledi.

- Kiraz, Nar bizim arkadaşlığımızı kıskanıyor galiba, demiş.

- Bence de, haydi Çilek, Nar'a nasıl iyi arkadaş olunacağını öğretilim, demiş.

Çilek ve Kiraz hemen Nar'ın yanına gidip başlamışlar konuşmaya:

- Nasılsın Nar?

- İ i i i... iyiyim. Siz nasılınz?

- Nar lütfen seni döveceğiz gibi bakma. Sana bir şey yapmayacağız. Sadece sana bir şey diyeceğiz. Bak bizimle arkadaş olmak için bizi ayırmamalısın. Aksine bizi tanımalı ve ortak yanlarımızı bulmalısın; ancak böyle arkadaş edinebilirsin, demişler.

O günden sonra Nar bir daha kötülük yapmamış ve Çilek, Nar ve Kiraz çok iyi bir arkadaş olarak sonsuz kadar mutlu yaşamışlar.

Değerli Atalarımız,

Ece Şevval Özer

Mezarınız nerede kimse bilmese de, kimse sizi unutmuyor, unutturmuyoruz. Adınızı bilmesek de sizin bu vatan için yaptığınız fedakârlıklar her daim hafızamızda yer alıyor. O günleri bizlerin anlaması çok zor olsa dahi okuyarak edindiğimiz bilgiler ışığında büyük zorluklar ve yokluk içerisinde vermiş olduğunuz bağımsızlık mücadelesi bugünlerimizi aydınlatıyor. Biz de bundan aldığımız güç ile günümüzün gençleri olarak daha azimli çalışarak memleketimizi ileri götürmek için hiç yılmadan ve yorulmadan çalışacağız.

Bizden sonraki nesillere güzel bir vatan sunmak için sizden ilham alıyoruz. Bunun için sizlere ne kadar minnet ve saygı duysak azdır. Bizler sizleri daima anıyoruz ve unutmuyoruz. Sizin kazandığınız savaşları, yaptığınız mücadeleleri bundan sonraki gelecek nesillere anlatmak bizim sizlere olan en büyük borcumuzdur.

Değerli, Cesaretli ve Unutulmaz Atalarımız,

Sizlerin bizler için yaptığınız kahramanlıkları, kazanmış olduğunuz tüm savaşları, vermiş olduğunuz mücadeleleri hiçbir zaman hafızamızdan silmeyeceğiz, sildirmeyeceğiz. Bu onuru gelecek nesillere aktaracağız.

Sizin yaptığınız fedakârlıklar eminim ki bir gün karşılığını bulacak. Bizlere düşen görev ise bu fedakârlıkların karşılığını vermek için her an, her yerde bir adım atmaktır. Sizleri anmak, saygı duymak ve sevmek için sizleri geçmişte görmek gerekmez. Yaptığınız savaşları, göstermiş olduğunuz mücadeleleri bilmek, anmak, sizleri daima kalbimizde taşımak yeterlidir. Biz de verdiğiniz bu onuru gelecek nesillere taşıyacağız ve daima sizleri anacağız. Sizin ışık tuttuğunuz bu yolda ilerlemek bizlerin daima hedefi olacaktır. Sizlerin mezarı bizim kalbimizin derinliklerinde yer almaktadır. Daima adresi orası olacaktır. Öyle bir fedakârlık yaptınız ki bizler için asla unutulmayacak, hafızalardan silinmeyecektir. Sizlerin bize sunduğu bu vatan ardında sizleri utandırmayacak şeyler yapmak istiyoruz. Sizin sayenizde mutlu yaşadığımız vatan için elimizden gelen her şeyi yapmaya hazırız. Biz yılmayacağız ve sizleri utandırmayacağız. Bir gün, gelecek nesillere ise güzel bir vatan sunmak istiyoruz.

Çalışmak, azim ve cesaretilik hep çözüm olmuştur. Bunun en güzel örneği ise sizlerin bizlere sunduğu bu vatandır. Sizleri minnet ve saygı ile anıyoruz.

Çalakalem

ÖZLENEN ELÇİ'YE

-Mektup-

Esra Ak

Sen yaratılmışların yanı sıra, tüm kâinatın en harıslısı ve kâmil (olgun) olanısın. Çünkü sen; 'Mustafa'nın' seçilmişsin.

İslam âleminde tüm Müslümanların kalbini söylediğin her güzel söz ve davranış ile fethetmiş bir peygambersin. Başından geçen ibretlik olaylar karşısında Allah'ı Teâlâ'ya olan güvenini asla ama asla kaybetmemiş olman Allah'ın elçisi olduğunun delillerinden sadece bir tanesidir.

Sen kendini asla müminlere buyurduğun kuralların üstünde görmezdin. Aksine sen, ashabına emrettiğinden çok daha fazla namaz kılar, oruç tutar, sadaka verirdin.

Hatta sen; hem barış hem de savaş dönemlerinde, düşmanlarına karşı adil ve merhametli davranırdın. Sen; zaman zaman Cenabı Hak'tan aldığın ilahi vahiy ve buyrukları sadece kendi çevrendekilere tebliğ etmekle kalmayıp aynı zamanda bu buyrukları kâtiplerine yazdırıp ve bu örneklerin ashabın arasında çoğaltılmasını sağlamak gibi ince bir düşünceye sahiptin. Çünkü sen, paylaşmanın peygamberiydin.

Sen bir zamanlar İran imparatoruna bir mektup yazmıştın. Bu mektubuna karşılık hakaret edildiği haberini aldığı anda üslubunu ve aileden aldığı terbiyeyi bozmadan 'Allah da onun hükümdarlığını başına geçirip varlığını helak etsin!' diyerek küçük bir çağrıda bulunmuşsun. Çünkü sen nezaketin sahibiydin.

Sen yaralı bir kuşu bile içeri alıp, yaralarını sarıp sonra ise annesine kavuşması dileği ile özgürlüğe; yani gökyüzüne bırakmıştın. Çünkü sen merhametliydin.

Sen baharı müjdeleyen yağmura benzerdin. Her yağdığı anda bereketinle yağırdın, her yağdığı anda bize Allah inancını aşılırdın. Her rahmet damlalarından sonra masum bir gökkuşağı olarak yeniden içimize doğardın. Çünkü sen her rengin peygamberiydin.

Şimdi hayatta olsaydın Suriye'de çatışmaların arasında kalan ve daha küçük, masum bebeklerin acılarına son verirdin. Belki de saldırıların arasında çaresiz kalan insanların hemen yanında uzatacakları bir el olurdu. Kâh düştüklerinde, kâh ağladıklarında insanların içine umudu aşılırdın ama biz Müslümanlar şuna kuşkusuz inanırız ki: 'Bunların hepsi Allah'tandır.' Ve sen sadece bunlar için bir sebepisin. Çünkü sen, umu-

dun peygamberisin.

Özlüyoruz seni ey seçilmiş elçi. Yaratılmışların yaratılmışlara sevgi duymadığı, olgun davranmadığı bir evrende...

Özlüyoruz seni, ey sabrın elçisi. Sabretmeyenlerin huzursuzlaştırdığı bir âlemde, sabırsızlığın kol gezdiği, rastgele hayatların mahvolduğu bir gezegende...

Özlüyoruz seni, ey paylaşımın elçisi. Varlığın içinde yüzen insanların; yoklukta boğulmuşların derdine çare olmadığı bir dünyada...

Özlüyoruz seni, ey nezaketin elçisi. Küçüklerin büyüklere hürmet etmediği, büyüklerin küçüklerin dilinden anlamadığı bir âlemde...

Özlüyoruz seni, ey merhametin elçisi. İnsanların birbirlerinin yaralarına tuz bastığı, zenginlerin fakirlere tepeden baktığı bir âlemde...

Özlüyoruz seni, ey her renge aynı bakan elçi. İnsanların mutlu olmadığı, birbirini hor gördüğü, aciz gördüğü bir kâinatta...

Özlüyoruz seni, ey umudun elçisi. Umutsuzların umudu, karanlıkların aydınlığı, çaresizlerin çaresi, el-sizlerin eli kolsuzların kolu; şafaktan söker gibi, şu küçük yüreğime büyük bir müjde gibi, gel ne olur gel.

Çalakaem

GÖNÜLLERİN SULTANINA

-Mektup-

Yağmur Gülser Akgül

Ey Allah'ın resulü, mazlumların yardımcısı, gönüllerin sultanı. Bu gün yine kalpler senin özleminle yanıp tutuşuyor. Bugün gözler yine sizi arıyor. Keşke sizi rüyamda bir kez görebilsem, o cennet kokunuzu bir hissedebilsem. Acaba benden daha mesudu olabilir mi? Bazen keşke ben de sizin yaşadığınız dönemde yaşasaymışım diyorum. Daha sonra aklım başıma geliyor. Bunda da vardır bir hikmet diyorum. Sizin hayatınızı okuyup öğrenmeye çalışıyorum. Nasıl da o içtenliğiniz, merhametiniz, şefkatiniz bütün kalplere ulaşıyor.

Ey Allah'ın resulü; ben savaşta annemi, babamı, kardeşlerimi kaybettim. Yani bir insanın 'her şeyimi kaybettim' diyebileceği bir vaziyete düştüm. Belki de bu küçücük yaşında hayatın bana öğretebileceği en mühim şeyleri öğrendim; ama asla isyan etmedim. Çünkü; sizin de önce babanızı sonra annenizi kaybettiğinizi, söylediklerinizin müşrikler tarafından alaya alındığı, siz namaz kılarken üzerinize deve işkembesi konulduğunu, size, ailenize ve inananlara boykot uygulandığını, taşlandığınızı ve daha nicesini biliyorum ama siz hiçbir zaman yılmamışsınız, pes etmemişsiniz.

Aksine daha sonra pişman olanları yüce merhametinizle affetmişsiniz. Bir de bu güne bakıyorum. Müslümanları birbirine kırdırma çalışıyorlar. Kardeş kanı döktürmeye çalışıyorlar. Her gün benim gibi nice çocuğun boynu bükük kalıyor. Dünyada Müslümanlar yanlış tanınıyor. Toplumun huzurunu bozan, güvenilmeyen kişiler olarak tanımlanıyor. Oysa siz ' Müslüman elinden ve dilinden başkasının güvende olduğu kişidir' dememiş miydiniz? Bunlar sizi nasıl örnek alıyor? Ey Allah'ın resulü, senden gözünü ve gönlünü haramdan sakınanların hidayetinin devam etmesi için gözünü, gönlünü harama karşı savunamayanların hidayete kavuşması için Allah (c.c)'ye dua etmeni istiyorum.

KEDİ VE FARE KORKUSU

-Mektup-

Duygu Çetinkaya

Sevgili Arkadaşlarım,

Bunu kendim yazıyorum, bundan sonra benim yanımda fare ve kediler hakkında konuşmanızı asla istemiyorum. Bunu itiraf etmesi çok zor ama ben farelerden ve kedilerden çok korkuyorum. Lütfen bundan sonra konuşmalarınıza dikkat ediniz. Fare derken bile korkuyorum. Fareler benim için fena bir şey. Türkiye'nin başkenti Ankara gibi korkularımın başkenti fare ve kedi. Fare demek korku demek, kedi demek korku demek benim için. Çoğunuz fareden ve kediten korkmazsınız; ama ben korkuyorum. Bu benim suçum fare ve kedi korkusunu kendim öğrendim.

Ah ah! Keşke şu korkuyu öğrenmeseydim, bebekler gibi hiçbir şeyden korkmazdım. Ama ben bu korkuyu yeneceğim. Sizin de konuşmalarınıza dikkat etmenize gerek kalmayacak ama bu arada sizin de yardımınıza ihtiyacım var.

Bu mektubu sizlere yazmamın nedenine gelince, bunları ben dersem belki alay edersiniz diye düşündüm ve yazmayı tercih ettim. Ama siz çok düşüncelisiniz bu nedenle hiç tereddüt etmiyorum, sevgili arkadaşlarım.

KARINCA BAŞKANINDAN MEKTUP

-Mektup-

Zeynep Özel

Her gün deprem oluyor. İnsanlar hiç düşünmeden evimizin üstünden geçiyor, koltuklarımız kırılıyor, televizyonumuzu zar zor tamir ediyoruz. Uydu alıcı yerine çatal kullanıyoruz. Biliyorum 28 Eylül sabahı okullar açıldı. Ama insanların pat küt yürüyüşü Karınca Ana Haber Bülteni'ne şu sözlerle damga vurdu.

28 Eylül sabahı açılan okul nedeniyle okul koşuşturması, kısa yol olarak tarlaları seçen insanlar karınca yuvalarını yıkarak 33 karıncanın yaşamına son verirdi.

Sevgili Karıncalar;

Bu yaşanan ilk olay olmayacak. Cuma günleri koşarak okuldan çıkıp pazartesi günleri ise kaplumbağa gibi okula gidecekler. Pazartesi ve cuma günleri en güvendiğiniz gardırop-dolap-koltuk vb eşyaların altına sığının ve deprem bitene kadar bekleyin. Unutmayın. Okula geç kalan çocuklar ayrı bir derttir.

Haberleri duydunuz. Aynı olayın insan camiasında yaşadığını düşünün, ne kadar da üzücü bir olay değil mi? Sizden ricamız bu haberleri dikkate alarak daha az yürümenizi ya da patır kütür yürümemenizi istiyoruz.

Yiyelim, İçelim, Bilelim

Barış Kaan Öztürk-Duygu Çetinkaya-Ece Şevval Özer-Esmanur Kapusuz-Esra Ak-Gökтуğ Efe Verir-Gözde Adanır-Sefa Çakırer

Hilal Pınar Dağlı-Abdullah Kudret Çiçek-Nisa İclal Akyel-Onurcan Uysal-Rabia Aleyna Hep

Yağmur Gülser Akgül- Zeynep Özel

SON DEĞİLDİR

-Masal-

Barış Kaan Öztürk

Bir pazar günü daha gelmişti. Bir tezgâhta ben, hemen sağ yanımdaki tezgâhta fındık vardı. Ona bir selam yolladım. Fındık her zamanki gibi aşağılayıcı bir tavırla bana baktı ve:

- Gene senden çok satış yapacağım, boşa heveslenme, dedi.

Ben de ona:

- Tabi senin satıcının dışı sert görünüyor, içi yumuşak, sen rahat-sın.

Bunun üstüne hemen bana karşılık verdi:

- Neymiş senin satıcında olan?

- Benim satıcım Fıstıkçı Şahap, çok sert bir insan.

Bunun üzerine fındık tam cevap vereceken pat diye bir ses duyuldu, havada uçuyordum. Tam süzülüyorum derken yere düştüm.

Fındığı hiç sevmiyordum olsam da o benim tezgah arkadaşım. Onu aramaya başladım.

Fındığı bulmuştum. Ona:

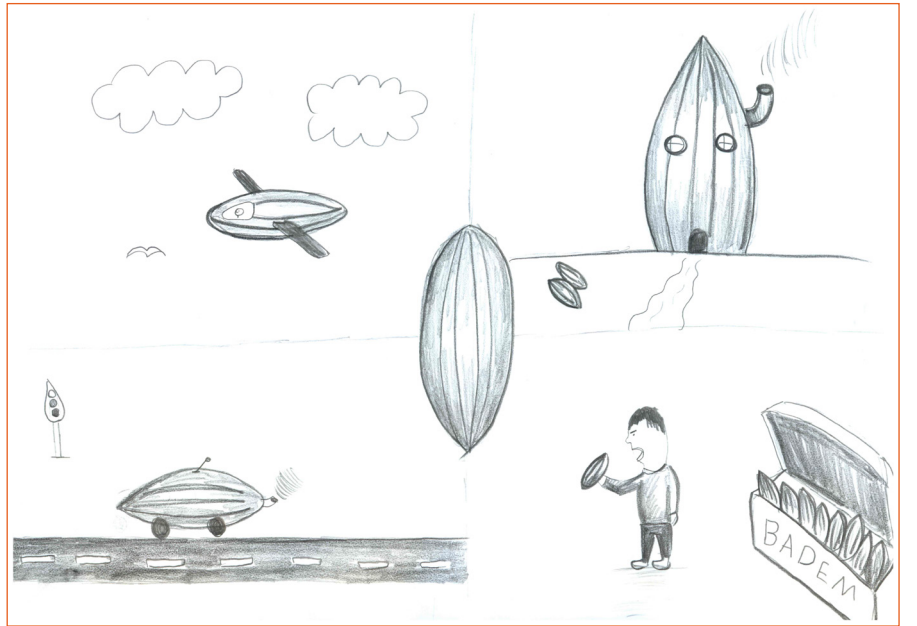
- Fındık, birlik olup bu pazardan kaçmamız gerekiyor.

Fındık bana her zaman ki gibi yine:

- Amaaann! Senden mi yardım alacağım? Ben başımın çaresine bakarım.

Ben de:

- Bak fındık, buradan kurtulmamız gerek, bunu

bensiz yapamayacaksın, bu pazarı adım gibi bilirim.

Fındık:

- Hayır, senden yardım falan istemiyorum, sen kendi yoluna ben kendi yoluma, anladın mı?

- Sen bilirsin, dedim. Arkamı dönüp ilerlemeye başlayacaktım ki herkesin illaki gördüğü o tombik teyzelerden biri çıktı.

Beni ağzına doğru götürdü. Tabi nerde o akıl beni kabuğumla yemeye çalışıyordu. Sonradan fark etti kadıncağız.

Kabuğumu açıp beni ağzına götürürken üzerime bir kabuk örtüldü. O kabuk fındığın kabuğuydu. Siz de bilirsiniz ki fındık kabuğunun tadı kötüdür. Şu anda buna itiraz eden illaki bir kişi vardır. Kadın beni ağzına götürdüğünde nedense yedi. Her masalın güzel sonla bitmesine gerek yok. Ve gene bir itiraz daha yendiysen bunları nasıl yazıyorsun bunu da siz düşünün.

ÇİKOLATA DÜNYASI

-Masal-

Duygu Çetinkaya

Burası çikolata ülkesi, burada her şey çikolatadan... Ağaçlar bitterden ve sütlü kakaoludan, bulutlar kremşantiden, yerler pudingden. Ama bu ülke biraz farklı, burada güneşte şemsiye yağmurda şapka takılır.

Burada gece olmaz, kötü insanlar hissedilir ve atılır. Buradaki çikolatalar o kadar tuzludur ki, yiyen şekerden bayılır.

Burada Umpa Lumpalar yaşar. Umpa Lumpalar çikoltayı çok sever. Burada tek bir şey çikolatadan değil, o da çikolata canavarı. O çikolatayı hiç sevmez, şeker sever. Şeker sadece Şeker ülkesinde vardır. Çikolata canavarı Şeker ülkesine gidip gelir. Adı çikolata canavarı, ama çikolata sevmiyor, çok saçma değil mi?

Umpa Lumpalar hiç uyumazlar, o kadar çikolatayı siz yeseniz siz de uyumazsınız.

Umpa Lumpalar canları sıkıldığında dünyaya gelirler. Bir yerlerde Umpa Lumpa görürseniz şaşırmayın ya da yağmurda şapka takan, güneşte şemsiye açan birini.

Ben bunları nereden mi biliyorum? Çünkü ben bir Umpa Lumpa'yım. Bizim dünyamızda taşlar pamuk şekerden... Ben en çok taş seviyorum, annemler sadece çikolata yer. Diğerleri de çikolata yer, ben biraz anormalim galiba.

Buraya gelmek istiyorsanız çatıya çıkın, yere atlayın. Ölünce gelirsiniz. Buraya gelmenin bir yolu daha var aslında siz en iyisi onu deneyin. Uyuyun, gece rüyanızda buluşuruz.

DONDURMA

-Deneme-

Ece Şevval Özer

Yaz aylarının vazgeçilmezi olan dondurma, hepimizin severek yediği bir yiyecektir. Dondurma yiyenler bilir, eğer dondurmaya bir an olsun yemeyi unutursak hemen eriyip yere düşer. Biz buna ne kadar üzülsek de bir daha geri getiremeyiz. Artık yere düşmüştür. Tıpkı zaman gibi, eğer zaman trenini kaçırsak bir daha geri binemeyiz. Dondurmanın unutulması sonucu erimesiyle, zamanı mutlu geçirmemek benzer durumlardır bence. İkisinin de tadı kalmaz sonuçta.

Ben dondurmaya da mutluluk duygusunu da çok severim. Hatta en sevdiğim duygu mutluluktur. Kim sevmez ki mutlu olmayı? Benim için dondurma deyince aklıma mutluluk gelir. Eğer dondurma yememiş kişiler varsa, asıl mutluluğu tatmamışlar demektir. Eğer hiç mutlu olamayanlar da varsa, dondurma yesinler.

İnsan her saniyesini mutluluk duygusunu yaşayarak geçirmeli. İnsan mutsuz bir yaşam sürüyorsa, onun için hayat gerçek anlamda boş demektir. Çünkü mutsuz bir hayatın tadı yoktur. Bu hayatta mutlu olacak o kadar çok şey var ki, eğer mutsuzsanız kendinizi sorgulamalısınız. Küçük şeyleri büyütmemelisiniz. Bence hep mutlu olun, üzülerek boşa vakit harcamayın.

DEDEMİN SEVİNCİ

-Deneme-

Göktaş Efe Verir

Benim dedem çiftçilikle uğraşiyor. Yetiştirdiği sebzeler için çok uğraşiyor, onlara gözü gibi bakıyor. Her şey emek ister. Nasıl bir çiçeği sularsanız yaprakları yeşerir ve çiçek açar, tarlalarda yetiştirilen buğday ve sebzelere de aynı bakım gerekir.

Bir buğday tanesi yetiştirmek o kadar kolay değilmiş. Dedem şöyle anlattı: "Havalar çok soğumuştur. Yetiştirdiğim sebzeler, tahıllar bir türlü büyümüyordu. Çok üzülüyordum. Bir şey yapmalıydım, yoksa çaresizlik içinde düşünmekten hasta olup yatağa düşecektim. Bir sabah kalktım, üstümü giyindim, birkaç arkadaş tarlaya yol aldık. Hava ürkütücüydü. Bir avuç buğday tohumunu elime aldım, bir yer belirledim, toprağa doğru serptim, elimle üzerini kapattım. Yine de umudum yoktu, ama denemek istedim.

Günler geçmişti, tarlaya tekrar gitme vakti gelmişti. İçimde bir heyecan vardı, tarlaya vardığım zaman gözlerime inanmadım. Ektiğim buğdaylar yeşermeye başlamıştı. Çok duygulandım, suladım, sevdim, dua ettim, mutlu oldum, şükür ettim. Yetiştirdiğim buğdaylar insanların sofralarında yemek olarak yenecekti.

Şunu bir kez daha anlamıştım hiçbir şey için insan umudunu yitirmemeli, hayatta hiçbir şey için geç kalınmış değildir. Yeter ki insanın içinde umut ve kendine güven, azim ve hırs olsun. İnsan kendinin yaptığı şeylerden mutlu olmalı, bunu ben yetiştirdim demek bile dünyanın en mutlu insanı yapar insanı. Yeter ki çalışalım, üretelim, öğretilim, çaba gösterelim mutlaka bir gün bunun ödülünü güzel bir şekilde alırız.

TUZLU TATLI

-Masal-

Duygu Çetinkaya

Merhaba, ben tatlı... Hatta o kadar tatlıyım ki, beni yiyen tuzdan bayılır. Ben de ilk başta bu durumdan pek memnun değildim, ama artık mutluyum. Çünkü beni kimse yemiyor tabi beni yapan akılsız kız dışında.

Beni yapan akılsız kız, annesi yemeğe tuz yerine şeker katsın diye kavanozları değiştirdi, güya annesine şaka yapacaktı, ama kendi yaptığı tuzağa kendisi düştü.

Bir gün evde sıkılınca beni yapmak için mutfağa gitti. Tabi sonra olanlar oldu. Şeker kavanozunu aldı, ama içinde tuz olduğunu unuttu. Başladı yapmaya, sonuç malum.

Ben bu kıza akılsız deyip duruyorum, adını söyleyeyim bari. Aman! Boş verin söyleyince ne olacak ki? Akılsız işte. Size anlatayım, aslında ben çok güzel bir tatlıyım; ama şu an tadım iğrenç tabi. Olsun, yine de kendimi çok şanslı hissediyorum; çünkü beni sadece bir kişi yiyor. Bu yüzden bütün tatlılar beni kıskanır.

Ben her tatlıdan farklıyım; onlar tatlı, ben tuzlu. Beni yapan kız beni çok severek yedi. Tuzlu olmamın hiç bir önemi yok, sonuçta kendi kazdığı kuyuya kendisi düştü. Tabi yiyecek, ama helal olsun akılsıza, beni iki günde bitirdi. O günü hatırlamak için benden bir parça sakladı. Her hafta beni kontrol ediyor.

Bir gün kızdım, yeter artık ye beni diyecektim, ama korktum. Hiçbir şey demedim. Şu anda buzluktayım. Beni buraya koyalı yedi yüz otuz gün oldu. İki yılda nasıl bozulmadın, diyorsunuzdur, ama bozulmadım. Onu da siz düşünün fazla kafa yoramayacağım.

Akılsız kız beni bir gün dolaptan aldı ve midesine götürdü, mideye doğru giderken "Vay be, tuzlu tatlı da bitti." diye geçirdi içinden. Mideye düştüğümde asit beni iki saniyede yok etti ve tuzlu tatlı diye bir şey kalmadı.

KAJU'NUN HİKAYESİ

-Masal-

Esra Ak

Bir zamanlar kaju, yer fıstığı ve kuru üzüm arkadaşlarıymış. Bir gün aralarında konuşuyorlarmış. Yer fıstığı:

— Kuruyemiş denince akla ilk ben gelirim. İnsanlar en fazla beni tüketirler, demiş.

Kuru üzüm:

— Ama en fazla beni tüketirler. Hatta okullarda bile yararlıyım diye beni dağıtıyorlar, demiş.

Kaju ise:

— Beni de çok tüketirler. Fiyatım dudak uçuklatabilir, ama tadımı herkes çok beğenir, demiş.

Yer fıstığı:

— Seni kim alsın zaten eğri büğrü bir şeysin, deyip kuru üzüm ile gülerken kajunun yanından ayrılmışlar.

Kaju çok üzülmüş. O gece rahat uyuyamamış. Sabah olmuş, kaju yürüyüşe çıkmış, yolda yer fıstığı ile kuru üzüme rastlamış.

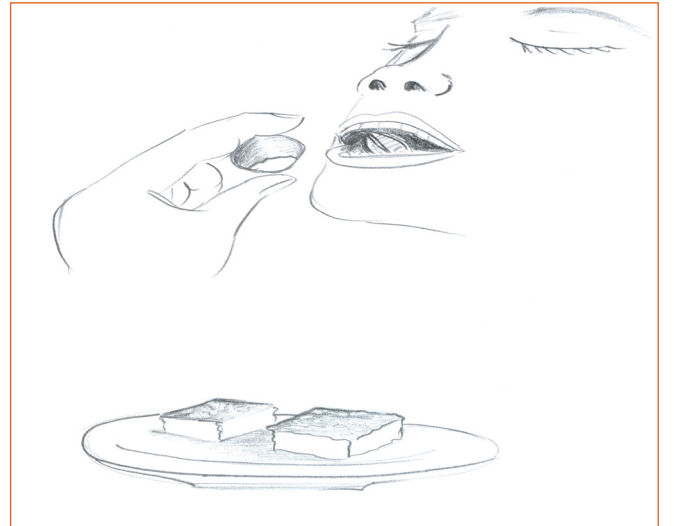
Kuru üzüm ile yer fıstığı:

— Bence sen yürüyüş yapma, çünkü zaten eğrisin beline bir zarar gelmesin, diye alay etmişler.

Kaju:

— Neden benimle alay ediyorsunuz? Aslında ben de sizin gibi diktim, ama yaşlandıkça eğildim, o yüzden böyleyim, demiş.

Yer fıstığı ile kuru üzüm hatalarını anlayıp pişman olmuşlar. Kajudan özür dilemişler. Bir daha da kaju ile kimse alay etmemiş.

İYİ KALPLI ELMA

-Masal-

Esra Ak

Kıpkırmızı adında bir elma, olgunlaşacağı günü sabırsızlıkla bekliyordu. Her geçen gün büyüyor, daha bir güzelleşiyordu. En büyük hayali, bir çocuğun vücuduna girip vitamin olmaktı.

Zaman çabucak geçti ve Kıpkırmızı, tıpkı ismi gibi kıpkırmızı bir elma oldu. Derken bir çocuk onu fark etti ve dalından kopardı. Kıpkırmızı "Yaşasın!" diye bağırdı. Sonunda hayaline kavuşacaktı. Çocuk ağzını kocaman açtı ve onu ısırıldı. "Hart" diye bir ses duyuldu. Sonra Kıpkırmızı'nın vücudunu bir ıslaklık sardı. Kocaman dişler "katır kutur" diye kendisini ezmeye başlamıştı bile. Çok geçmeden Kıpkırmızı, çocuğun boğazından "hop" diye aşağıya yuvarlanıverdi. "Şap" diye küçük bir denize düştü.

Deniz durmadan çalkalanıyordu. Burası çocuğun midesi olmalıydı. Kıpkırmızı, yolculuğun nereye kadar süreceğini heyecanla bekliyordu. Az sonra kırmızı bir dere onu aldı ve "pıt pıt pıt" atan bir yere götürdü. Burası da çocuğun kalbi olmalıydı. Buraya kirli giren kırmızı su, biraz sonra tertemiz olup çıkıyordu. Kıpkırmızı burada biraz beklemeye karar verdi. Bu sırada birbirleriyle konuşan iki ses duydu. Birisi şöyle diyordu. "Ahmet'e kötü davran da görsün gününü!". Diğeri ise: "Hiç yapılırmı? Ne kadar canı yanar. Kendine yapılmasını istemediğin şeyi başkasına yapmamalısın." diyordu. Kıpkırmızı bu seslerin nereden geldiğini çok merak etti. Sonra dışından "kür" diye bir ses duyuldu. Bir erkek çocuğu hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Kıpkırmızı aynı sesleri yeniden duydu. "Gördün mü bak! Sana yapmamayı söylemiştim. Osman senin yüzünden arkadaşına zarar verdi. Beğendin mi yaptığımı?" Kıpkırmızı seslerin sahibiyle tanışmak istedi. "Hey! Kimsiniz siz?" diye seslendi. Seslerden biri: "Benim adım Sevgi." dedi. "İnsanların birbirleri ile güzel anlaşmalarını isterim." Onun arkasından yüksek bir ses duyuldu: "Benim adım da Öfke. Çevreme ve kendime zarar veririm." Kıpkırmızı, "Neden tartışıyordunuz?" diye sordu. Sevgi söze girerek: "Ben hep sahibimiz olan Osman'a iyilik yapmasını söylerim." Öfke atıldı: "Benim adım Öfke olduğu için ben de her zaman kızgınımdır ve sahibime çevresine zarar vermesini söylerim".

Öfke ve Sevgi konuşmalarını sürdürürken dışarıdan bir gürültü duyuldu. Osman yere düşmüştü. Sevgi, "İşte bak!" dedi Öfkeye. "Biraz önce seni dinledi ve arkadaşına zarar verdi. Şimdi de ayağı takıldı ve düştü." Kıpkırmızı lafa girdi: "Öfkeli davranan kişi, her zaman zararlı çıkar." Bunun üzerine Öfke: "Sen kimin tarafın-

dasın?" diye sordu. Kıpkırmızı: "Sevgiden yanayım." dedi. Sevgi neşeye ellerini çırpı: "Yaşasın!". Öfke sinirle sordu: "Ama neden?" Kıpkırmızı: "Çünkü öfke sevilen bir duygu değildir. Öfkeli insanlar çevresindekilerle anlaşamazlar." Öfke biraz düşününce Kıpkırmızı'ya hak verdi. Sevgi çok mutlu olmuştu. "Ne güzel!" diye bağırdı. "Bundan sonra Osman karşısındakilere hep sevgiyle davranacak. Öfke kısık bir sesle: "Öyle olsun bakalım." dedi. "Ben de bundan böyle, çevreme zarar vermek yerine Osman'ı tehlikelere karşı korurum."

Sevgi, Öfke ve Kıpkırmızı, Osman'ın vücudunda mutlulukla yaşadılar.

Özgürlük bir kelebeğin kanat çırpıp açması demektir. İnsanların dilediği kadar...

Şairane

VİTAMİNLER

Esmanur Kapusuz

Al bütün vitaminleri.
Geriye ne kaldı ki.
Süt iç büyümek için,
Bal ye güçlenmek için.

Öğle yemeğine geldi sıra.
Menüde brokoli çorbası var.
Yemesen küçük kalırsın,
Yersen büyüye kalırsın.

Abur cuburu kestim.
Akşam yemeğine başladım.
Sofrada tavuğu görünce,
Mideye indiriverdim.

Meyveye geldi sıra.
Şeftali, nektari,
Mandalina, portakal
Bunların hepsinde, vitamin bolca var.

Çalakaem

YANINIZDAYIZ

-Masal-

İlkay Danacı

Sevgili Masumlar,

Size sesleniyorum şu anda, size. Koltukta oturmuş, elimde kâğıt kalemle size sesleniyorum çaresiz masumlar. Öylesine temizsiniz ki yanlış bir şey yazıp leke getirmekten korkuyorum bembeyaz benliğinize.

Ruhunuzun temizliği kadar çaresizsiniz ayrıca. Çok kötü bir his olsa gerek çaresizlik. Hiç yaşamadığımdan değil sadece sizin bakış açınızla bir değil benimki. Bazen öyle sıkılıyorum ki yaşamaktan, nefes almaktan; sebep bulamıyorum niye oksijen tükettiğime, neden yaşadığıma. Hâlbuki siz ne şartlarda ne umutlarla yaşıyorsunuz. Benim, bizim, insanların bu hareketlerini size saygısızlık olarak görüyorum. Güvenebileceğini, yarınlarınızda haylinize dahil edeceğiniz hiçbir yakınınız yokken nice umutlarla, nice sebeplerle yaşama tutunuyorsunuz. Bizim ailelerimizin yanımızda, hayalimizde olmasına rağmen küçücük şeylerden küsüveriyoruz hayata. Evet, bunu ben de yapıyorum. Yapmamam gerektiğini bile neden yapıyor olmam değinirsek, bunu şöyle açıklayayım: Hani derler ya “Tok açın halinden anlamaz.” diye. İşte, tüm açıklaması bu. Bir insan acı çekmeyince anlamıyor acı çekenin halini. Hele şu zamanlarda hiç anlamıyorlar. Bu hazin bir şey. Yani insanların, hem de geleceğimizin ümidi olanların empati yapamaması ve bilinçsiz davranması...

Şu an ben yazı yazıyorum size ve belki sizin aklıktan bilinciniz dahi yerinde değil. Ben karnımı doyurup, okula gidip, ödevlerimi yapabiliyorum. Siz, ben karnımı doyururken açsınız, okuldayken açsınız; ödevlerimi yaparken açsınız. Yani benim bir gün içerisinde yapabileceğim çok aktivite var hem de karnım tokken, ancak siz sadece karnınızı doyurma derdinde-siniz. Aslında her insanın haline şükretmesi gerek işte tam da bu yüzden. Bazen ben de acınası halde olduğumu düşünüyorum sonra siz geliyorsunuz aklıma ve yüreğim parçalanırken aynı zamanda şükrediyorum evim olduğuna, anne-babam olduğuna; sevdiğim insanlar olduğuna...

Biliyorum bunu okurken üzüleceksiniz bir kez daha ama bu mektubu yazmaktaki amacım size destek olduğumu bilmenizi istememdi. Kim bilir belki sizin birinizi yerinde ben olabilirdim? Yarın bir gün kimin zengin, kimin muhtaç durumda olacağı belli değil. Bir gün miras kalır tanımadığın dedenin dedesinden ve zengin olursun. Belki para içinde yüzerken de icra memurları gelir kapına ve değil para su bile göremez

vücudunuz.

Demek istediğim sizin yerinizde başkaları da olabilirdi ve eminim o durumdayken birilerinden destek beklerlerdi. Bu yüzden insanların, sizin yerinizde olmadığına şükrederken bir yerden de destek olması gerekir size. En büyük hayallerimden biri de gelecekte iyi para kazanıp, kimsesiz masumlara yardımcı olmak.

Eğer benim gibi düşünen insanlar varsa; üzülmenin, yanınızdayız.

MUTLULUK OKUMAKTA GİZLİ

-Söyleşi-

Ece Şevval Özer

Okumak... Bence kutsaldır. Ben okumakta bulurum hayatı. Okuduğunda öğrenirsin ancak. Mesela kitap okurken kitaptaki karakterlerin hayatlarını, yaşamışlıklarını, dertlerini, mutluluklarını, acılarını, an ve an duygularını okuyarak öğrenmez miyiz? Hiç okumamış insan, hayatını yaşayamamış insan demektir. Cahil olmaya mahkûm insan demektir. Gerçek mutluluğu bulamamış insan demektir. Her şeyin temelinde okumak vardır. Okumayı bilmeyen biri basılan gazeteyi nasıl öğrenebilir? Haberlerde geçen alt yazıları nasıl anlayabilir? Kendini nasıl kitapların içine atabilir? Her şeyi bıraktım nasıl yazı yazabilir? Ben okumayan biri olsaydım. Nasıl bu yazıyı sunardım önünüze? Dediğim gibi, her şeyin temelinde okumak var ve okumadan hiçbir yere ulaşamayız. İş sahibi olamayız.

Neden “Oku da adam ol.” sözünü kullanır büyüklerimiz? Okumadan ne adam olunur, ne de haklarını savunabilen bir birey.

Sahi, okumazsak haklarımızı bilemeyeceğimiz için, hiç sorgulama gereği bile duymayız. Ne verilirse kabul ederiz. Kendimize has düşüncelerimiz olmaz. Başka insanların egemenliği altında yaşamak zorunda kalırız. Haklarımızı savunamayacağımız için hep hak-sız duruma düşeriz. Okumazsak öğrenemeyiz. Öğrenemezsek okul hayatında çok ama çok başarısız oluruz. Eğer okul hayatında başarısız olursak, seçebileceğimiz bir meslek grubu olmaz. Kendimize iyi kötü bir meslek elde edinemezsek, bir aile kuramayız. Böylece so-yumuzu devam ettirebileceğimiz, evde paytak paytak yürüyen, şirin çocuklarımız olamaz ve mutluluğu asla ama asla yakalayamayız.

Demek ki neymiş? Mutluluğun formülü okumakmış.

HAYAT BADEM OLSA

-Deneme-

Ece Şevval Özer

Sağlık açısından çok yararlı olan badem, benim çok sevdiğim bir kuruyemiştir. Annem bu kuruyemişi her zaman önerir. Enerji verdiğini söyler. Bu konuda haklıdır.

Bademin dışı kahverengi, içi beyazdır. İçinde ayrı, dışında ayrı güzellikler taşır. Bademi istiridyeye benzetiyorum. İstiridyenin de dışı koyu olmasına rağmen içinden bembeyaz güzellikte ıslıl ıslıl bir inci çıkar. Badem dışına bakıldığında sanki bir ağaç kabuğu, içine bakıldığında ise bulutları andırır. Bademin tadı çok güzel, dışı da bir o kadar ktır ktırdır. Badem kabak çekirdeğine de benzer. Şekilleri neredeyse aynıdır. Bademin hep olumlu özellikleri vardır. Hem çok yararlı, hem tadı oldukça güzeldir.

Bademi bir sandığa benzetiyorum. Kahverengi bir sandığa... Dışındaki kabuğu içindeki beyaz güzelliği saklar gibi sanki.

Badem benim için mutluluğu ifade eder. Yerken ki o ktır ktır ses çok hoşuma gider. Bademin en sevdiğim özelliği ise ne kadar yersen ye bir zararı olmamasıdır. En sevdiğim kuruyemiş olan bademi sevmem için daha sayamayacağım bir sürü nedenim var.

İNSANLAR KURUYEMİŞ GİBİDİR

-Deneme-

Hilal Pınar Dağlı

Bazı insanlar tuzlu fıstık gibidir. Kabukları tuzlu fakat içi tatlıdır. Dışarıdan kötü gibi görünen kişiler aslında size içini açıp sırlarını söylerse içindeki iyi kişiliği görebilirsiniz.

Bazı insanlar kaju gibidir. Ben kajuyu içine kapanık insanlara benzetirim. Çünkü hafif eğik durur, bu yüzden içine kapanıktırlar bence.

Bazı insanlara çetin ceviz derler. Bu çetin ceviz sözcüğü zor insanlar, kolay kandırılmayan ve inadı kırılmayan insanlara denir. Benim babaannem çetin cevizdir. Öyle kolay kolay izin vermez. Bu güne kadar neredeyse ondan bir kere izin alabilmişimdir.

Ben çekirdeği geveze insanlara benzetirim. Çünkü çekirdeği yemeye bir başladınız mı bir daha duramazsınız. Geveze insanlar da böyledir. Konuşmaya bir başladılar mı bir daha susmazlar.

Kuruyemişlerin dış görünüşleri ile insan tiplelerine benzetilebilir. Siz kendinizi hangi kuruyemişe benzetiyorsunuz?

MAKARNANIN DRAMI

-Masal-

Abdullah Kudret Çiçek

Makarna July paketine girmişti. Artık satılmaya hazırdı. İnşallah bir zenginin midesine girerim umuduy-la markette yerini aldı. Çünkü zenginin midesinde mal varlığı kadar altın var sanıyordu. O sırada Zengin Kız Fakir Oğlan dizisi senaristi Birol Güven, arkadaşları: Yaşar Arak ve Caner Güler ile birlikte dizinin senaryosunu yazıyordu. Senaryoda şunlar yazılıydı:

Kemal Kuruçay (Şükrü Efendi) çekimlerden önce gidip July'nin de bulunduğu makarna paketini alıp gelir. (Şükrü Efendi zengin bir ailenin kâhyası olduğu için July buna çok sevinir). Ardından Mahmut Beyler, Kemal Beylere gelirler. Mahmut Bey, fakir oğlan Nurhan'ın babasıdır. Dünürü Kemal Bey'le tavla oynar önce ve ona 5-3 kaybeder. Sonra muhabbet falan ederler ve en sonunda Mahmut Beylerin ayrılma saati gelir. Mahmut Beyler giderken Kemal Bey'in eşi Serpil Hanım:

- Efendim, buraya kadar zahmet ettiniz. Sizi şimdilik eliniz boş göndermek olmaz, alın şu makarna paketini evde yersiniz. Mahmut Bey'in eşi Badire Hanım:
- Hiç zahmet etmeseydiniz, der. Serpil Hanım:
- Zahmet ne demek efendim, zahmet ne demek ben Meryemcim'e söyleyeyim iki dakika paketi alıp getirsin, der ve Meryem Hanım'a söyler.

Evde bir sürü makarna vardır ve Meryem Hanım hangi makarnayı Mahmut Beylere vereceğini şaşırır ve sonunda July'nin de içinde bulunduğu makarna paketini vermeye karar verir. Paketi alır ve Mahmut Beylere verir. Mahmut Beyler eve gidince makarnayı bir güzel yerler ve July'de Mahmut Beylerin fakir ailesinin midesine iner. July midede bulamaç haline getirilirken:

- Al işte, hiç altın yok, nasıl olsun adamların mal varlığı mı var, der ve ömür boyu Mahmut Beylerin midesinde yaşar.

Mahmut Beylerin organları da aksi gibi çok gevezedir. Bu gevezelikten kurtulmak için bu organlara savaş açar ve Mahmut Beylerin organları July'yi yener. Ve ona ömrü boyu dram çektirirler.

*Bazı insanlar tuzlu fıstık gibidir.
Kabukları tuzlu fakat içi tatlıdır.
Dışarıdan kötü gibi görünen kişiler
aslında size içini açıp sırlarını söylerse
içindeki iyi kişiliği görebilirsiniz.*

CİPS Mİ SÜT MÜ?

-Masal-

Nisa İclal Akyel

Güneş öğle yemeğini iyi yememişti. Bu yüzden erkenden karnı acıktı. Yemek yemek yerine atıştırma bir şeyler aramaya başladı. Dolaplara baktı, ama bir şey beğenemedi. Sonra buzdolabına baktı ve bir süt kutusu gördü. Aynı anda buzdolabının yanında bir cips paketi gördü. Güneş hem sütü içmek hem de cipsi yemek istedi. Bunları düşünürken bir ses duydu:

- Beni ye!

Güneş korktu. Fakat konuşan kimseyi görmüyordu. Ardından başka bir ses duydu:

- Beni iç!

Sonra cips paketinde bir ağız, süt kutusunda ise göz gördü. Cips:

- Ben çok sağlıksızım, ama çok tatlıyım. Aslında pek tatlı sayılmam, baharatlı ya da peynirli de olabilirim, ama sen yine de beni seç, sütü boş ver, dedi.

Süt ise:

- Ben hem sağlıklıyım, hem de tatlıyım. Beni içmelisin. Neden dersen benim içimde bulunan D vitamini ve kalsiyumdan dolayı kemik gelişimin çok iyi, dişlerin bembeyaz, kasların çok güçlü olur. Aynı zamanda da zekân ileri derecede olur, dedi.

Güneş bir süre sütü mü içsem yoksa cipsi mi yesem diye düşündü. Ama sonra sütün dediklerinden etkilenerek sütü eline aldı. Tabi cips sütü çok kıskandı. Cips yüzünü asmaya çalışıyordu, ama beceremiyordu. Güneş onun numara yaptığını anladı ve dolabın kapağını sertçe kapattı. Ve Güneş sütünü keyifle içti.

ÇİKOLATA GÖLÜNÜN SONU

-Masal-

Sefa Çakırer

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir zamanlar "Çikolata Ülkesi" adında, her yerinde şekerlemeler, meyve suları, çikolatalar bulunan bir ülke varmış. Bir ada ülkesi olan bu yerin, zemini bile şekerlemelerdenmiş. Herkes, görevinden çok memnunmuş.

Bir gün, Çikolata gölü o kadar hırçınlaşmış ki, yüzüne gelen her tür şekerlemeyi boğup, renklerini eriterek her türlü aromadan olup, dünyanın en güzel içeceği olmak istemiş. Tüm şekerlemeler, uzun zamandır o gölün yanına bile yaklaşmaya kalkmamışlar. Çikolata gölü yalnızlık çekiyor, eğer bir şekerleme bile eritemez

ise hayalini gerçekleştiremeyeceğini biliyormuş. Üstelik çikolata gölünün tek eğlencesi bu olmaya başlamış.

Bir sabah tüm şekerlemeler uyanınca, ağlama numarası yapmaya başlamış. O kadar sesli ağlamış ki, tüm evlerde yankılanmış sesi. Herkes, çikolata gölünün derisini alıp, yalnızlık çektiğini düşünmüşler ve bu durum için gölün yakınlarında bir toplantı yapmaya karar vermişler. Çikolata gölü toplantıya kulak kabartıp planının işe yaradığını anlamış. Toplantı bitince tüm şekerlemeler göle doğru yaklaşmışlar. Tam o sırada gölün yakınına rüzgârın savurarak getirdiği kare şeker şeklinde bir sünger gelmiş. Çikolata gölü sünger şeker sanıp hemen içine çekmiş. İçine çekmesiyle süngerin çikolata gölünü emmesi bir olmuş ve çikolata gölü dünyanın en güzel içeceği olma hayalini kurarken yaptıklarının cezasını çekmiş. Kendisi bir anda yok oluvermiş.

Herkes, bir daha kandıranlara inanmayacaklarına yemin etmişler, fakat bir sorunları varmış. Kötü çikolata gölü yok olduğu için şimdi nerede yüzeceklermiş? Hemencecik, yaklaşık yüz şekerleme kendilerini sıvı haline getirip göl haline getirmişler ve sonsuza kadar mutlu yaşamışlar.

PEKEÇOK

-Masal-

Zeynep Özel

Pekmezli çikolataydı Pekeçok. Adını da oradan alıyordu ya. En sevdiği şeyler; dondurma, pekmez yemek ve müzik dinlemektir. Diğerlerine göre daha farklıydı Pekeçok. Öbürleri duşa girmekten korkar, çekinirlermiş, oysaki Pekeçok cesurca duşa girermiş. Herkes ona hayranlıkla bakarmış, bazı küçük Karamelli çikolatalar kendisine "Büyük Pekmez" dermiş.

İşte tüm bunların sebebi duşa açılan soğuk suymuş. O soğuk su açıldığı zaman bütün çikolatalar erir ve delikten denize doğru yol almış. Herkes Pekeçok'un sonunun da böyle olacağından korkarmış. Nice öğütler nice nasihatler verilmiş Pekeçok'a, ama Pekeçok bunları pek fazla umursamazmış.

Yine nasihatlerle dolu bir günde Pekeçok duşa girermiş. Aniden açılan soğuk su ile beraber denize akmış. Arkasından çok ağlanmış. Annesinin yüreği karalar bağlamış. Bir daha Pekeçok'u ne gören olmuş ne de duyan. Ara sıra duşa girmek isteyen olursa diye ibretlik olarak Pekeçok anlatılmış.

Bize de bundan sonra büyüklerin sözünü dinlemek düşer.

ISPANAK

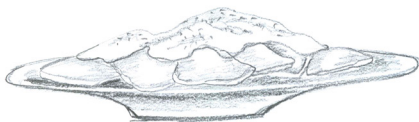
-Masal-

Yağmur Gülser Akgül

Ben bir ıspanağım. Mahallemizin en yaşlısı olan Ahmet amca, günümüzde bu tür sebzelerin az tüketildiğini bildiği halde, her hafta mahalledeki bakkalın yan tarafında tezgâhını açmaya devam ediyor. Belki de her hafta burada tezgâh açmasının nedeni; bakkala girip çıkanların sebze alıp, yiyebileceklerini düşünmesi olabilir. Çünkü o sağlıklı beslenmeye çok önem gösterir. Ama onun bu çabasını sanki herkes görmezden geliyor. Çocuğundan gencine, gencinden yaşlısına herkes bakkala giriyor ve cips, kola, çikolata gibi sağlıksız yiyecekleri alıyorlar. Aslında onlara yiyecek bile demek istemiyorum, çünkü içinde çeşitli kimyasallar var. İnsanlar buna rağmen bizi görmezden gelmeye devam ediyorlar.

Artık tezgâhın önünden geçen insanların çoğu kilolu veya kilolu olmaya aday. Oysa bizde birçok fayda var. A,C,K ve B6 vitaminleri var. Damarları rahatlatırız, yüksek tansiyonu düşürürüz. Vücutta oluşabilecek rahatsızlıklara karşı direnç oluştururuz. Kemik sağlığı için gerekli olan 'Osteocalcin' adlı proteini barındırırız. Kalsiyum, potasyum, magnezyum, demir gibi vücut açısından hayati önem taşıyan mineraller ve bileşenlerimiz vardır.

Saçların dökülmesini önleriz ve kökleri kuvvetlendiririz, kan dolaşımını sağlarız. Kalbin yorulmadan çalışmasına yardımcı oluruz. Prostat, kolon ve yumurtalık kanserlerini azaltırız. Gözleri güneş ışığından koruruz. Birçok kişinin çok önem verdiği vücut temizliğini sağlarız ve cilde parlak bir görünüm kazandırırız. Bunlar sayabildiklerim daha sayamadığım birçok faydam var. Artık bizi sevip sevmeyeceğinize siz karar verin!

Çalاکalem

HESAP MAKİNESİN KAHRAMANLIĞI

-Hikâye-

Abdullah Kudret Çiçek

Orman canavarı saf Mehmet Beyinli Kafalı Şey ormanı ele geçirmiş. Ormanda yaşayan herkes de ondan korkuyordu. Onun ormanı ele geçirmesiyle tüm halk da mecburen ona hizmet etmeye başlamış. Fakat o, o kadar çok şey istiyordu ki halk artık bundan bıkmış ve ormanı terk etmiş.

Halk kalacak yer arıyormuş ve sonunda ıssız bir adaya düşmüşler. Bunların içinde Adsız da bulunuyormuş. Adsız matematikte okul birincisiymiş. Matematik sevdasından da bir türlü vazgeçemiyormuş. Dört işlemin hepsinde mahir ve hesap yapmakta ustaymiş. Biliyorum çünkü geçen gün ona 81 kere 81'i sordum. Hiç düşünmeden 6561 dedi. Eve gidince bilgisayardan hesapladım, cidden doğruymuş.

Ne diyorduk? He, hatırladım. Bunlar ıssız bir adaya düşerler ve pes etmiş haldedirler. Aralarında tek pes etmeyen Adsız'ımış. Adsız pes etmemiş ve mücadele etmiş kurtulmak için, fakat bir türlü başaramamış.

Günlerden bir gün uyandığında tüm halkı denizde boğulmuş halde görmüş. Koca ıssız adada tek kalmış. Yok, yine erken konuştum galiba. Çünkü karşıdan hiç sevmediği arkadaşları Hurma, Burma, Mestan, Destan geliyorlarmış ve Adsız ile savaşmak için diğer halk kendilerine engel olmasın diye tüm halkı gece uyurlarken denize atmışlar. Savaşmışlar ve Hurma, Burma, Mestan, Destan kazanmış ve Adsız'ı da denize atmışlar. Fakat Adsız yüzme biliyormuş ve yüze yüze ormana gelmiş. Orman Canavarı Saf Mehmet Beyinli Kafalı Şey ile savaşmış ve tek başına onun kafasına taş atıp onu öldürmüştü. Ormanı kurtarmış ve koskoca ormanda tek başına yaşayamam deyip yakınlarda kuytu bir yerde Sümerliler adı verilen bir halk bulmuş ve onları ormana davet etmiş. Sümerliler bu daveti kabul etmişler ve ormanda yaşamaya başlamışlar. Hem Sümerlilerin de kalacak yeri yokmuş zaten. Kuytu kuytu saklanıp hayatlarını yaşamaya çalışıyorlarmış; ama artık Adsız sayesinde hepsi kalıcı olarak kalacak bir yer bulmuşlar. Fakat birkaç gün sonra Adsız'ın bu kahramanlığı unutulmuş ve sadece matematik zekâsı akıllarda kalmış. Bu yüzden ona öğretmeni yirmi gün sonra Hesap Makinesi adını takmış. O ölünce onun için hesap makinesi icat edilmiş.

PAMUK ŞEKER VE ÇOCUK

-Deneme-

Zeynep Özel

Çocuğa benzer ya hani pamuk şeker. En çokta gülüşüne... Aynı çocuk gibi tatlı, pamuk, yumuşak... Zaten "Şeker" adı da çocuktan gelme pamuğun.

Hani pamuk şeker suya değince katılaştır ya, çocukta öyle, işte uçurtması ağaç dalında kaldığında katılaştır.

Hani çocuk şekerdir ya, onu görünce öpmek isteriz, tanımıyorsak da el sallarız. Pamuk şeker de öyle, onu görünce yerimizde duramayız, koşup bütün tezgâhı satın almak isteriz.

İkisi de birbirini tamamlar; çocuk günlerce pamuk şeker için gözyaşı döker, pamuk şeker de küçük bir çocuğun avucunda olmak için.

En önemlisi gençler birbirini pamuk şekerle kaybederler. Çocuk olurlar adeta, bir de araya lunapark girince unutulur gençliklerini.

Ne de çok benzer özellikleri var değil mi? Hayatın yarım kalmış yanını tamamlıyor, yetişkinlikten bıkmış insanları deniz kenarında huzura erdiriyorlar ve ben bunun karşısında bu kâğıt üzerinde ve sizin şahitliğiniz altında iyi ki de varlar diyorum ve bırakıyorum.

TANELİ

-Masal-

Onurcan Uysal

Mutfak çok sıcaktı, etrafta fasulye kokusu vardı. Evin sahibi fasulye pişiriyordu, bir an beni seçecek diye çok korktum, ama şükür ki beni seçmedi. Diğer arkadaşlarım orada çayır çayır yanarken ben burada öylece oturamazdım ya abicim. Fasulyelerin de hakları vardır, ama öylece durup konuşmaktan başka yapabileceğim bir şey yok.

Kendi kendime konuşmaya başladım, başlamışken biraz kendimi anlatıyım. Adım Taneli, arkadaşlar kısaca Tan der. Ben bir fasulyeyim. İri yarı bir vücudum var ve biraz da uzun bir boyum...

Bizim adıma bile şarkı yazıldı ama millet bunu anlamıyor abicim. Biz pişirilmemeliyiz, biz de canlıyız değil mi? Anladık, karnınızı doyurmanız lazım, ama başka şekilde doyurun kardeşim, bizim haklarımız var. Bizi üç buçuğa satıyorlar, buda yetmezmiş gibi şarkıda da kullanıyorlar abicim. Bize özel şarkı yazmanız hoş, güzel bir şey ama bizim özgür olduğumuzu anlamıyor-sunuz. Bırakın bizi, artık yeter.

İşte gene gelindi mutfağa, öldürdü fasulyeleri. Fasulye katili, gıcık adam. Nedir bu fasulye sevdası. Bak avuçladı yine fasulyeleri ve aldı, attı kaba. Eyvah bu sefer beni de kattı aralarına, ben de gidiyorum çayır çayır yanmaya.

Soğuk suyun altına attı bizi, buz gibi sudan gidiyoruz yavaş yavaş tencereye. Sallaya sallaya attı bizi içeriye, birazdan tencere ısınır ve biz kaynamaya başlarız.

Eyvah! Ölüyoruz işte, ömrümüz bu kadarmış arkadaşlar, hoşça kalın, fasulye cennetinde görüşürüz.

ÇİKOLATA

-Deneme-

Onurcan Uysal

Çikolata aslında herkesin çok sevdiği bir tatlı. Yemeye kıyamadığımız yeme de yanında yatlık bir tatlı. Çikolata aslında dosttan iyi, istediğimizde yanımızda olan, bize mutluluk veren, üzüntümüzü geçiren bir tatlılık abidesi.

Çikolatanın içinde bulunan, bize mutluluk veren bir sihri var. Çikolata yiyen insanların mutlu olduğu gözlemleniyor.

Kızların özendiklerinden biri de sık sık depresyona girmektir ve depresyona girdiklerinde; sevimsiz, huysuz ve çirkin olurlar. Depresyona girdikleri nerden belli oldu dersenez çikolatadan. Depresyona girdiklerinde çikolata onların daha mutlu olmalarını sağlar. Bazılarının hayatı çikolata olmuştur, sınav öncesi çikolata, mutluyken çikolata, üzgünken çikolata...

Çikolata her dost gibi sırtından bıçaklıyor insanı, yerken mutlu ediyor ve zihni açıyor ama kilo da alıyor, diş de çürütüyor. Sabun temizler, ama dikkatsiz olursan ayağını kaydırır. Her güzelin bir kusuru var.

Çikolatayı beni güldüren, kendini sevdiren, bağımlı yapan insanlara benzetirim. Aynı çikolata gibidirler, sevimli, çokook tatlı...

Aslında her insan sever çikolatayı. Sizce de öyle değil mi? Çikolatayı milletçe sevmişiz ki çikolata tatlısı var, İsteddiğimiz her yerde çikolatalı kek, çikolata çeşmesi, çikolatalı bisküvi, çikolatalı pasta, çikolatalı puding, çikolatalı çubuk, çikolata müzesi, çikolatalı ev -Hansel ve Gretel'deki ev- çikolata kokulu parfüm, çikolatalı dondurma, sıcak çikolata, çikolatalı muffle, çikolatalı kurabiye, çikolatalı cupcake, çikolatalı süt, damla çikolata, sütlü çikolata, bitterli çikolata, karamelli çikolata, beyaz çikolata, antep fıstıklı çikolata... Daha ne olsun, belki daha neleri çikolatalı yapacaklar kim bilir?

UN

-Masal-

Hilal Pınar Dağlı

Merhaba. Ben un. Hasan amca beni değirmende dünyaya getirdi. Beyaz bir toz halinde dünyaya geldim. Hasan amca beni çuvala koyup şehirdeki bir dükkâna sattı ve ben o uncu dükkânında nokullar, börekler ve mantılar yapacak kişiyi beklemeye başladım.

Çok geçmeden, bir gün bir hanımefendi geldi ve beni satın aldı. Çok mutlu oldum. Eve geldiğimizde bir adam:

- Ayşe, sen mi geldin, dedi.

Kadın:

- Evet, ben geldim Şevket, dedi. Sonra mutfağa geçip beni yere koydu ve gitti. Bir ses duydum gibime geldi. Doğru da duymuşum.

Birisi:

- Hoş geldin. Ben masa, adım Ayten. Sen kimsin, dedi.

- Ben un, adım da Kadir, dedim.
- Ben de yumurta Seyfi.
- Ben de su, adım Pelin.
- Ben de oklava Mustafa.
- Ben de kâse Osman.

Bütün herkesle tanıştıktan sonra Ayşe Hanım geri geldi ve beni kâsenin içine koydu. Su ve yumurta ile beni karıştırdı. Artık un değil bir hamur haline gelmiştim. Dünyaya geldiğimden beri bu anı beklemiştim. Sonra oklava ile beni açtılar, güzel bir yuvarlak haline getirdiler. Bıçak sayesinde beni kare kare kestiler ve benden yüzlerce oldu. Sonra karelerimin içine kıyma koydular, ardından Ayşe teyze beni büktü. Daha sonra tencerenin içine koyup beni pişirdiler. Piştikten sonra beni bir güzel yoğurtlayıp servis tabağının içine koydular. Artık hazırdım, mükemmel bir yoğurtlu mantı olmuştum. Artık beni afiyetle yiyeceklerdi.

*Senede kırk dönüm bostan ekering,
Benden başka kimse yimesing dirim,
Gavını, garpızı gabıglı yirim,
Acelem deng soyameyong dohtor bey!*

Bedirhan Gökçe

Şairane

YİYECEKLER

Yiyecekleri sevelim.
Her çeşidini yiyelim.
A,B,C vitaminleri bilelim.
Her besinden tüketelim.

Dengeli beslenmek için
Sağlıklı yiyecekler seçelim.
Her gün için bir yemek yiyelim,
Her besinden tüketelim.

Güzel beslen sağlıklı ol.
Her çeşit yemeği sor.
Kola, cips, gazozla,
Dağlar kadar mesafeli ol.

Yiyecekleri bir dinle.
Bak ne diyorlar sana,
Bir kulak uzat onlara.
Her besinden tüket ki
Sağlıklı ol bu dünyada.

Farklı türlerden yemek,
Sağlık getirir aklına.
Yemek seçme şu dünyada,
Huzur gelsin midene.

Rabia Aleyna Hep

YİYECEKLER

Her yemeği yemeli.
Sebze ve meyveleri,
Büyüyüp gelişirim,
Alıp vitaminleri.

Akıllı bir çocuk ol.
Abur cubur yeme.
Dengeli beslenmezsen,
Mikroplara yenilirsin sen.

Öğretmenim anlattı.
Hep dengeli beslenmeyi,
Tatlı, tuzlu demeden,
Her gıdadan yemeyi,

Balık, et, meyve, sebze...
Gereklidir tüm besinler.
Yoğurt, süt, peynir...
Dengeli beslen sen.

Göktuğ Efe Verir

TEŞEKKÜRLER ANNE

-Masal-

Zeynep Özel

Güneşin yüzümüze güldüğü, bulutun şapka çıkarıp selam verdiği bir hafta sonuydu. Annemle gezintiye çıkmıştık. Sakin sakin halinden gayet hoşnut bir şekilde araba sürüyordu annem. Genelde arabayı kendinin süreceğini öğrendiğinde agresif ve sinirli olur. Yola başlamadan önce:

- Çok eğleneceğiz, demişti bana.

Merak ediyorum acaba nasıl bir yere gidiyoruz? Gideceğimiz yerin nasıl bir yer olduğunu sorsam dayanamazdı annem, hemen anlatmaya başlardı. Aslında gideceğimiz yeri öğrenmek güzel olurdu; ama sürprizi kaçınsın istemiyordum. Biraz daha gittikten sonra bir otomatik kapının önünde durduk. Annem kredi kartına benzer bir şey uzattı, arabadan indik ve yola yürüyerek devam ettik. Az bir mesafeydi zaten. Biraz yürüdükten sonra Eğlence Fakültesi adlı bir yere girdik.

Burada her şey çok güzeldi, zaman su gibi akıp gidiyordu. Öyle ki bizi unutup binayı kapatmışlardı. Annemle çıkmaya çalıştık; ama bir ses bize:

- Vitamin Bilgileri, deyip duruyordu.

Annem bana baktı sessizce:

- Anladım, dedi ve bir adım öne çıkarak:

- Bize vereceğin görevleri tam olarak anlat. Biz de buradan çıkalım, diyerek sesini yükseltti. Bu bir bilgisayar olmalıydı. Sesinden de belli oluyordu ya. Görevimizi anlatmaya başladı.

- Sizden vitaminler hakkında bilgi isteyeceğim. Haydi, ilk sorunuz geliyor, dedi.

Annemle birbirimize baktık. Şaşırmıştık. Birden ilk sorumuz soruldu.

- 5 vitamin adı söyleyin. 10 saniyeniz var. 10 - 9 - 8....

- Ben cevaplarım, dedim anneme:

- A B C D vi- vitamin adları...

Tam nefes alacaktım ki ikinci soru geldi.

- Yağda çözülen vitaminler nelerdir. 20 saniyeniz var. 20 - 19 -18.....

Annem ileri çıkarak:

- A,D,E ve K vitaminleri yağda çözülür, dedi annem. Neyse ki bu soruyu da atlamıştık.

- Evet üçüncü sorunuz geliyor, dedi bilgisayar.

- Mısırın büyümesinde etkili olan vitamin nedir? Bu soru için 30 saniyeniz var. 30 - 29-28...

Şaşırmıştık. Bu nasıl soruydu böyle. Annemle vitamin görevlerinden yola çıkarak C vitamini cevabını bulduk. Birden 3-2 diye bir ses duyduk. Öne çıkarak:

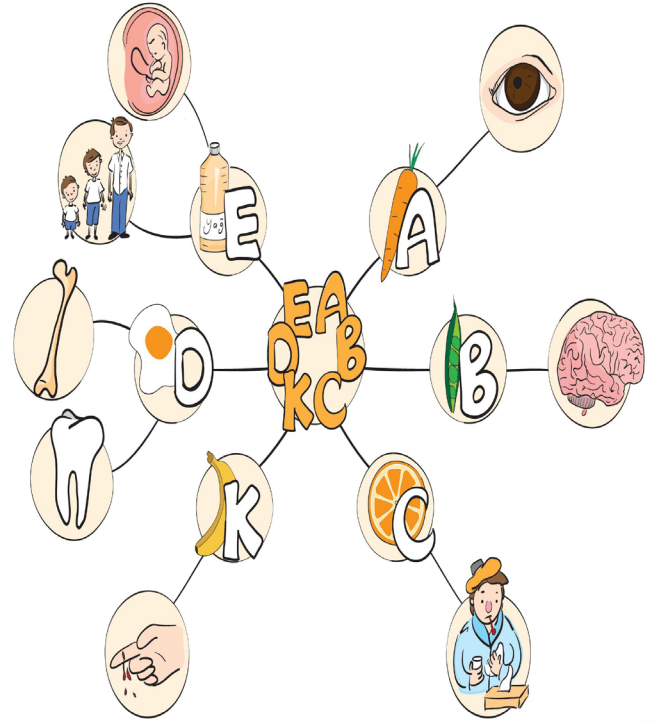
- C vitaminidir , dedim.

- Aferin, dedi bilgisayar. Ardından da çok şaşırtmalı bilmeceli ve içinde deney bulunduran bir soru sordu.

- Koy beni suya akıtayım rengimi, çocuklar çok sever beni özellikle tadımı. Çok renkliyim, ama sağlıklısım bil bakalım neyim ben.

- Bu neeee? Diye çılgık attım birden. Neyse ki annem biliyordu sorunun cevabını

- Bonibon. Cevap bonibon, dedi annem. Kapı açıldı eve gittik. Şu an fen sınavındayım ve vitamin sorularını rahatça yapabiliyorum. Teşekkürler Anne.

ZALİM RÜYALAR

-Anı-

Zeynep Özel

Polis okulundan artık mezun olmuş ve atanmış, gerçek bir polis idim. Dünyaları verseler bir daha bu duyguyu yaşayamazdım. Polis olmak için çok yol kat ettim. Okulu birincilikle bitirdiğim için İstanbul Çevik Kuvvet'te çalışıyordum.

Bu gün ilk iş günüm. Yarım saat sonra telefon dolaşıcılarına karşı anket hazırlayıp pankart açacaktık. Hayatım boyunca bu anı beklemiştim. Göğsümün üstünde polis armasını taşımayı boynuma vatanımı korumak için taktığım silahı... Sonunda gerçek oldu hayallerim.

Babam emekli olunca gözü arkada kalmazdı artık. Çünkü onun mesleğini üstlenen bir oğlu vardı. Vatani için bu mesleği seçen bir oğlu. Ama ben şehirden şehre taşınınca Ordu'dan taşındığımız gibi oraları özleyecek miydim acaba? Zaten ben polisliği Ordu'ya geri dönmek için seçtim. Ama en önemli nedenlerinden biri vatana hizmet olmasıydı. İkincisi, baba yadigarı olmasıydı. İlk maaşım Ordu'ya gidip Çınar'ın büyüüp büyümediğini kontrol etmek olacaktı. Bana az Amet demedi. Zeynep'e az Cenep demedi. Balkonda oturup benim gelmemi az beklemedi sonuçta. Aaa! Bir ses duyuyorum, şey diyor:

- Ahmiş, Ahmişim! Uyansana, çocuk okula geç kalacaksın. Piştt! Çocuk uyan.

Uyandığım zaman bunların bir rüya olduğunu, hala lise üçe gittiğimi, polis olamadığımı fark ettim ve kendi kendime :

- ZALİM RÜYALAR, dedim.

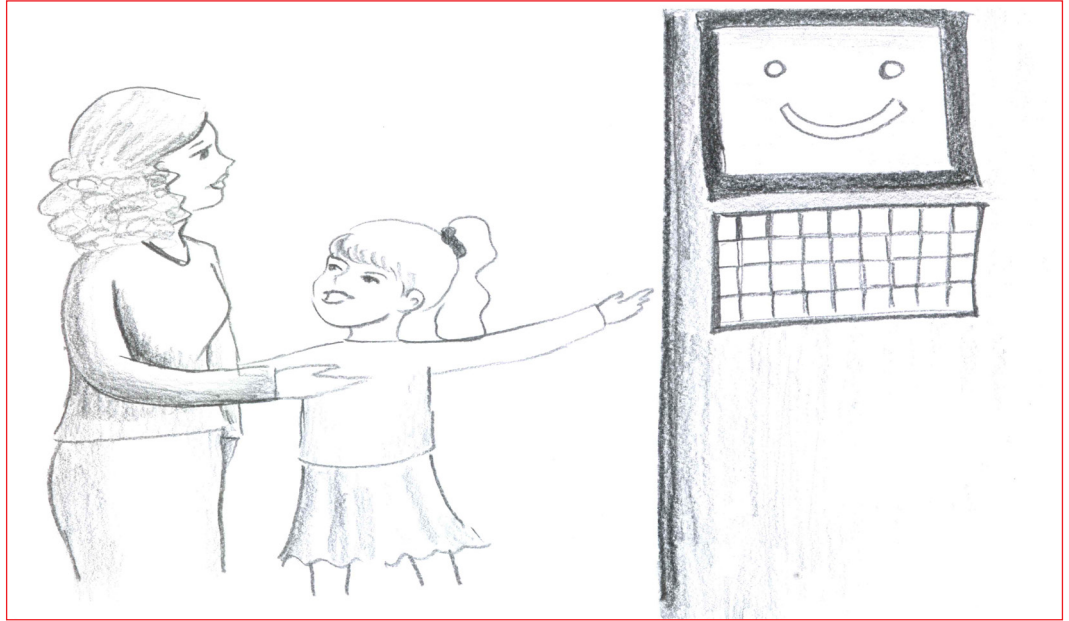
Ahmet Emre Özelle Saygı Ve Sevgi Teşekkürlerimle...

NEDEN ANADOLU

-Efsane-

Abdullah Kudret Çiçek

Bir adam, çok fazla geçim sıkıntısı çekmekteymiş. Annesi ölünce tarlası bu adama kalmış. Adam da 50 milyon euroluk tarlayı satmış ve bu işten çok para kazanmış. Sonra bu paralarla önce geçim sıkıntısından kurtulmuş. Ardından tüm dünyayı gezebilir miyim merakıyla dünyayı gezmeye karar vermiş. İrlanda'dan başlayarak tüm Avrupa'yı gezmiş önce.

Biliyorsunuz ki Avrupa'nın bittiği ve Asya'nın başladığı yer İstanbul'dur. İstanbul'a gelmiş. Bu adam İstanbul'un da Avrupa Yakası'nı gezmiş ve Asya Kıtası'na girmiş. Asya Kıtası'nın başı Anadolu'dur. Bu yüzden Anadolu'yu gezmeye karar vermiş. En son Hakkari'den de ayrılırken tam Esendere Sınır Kapısı'nın önünde gezi rehberine:

- Buranın bir adı var mı, diye sormuş.

Gezi Rehberi:

- Yok efendim.

- Güzel, çok güzel.

- Güzel olan ne efendim?

- Buranın adının olmaması. Buranın adını ben vermek istiyorum. Buranın adı Anadolu olsun. Neden biliyor musunuz? Çünkü burada bir sürü insan dolu ve her insanda ana şefkati var. O gün bu gündür Anadolu'nun adı Anadolu oldu.

Bizim Projemiz

Duygu Çetinkaya-Canım Akman-Enes Ünal-Miray Danacı-Rabia Aleyna Hep-Nisanur Karaman

Hilal Pınar Dağlı-Rabia Aleyna Hep-Semiha Alcan-Yağmur Gülser Akgül-Zeynep Özel

DERT ORTAĞIMIZ YAZILAR

-Eleştiri-

Miray Danacı

Yazmak insanı rahatlatıyor bence. Başkalarına anlatamadıklarımı ona anlatıyorum ve birden içimden koca bir dert kalkmış gibi geliyor. İnsanlar yazmayınca bazı şeyleri içlerinde biriktiriyorlar ve sıkıntılı bir yaşam geçiriyorlar.

Yazmaya başlamadan önce ben de o insanlardan biriydim. Tüm sıkıntılarımı içimde biriktirerek yenmeye çalışıyordum. Çünkü zamanla unutup bir daha hatırlamayacağımı düşünüyordum. Ama tam tersine bunu devam ettirdikçe sıkıntılarım çoğaldı ve hiçbirini yenemedim. Sanki bir kutu gibi her şey benim içimdeydi. Artık tüm sıkıntılarımı kâğıda döküyorum.

İki yıldır yazarlık eğitimine katılmamın bana büyük katkıları oldu. Yazarlık sayesinde sıkıntılarımın kurtuldum. Yazarlığa katılmasam dediğim gibi sıkıntılarımın kurtulamayacaktım.

KİTAP

-Eleştiri-

Enes Ünal

Kitap okumak uçakla uçmaya benzer. Kitaba başlarken süzülür uçak, kitabın sayfaları çevrildikçe yükselir. Sayfalar azaldıkça uçağın yere inmesi yaklaşır, kitabı bitirdiğinde ise uçak durur, yolculuk bitmiştir.

Kitabın yazarı uçağın pilotuna benzer. O olmasa uçabilir misin, o olmasa okuyabilir misin? Okumazsan uçamazsın, yükselmezsin. Aynı Kâtip Çelebi'nin sözü gibi "Kitapsız hayat; kör, sağır, dilsiz yaşamaya benzer". Eğer yazarsan işte o zaman hep uçarsın, uçurursun. Uçak yapmak kolaydır, önemli olan onu uçurabilmektir.

YAZMAK İYİ GELİYOR

-Eleştiri-

Duygu Çetinkaya

Merhaba, Duygu ben. Size okul çıkışı, yazarlık çalışmalarında yaptıklarımızdan bahsedeceğim.

Kuruyemiş günü yaptık ilk olarak, yiyecek günü yaptık, yeni yıl partimizi kar nedeniyle yapamadık ama daha sonra telafi ettik, maskeli balo ve mısır günü yaptık, en güzeli çikolata günüydü tabi. Öğretmenlerimiz bizi biraz zayıf gördüler galiba.

Eskiden güzel yazı yazamam, bu işi beceremem diye düşünürken zamanla kendimi geliştirdiğimin farkına varmaya başladım.

Yazarlık herkesin kendine güvenmesini sağladı, yazarlık sayesinde derslerimiz bile düzeldi. Herkes yazmayı daha bir başka sevdi. Tembellik etmeyip hep yazdım, artık yazmak benim için bir ödev değil, bir ihtiyaç.

Yazmanın bana konuşmaktan daha iyi geldiğini anladım. Eskiden ben çok konuşurdum. Yazarlık benim çenemi de kapattı.

Yazarlık çalışmaları üç yıldır devam etmekte. Ben bu yıl başladım. Yazarlığı çok seviyorum, hiçbir şey içinde bırakmam.

Yazı türleri içinde en çok denemeyi sevdim, çünkü kendi düşüncelerimi yazmayı çok seviyorum. Siz de bize katılmak isterseniz her zaman bekleriz. Hoşça kalın.

*Okursan Yazarsın,
Yazar'san İz Bırakırsın.*

EMEK VE ZAMAN

-Eleştiri-

Nisanur Karaman

Yazarlık grubu... Biz buraya emeğimizi ve zamanımızı verdik. Hem eğlendik hem de yazdık, kitap çıkardık. Çünkü biz Yürekli Kalemler'dik. Hayata bambaşka bakıyorduk.

Bu yıl da yazıyoruz. Yazdıkça da eğleniyoruz. Hikâyelerimiz bize has. Yürekten yazıyoruz. Yaptığımız bu çalışmalar ileride bizim en hoş anılarımız olacak biliyoruz. Belki de ileride kendimize ait kitaplarımız olacak.

Biz yazarlık grubunda hem gülüp, eğlenip zaman geçiriyoruz hem de kalemi kâğıtla, düşüncelerimizi yazıyla buluşturuyoruz. Yazılarımızı da birbirimizle paylaşıyoruz. Bu çalışmalar hayatımıza yeni yeni renkler katıyor.

İnsanın emek ve zamanını harcıyıp ortaya çıkardığı çalışmaları görmesi en güzeli. Bizim emeklerimiz şimdi 'Edebiyatın Atatürkçesi' olarak karşınızda. Zaman ne de hızlı akıp geçti.

YAZARLIK VE BEN

-Eleştiri-

Rabia Aleyna Hep

Merhaba arkadaşlar, ben Rabia Aleyna. Beşinci sınıftan beri yazarlığa gidiyorum. Bu seneki beşlere göre yaklaşık olarak bir yıl daha tecrübeliyim.

Sizlere bu yıl yaptıklarımızdan bahsedeceğim. Öncelikle çikolata ve şeker günü yaptık. Adı üstünde çikolata ve şeker günü. O gün herkes çikolata ve şeker getirdi. Daha sonra oyuncak günü yaptık, barbie getiren de oldu transformers getiren de. Sonra korku günü yapıldı, ama günümüz korku günü değil komedi gününe döndü. Sonraki günlerde ise yerli malı ardından da yılbaşı günü yaptık. Yerli malında çeşit çeşit yemek getirildi, çeşit çeşit yemek yedik. Bu yaptığımız günlerle ilgili ise en az herkes bir hikâye, deneme veya bir öykü getirdi. Bazıları çikolatayı, şekeri konuşturdu, bazıları oyuncakların tarihçesini araştırdı.

Sizlere herkesin severek yazdığı bir türü anlatayım: deneme. Deneme herkesin bir konu veya bir kavram üzerinden kendi düşüncelerini özgürce kâğıda dökmesidir. Deneme insanın kendini en rahat hissettiği türdür. Ben de yazı yazarken genelde bu türü tercih ederim. Ama şunu da bilirim ki hangi türü yazmak zorunda olursam olayım, yazmak en sevdiğim şey.

Bir kelime bir harfle, bir cümle bir kelimeyle, bir yazı bir cümleyle, bir kitap bir yazıyla başlar.

ANILAR

-Eleştiri-

Canım Akman

Evet, anılar... Benim şu hayatta geriye baktığımda çok fazla anım olduğunu biliyorum ve bu anılardaki değerli mi değerli insanları da...

Geçen sene "Okursan Yazarsın, Yazar'san İz Bırakırsın" adlı bir proje için Türkçe öğretmenlerim seçmeler arasında beni de işin içine almışlardı. Önce şok olmuştum, çünkü hayatımda ilk defa böyle bir teklif alıyordum. Ailemin de onayıyla bu projeye katılmıştım. İlk günlerde pek alışmasam da sonra ki haftalarda hocalarımıza ve birbirinden özel proje arkadaşlarıma çok ısınmıştım. Hocalarımız her hafta konu verip bizim yazmamızı istemişlerdi. Her geçen gün yazma becerimi çok daha başarılı bir hale getiriyordum. Bunun farkında olmak bana ayrıca mutluluk veriyordu. Yazma işi sadece Türkçe dersinden ibaret değildi, aslında bütün dersleri anımsatıyordu bana. Bazen canım çok sıkılır, yazı yaz-

mak istemezdim. Ama sonradan fark ederdim ne kadar yanlış yaptığımı ve farkında olduğum günlerde kendimden nefret ederdim. "Neden yazmıyorsun" sorusuna hiçbir cevap bulamazdım. Sonra yazmaya daha çok bağlanmıştım.

Bir çiftçinin tarlaya saçtığı buğdayların yetiştirme sürecindeki çalışma azmi ve sabrı gibi geçiyordu yazma serüvenimiz. Zorlu ve eğlenceli çalışmalar sonunda güzel bir kitap ortaya çıkardık. Bunu kutlamak ve taçlandırmak için bizim mutluluğumuzu isteyen hocalarımızın Organize ettiği Gala Gecemiz olmuştu. Bu gecede o kadar mutlu olmuştum ki anlatamam. Bunu ancak yaşayarak öğrenebilirsiniz. Düşünsenize, aylardır planladığınız ve uğraş verdiğiniz bir şey gerçekleşiyor ve ürünler ortaya çıkıyor. Bundan mutlu bir şekilde ayrılmak çok güzel bir duygu...

HAVA GİBİ, SU GİBİ BİR ŞEY

-Eleştiri-

Sefa Çakırer

Metin Çolak

NEDEN Mİ YAZIYORUZ?

-Eleştiri-

Bizim okulumuzdaki yazma ve okuma çalışmalarını o kadar harika oluyor ki, bence en iyisi de budur. Çalışma yaparken hem yazı yazıyoruz, hem de konuşuyor ve konular hakkında tartışıyoruz. Aynı zamanda yazma ve okuma çalışmalarımızda boş boş eve gidip, ders çalışıp oradaki öğrendiklerimizle yetineceğimize o çalışmalarını da yaparak hayatla, yazının derinlikleriyle alakalı bilgileri öğreniyoruz. Bence bu en iyisidir. Yazı bilgidir, emek vermektir ve bir sürü iş yapmaktır. Yazma ve okuma çalışmalarını çok ama çok harika bir durum. Yazı olmazsa yazma ve okuma hiç olmaz. Yaptığımız bu çalışmalarını şu iki kelime çok iyi tarif ediyor.

Mükemmel ve muhteşem.

Yazma ve okuma çalışmalarını bu iki sözü kesinlikle hak ediyor. Yazı yazmak için emek vermeliydik, çünkü bizim bir parçamız haline gelmişti. Artık bu cümleyi hangi yazar olsa söyler. Yazma çalışmalarını için bence her insan kendini gösterir ve işinin peşini sonuna kadar bırakmaz. Yazma ve okuma çalışmalarını aynı zamanda bize pes etmemeyi de öğretir. Güzel yazma konusunda asla pes etmem. Yazı benim için hava gibi, su gibi bir şey.

Yazı... Yazı deyince benim aklıma kocaman bir düşünce evreni gelir. İşleyebileceğim uçsuz bucaksız fikir

tarlalarını anımsarım. Kimileri için somut, elle tutulur, dünyalık amaçlar yazı yazmaya sürükler insanı. Okunmak, beğenilmek, kabul görmek için yazılan yazılar mevcuttur. Ben bunlardan değilim. Tamamen kendi dünyam için yazarım. Beğenilsin, beğenilmesin. Ben beğendiysem o yazı olmuştur. Peki, bu yazdıklarım bana bir şey kazandırır mı? Ben her yazdığım yazıdan sonra biraz daha kendimi geliştiririm. Her yazdığım daha çok benliğimi katarım yazıya. Her yazdığım daha çok yaşarım hayatı. Bir işte bütün bu kazançlarımı yazmayı sadece kendim için yaptığım içindir. Eğer yazmayı okunsun diye yazsaydım bir anlamı olmazdı hiçbir şeyin...

İşte "Okursan

Yazarsın Yazarsın İz Bırakırsın" projesi bana bu anlayışı kazandırdı. Özgürlük ve hayatın tadı kendin için yazmakta saklı. İşte o zaman birilerine daha güzel eserler okutabilirsin.

SERÜVEN DEVAM EDİYOR

Fatih Arslan
Türkçe Öğretmeni

Bir bakışta vuruldular, okumanın o duru ve büyüleyici güzelliğine. Peşine düştüler kelimelerin, cümlelerin. Yürüdükçe hayallerin gerçeklerden daha engin olduğunu gördüler. Hayallerin sofrasında nice tatlar tattılar. Benzetmenin özgünlüğünü, abratmanın doğallığını, kinayenin muzipliğini; görerek, duyarak kavradılar. Sebeplerin mahzenine inip sonuçların anahtarını keşfettiler. Bir yandan kelimelerin o eşsiz senfonisinde, okumanın aşkına nice masalların, öykülerin, denemelerin çapası kazılıp, tohumları atıldı bereketli ovalardaki kalemlerin yüreğine.

Okuma aşkının peşinde hayal kurmaya çiğ başladılar; ama çalışarak, okuyarak, araştırarak olgunlaşmaya, kızarmaya doğru yol aldılar. Bu aşk yolculuğunda, okumanın sadece kutlu bir aşama olduğunun farkına vardılar. Gerçek aşkın kalemlerinde saklı olduğunu anladıklarında ise yürekleriyle yazmak için bir araya geldiler.

Bu kutlu yolda sevdalılar arasında arkadaşlığın mayası tuttu ve paylaştıkça çoğaldı kelimelerin azlığı. Yazdıkça kalemlerindeki sevdaları arttı. Yazdıkça manevi iklimlerin bereket dolu damlaları birleşti ve kelime kelime, cümle cümle yağmaya başladılar kuru kâğıtların üstüne.

Hayallerini anlattılar. Düşündüklerini yazdılar. İnanıklarının arkasında durdular. Kalemleri yürektendi. Bu kutlu sürecin sonucu olarak "Yürekli Kalemler" adını verdikleri üç özgün kitapla yazarlığa ilk adımlarını attılar.

Adımlar artık daha sağlam atılıyor. Hayal kaldırımlarında harf harf döşeniyor umutlar. Umutların döşendiği bu sokağın yeni bir adı var şimdi: Atatürkçe Sokağı... Edebiyat kokan minik ve cesur kalemlerin izleri var bu sokakta.

EN ETKİLİ REÇETE: "YAZI"

-Eleştiri-

İlkay Danacı

GÜZEL KOKULAR SAÇMAYA GELDİK

-Eleştiri-

Ecrin Büke Erişir

Yazı yazmak şu zamanlarda zor bir şeymiş gibi algılanıyor. Sanki sizden, içinizden gelenleri değil de sadece doğruları yazmanız isteniyor. Hâlbuki kimse sizden doğru şeyleri yazmanızı istemez, içinizden gelenleri yazmanızı ister. Çünkü insanlar kâğıtlarda, sadece yazmış olmak için kalemleri gezdirmezler. Diğerleriyle paylaşmaya çekindikleri şeyleri dökerler kâğıda belli belirsiz. Bu da insanların ferahlamasına sebep oluyor. Yani uzun süredir içinizde tuttuğunuz ve artık içinde bir çığ olup büyüyen, sizi rahatsız eden bir durumu sadece kalem ile çözebiliyorsunuz. Bazıları vardır, içindeki o çığı dışarı çıkarabilmek için gitmediği terapistler kalmamıştır, ama hiçbir zaman yazı yazmayı denemez ve terapist aramaya devam eder.

2013 yılında Yeni Zelanda'da yapılan bir çalışmada, biyopsi yaptırmış 49 sağlıklı yetişkinin yaralarının iyileşme süreci gözlemlenmiş. Bu gözlem sonucunda biyopsiden önceki iki hafta üç gün üst üste yirmi dakika boyunca duygu düşüncelerini yazan kişilerim on bir gün sonra %76'sının tam anlamıyla iyileştiği; yazı yazmayanların %58'inin iyileşemediği belirlenmiş. Bu çalışma da gösteriyor ki yazı yazmak için, yazı yazmanın insanlara faydalı olduğunu göstermek için hasta; tedaviye muhtaç olmak gerekmiyor.

Yazı yazmanın sadece psikolojik faydaları yoktur. Yazı yazdığımız zaman artık kendimizi daha iyi ifade ederiz, eskisine nazaran daha sosyal bir insan oluruz, konuştuğumuz kişi bizi daha rahat bir şekilde anlar;

Bazen insanlara yazı yazmak kötü bir şeymiş gibi gelebilir. Ama bana göre yazı yazmak hayatımda gördüğüm farklı ve güzel şeylerden biri. Sanki bana bir çiçeği büyütme gibi geliyor. Biz de o çiçeğin tomurcuklarıyız. O tomurcuklar biz büyüdükçe büyüyüp gelişecek. Biz geliştikçe oda çiçek açacak. Biz öğrendikçe o da öğrenecek ve bir gün bahçedeki en güzel yerini alacak. Biz o çiçeği büyütene kadar çok uğraşacağız ve en sonunda güzel kokular saçmayı başaracağız. O çiçek de güzelliğinin tadını çıkaracak. İnsanoğlu geliştikçe o tomurcuklar da gelişir, boy atar ve güneş gibi sayfalara doğar...

SÖZ BİTMEDİ ŞİMDİ

Bilal İldemir
Türk Öğretmeni

Rengârenk duyguların, uçsuz bucaksız hayallerin, tatlı mı tatlı düşlerin içinde dalgalandığı denizimiz; gecenin içinde, yakamozların parlaklığıyla sundu size içindekileri. Bunlar kumsala yazılıp da bir dalganın silip götürdüğü değil; minik kalplerden çıkan en samimi, en temiz, yürekte ve zihinde iz bırakan cümleler. Her biri fersah fersah derinden çıkarılan, keşke olsa dediğimiz düşlerimizi, kimi zaman da "Onlar nereden bilecekler, nereden anlayacaklar?" dediğimiz gerçekleri getirip koydular hayat dediğimiz kıyıya. Yazmak, uçsuz bucaksız bir deniz. Hayallerimizi kurup kurup bıraktığımız, derinliklerinde sakladığımız, ümitlerimizi, korkularımızı, kimseye söyleyemediğimiz yanlarımızı bulmak için kulaç kulaç derinlerine inmemiz gereken bir deniz. Cesur yürekleri, hepimizin gizli hazinelerinin olduğu bu denizi kıyıya dalga dalga taşımakta kararlı zihinleri ve bunun için yorulmadan atacakları kulaçları ile hazırdı onlar. Kimi minik elini ilk kez sokacaktı bu derin sulara, kimi açıklara gitmeye en baştan hazır ve kulaçların nasıl atılacağını göstermek için can atar durumdaydı. Kesin olan ise hepimizin birbirinden öğrenecek çok şeyi olduğu idi.

Sözün bittiğini sadece "Bir Gerçek, Bir Masal" kitabı için söylemişim. Ama bu kelime çağlayanının kaynağı sonsuz ve gürdü. Ne söz biterdi burada ne hayal...

İşte şimdi yazma serüveni devam ediyor.

çünkü yazı yazdıkça aynı zamanda kelime haznemiz de gelişir. Yani yazı yazmak, kalem, kâğıt...

Bunlar o kadar önemli şeyler ki... Birçok yararı var, ancak biz bu kadar yararı olan bir şeyi sadece zamanımızı alıyor diye, ilham perilerimiz yok bahanesiyle elimizin tersiyle itiyoruz. Eğer böyle devam ederse daha ileride yazı yazma kültürü tamamen ortadan kalkacak ve insanlar çözüm yolunu mumla arayacaklar, ama bilmeyecekler ki o çözümü değerlendirme fırsatını kaçırmırlarken bilgisayarda oyun oynuyorlardı...

RAHATLATAN FAALİYET YAZMAK

-Eleştiri-

Derya Yenice

Yazı yazmak nedir ve neyi ifade eder? Bence yazı yazmak insanın içindeki duyguların, ifadelerin harflerle yazılması ya da bazen içindeki fırtınanın kâğıda dökülmesi mi? Ya da sadece harflerden oluşan bir kelimemi? Bir kelime insanı bu kadar rahatlatılabilir mi yazı yazmak insanı rahatlatan bir faaliyet mi bence öyle. İnsanın içindeki fırtınayı dindiren o fırtınayı bir anda yok eden ve o fırtına kopan yerde çiçeklerin açmasını sağlar, güneş çıkar, yağmur yağın yerden şaşırırsın ne ara ben rahatladım işte yazı yazmak böyle bir şeydir, anlatılmaz yaşanır.

Yazı yazmayan bir kişi ise bu duyguları bilemez, anlayamaz. Çünkü o kişi bu duygulardan ve bu yaşantıdan uzak bir hayat sürmektedir. Bu zevkin tadına varmakta güçlük çeker. Yazı yazmak nedir bilmez bazı insanlar. Oysaki yazı yazmak insanın dostudur. Bazen insan kendini yalnız, tek başına hisseder sanki hiç dostu yokmuş gibi oysaki her zaman bir dostu vardır ama insanoğlu farkında değildir bu dost yazıdır yazmaktır bu dost aslında en güvenilir dostudur. Yazılar kendileri dile gelemez sen yazılarını dile getirirsin sen dile getirmediğin sürece yazının bir anlamı da yoktur. Yazıyı yazan dile getiren yazıyı yazan kişidir. Aslında dostunu kendin yaratıyorsun. İnsan kendi yarattığı dostu her zaman güvenir bence.

Yazı yazmanın keyfinin tadını hiçbir yerde bulamayabilirsin, büyük bir ihtimalle de hiçbir yerde bulamazsın çünkü yazı yazmak bir yetenek işi değildir. Yazı yazmayı herkes yapabilir yazı yazarken başkaları yazımı beğenecek mi diye düşünmeye gerek yoktur bence. Her zaman yazarsın duygularını ifade edersin en mutlu anını, kendini kötü hissettiğin anını, yalnız hissettiğin anını kâğıda dökersin yalnızlığını rahatlırsın. Yalnızlığını paylaşırsın kâğıtla, kalemle içine huzur, mutluluk gelir Yalnızlığını sanki bir kişiye anlatır gibi yazarsın seni kimsenin anlamadığı halde yazı seni her zaman anlar. Bazen yazı yazdığın kâğıt mektup olur bazen bir hikâye olur bu hikâye senin hayat hikâyesidir.

Yazı yazmak insanı mutlu eder. Yazı yazmak bir yol gibidir hani yol bazen git, git bitmez ya bazen de yazı yazmakta öyledir. İçinden yazdıkça yazmak gelir, bu yüzden yol gibidir yazı yazmak. Yazmaya doyamazsın kâğıtla kalemden ayrılamazsın. Sen onlardan ayrılırsan onların bir hiç olduğunun farkında olduğun için onlardan ayrılamazsın. Daha doğrusu içinden hiç ayrılmak gelmez çünkü kâğıtla kalemle dostluk kurmuşsundur,

onlardan ayrılmak istemezsin onlardan ayrılırsan bir çiçek gibi solacağını düşünürsün. Düşünmekle de kalmazsın aynı bir çiçek gibi solarsın çünkü senin için dökecek bir dostu kaybetmişindir. Üzüntüden solarsın.

Bazı insanlar günlük tutarlar günlük tutanlar şanslıdır çünkü kendileri yaratmışlardır şanslı şans bana gelsin diye beklememişlerdir. Her gün dostlarıyla yani günlükleriyle o gün yaşadıklarını paylaşırlar. O gün ne mutlu etti ne üzdü onu anlatır her şeyini onunla paylaşırlar. Düşüncelerini, duygularını yazarlar tek, tek onlar hiçbir zaman yalnız kalmazlar onların her zaman bir dostu vardır. Her gün dostlarına yaşadıklarını tek, tek yazıya dökerler onların paylaşımları yazı yoluyla. O kişiler her zaman mutlu olurlar hayat boyu mutlu yaşamaya da adaydırlar. Yazı yazmak insanı rahatlatan bir faaliyet bence yazı yazmak bir yetenek değildir yazı yazmak isteyen herkes yazı yazabilir herkesin rahatlatma ihtiyacı vardır.

İz Bırakanlar

GELİYORUZ HAYALLERİMİZLE

Dilek Ünal
(2015 Mezunumuz)

Akıp geçer gün gün
Gülümser bize olayların ardından
Kum gibidir bazen
Taneleri saymakta zorlanır insan
Çözülür parmakların arasından
Geçip gider, düşünmez ardını
Umursamaz geride kalanları
Dur be zaman bekle bizi de
Biraz dur da yetişelim sana
Dur da yaşayalım hayatı
Tadalım yalnızlığı, tadalım heyecanı
Bunlar varken gitmek de neyine
Bu hayat sensiz geçer mi yine
Bekle beni de koşuyorum işte
Geliyorum az bekle...
Düşün artık geride kalanları
Akıp geçme birdenbire
Geliyoruz hayallerimizle!

SAFLIK VE BERRAKLIK

-Eleştiri-

Derya Yenice

Kar yağıyordu, bütün çocuklar sevinçten adeta havada kar taneleri gibi uçuyorlardı Aralarında bir tane çocuk vardı ki o çocuk huysuz bir şimşek gibi somurtuyordu sürekli. Arkadaşlarına soruyordu: “Siz bu kar da ne buluyorsunuz da ben bulamıyorum, siz neden karı bu kadar çok seviyorsunuz?”

Arkadaşları kar bembeyaz insanın içindeki saflığın ve o berraklığın sanki dışarı çıkması o arkadaşlarına ben size hiç katılmıyorum çünkü: İnsanların içinde ne saflık vardır ne de berraklık kalmıştır. Ben insanlara hiç güvenmem ve onların içinde artık saflık ne de berraklık kalmıştır. Onlar artık vicdansız, acımasızlardır. Onlarda saflık da berraklık da yoktur, kalmamıştır. Arkadaşları sen öyle düşünüyor olabilirsin ama biz daha farklı düşünüyoruz. Her insanın kalbinin köşesinde bir yerde saflık ve berraklık saklıdır. O arkadaşlarının yanından uzaklaşır arkadaşlarının yanından ayrılırken bir düşünce kafasının etini yer. “Acaba gerçekten her insanın kalbinde saflık ve berraklık var mıdır?” Kendi kendine öyle bir şey yoktur, olamaz diye sorularını geçiştirir durur. Derin bir iç çeker: Aaahh! Karlar, siz neden bu kadar bembeyazsınız, neden insanlar sizin sadece beyazlığınız kadar masum değil? Keşke insanlar da sizin kadar beyaz ve masum, kötülüklerden arınmış birileri olsalardı. Keşke şu kar tanesi dile gelse de gerçekten her insanın içinde saflık ve berraklık yatar mı yatmaz mı söylese, diye kendi dillendir.

“Az önce içinden geçirdiklerine kulak misafiri oldum da, senin soruna bir cevap vermek istiyorum. Aslında her insanın kalbinin köşesinde bir yerde saflık ve berraklık saklıdır. Ama işte o saklı kutuyu bir açsalar, öyle bir hazine bulacaklar ki işte; bakma o gizli kutuyu bulmaktan korkuyorlar. Onlar saf ve berrak olurlarsa kendilerine başkalarından zarar gelmesinden korkuyorlar. Önemli olan o gizli kutuyu keşfedip doğru kullanmaktır ama en önemlisi o kutuyu keşiftir.” der kar tanesi çocuğun elinde erir ve kaybolur. Çocuk o günden sonra anlar ki her insanın içinde saflık ve berraklık yatar ama o gizli bir hazinedir. O çocuk o günden sonra her kar yağışında o gün aklına gelir ve karı her şeyden çok sevdiğini kabullenir.

SADECE YAZMAK İÇİN YAZMADIK

-Eleştiri-

Barış Kaan Öztürk

Biz yazma projemizde sadece yazmak için yazmadık. Herkes bir yazar gibi olamaz. Öğretmenlerimiz sayesinde o yeteneğimizi fark ettik. Aklımıza her geleni de yazmazdık. Bir de gönlümüze sorduk. Sonrada işi kalemimize bıraktık. Asla bir zorunluluğumuz yoktu. Eğlenerek, bazen de farklı etkinlikler yaparak yazdık. Bazen de gezerek yazdık. Asla pes etmedik. Bir şeyi on kere yazardık ama öğrenerek yazardık. Biz kitap bile çıkardık. O da yetmedi, TRT’ye bile örnek proje olarak haber olduk. Ama iyi yazmamızın bir nedeni vardı. O da okumak. Çünkü “Okursan Yazarsın, Yazar’san İz Bırakırsın.”

YARINA İNANMAK

İbrahim Selçuk Akyel
Fen Bilimleri Öğretmeni

Hayaller, hedefler, umutlar, gelecekler hepsi yarınlarda saklanmışlardır. Gelecek günlere yarınlara inanmayan yaşamayacakları gibi hep aynı yerde kalırlar, hiçbir zaman ilerleyemezler.

Uyumadan önce karanlık olan bu gökyüzü, yarın güneş doğduğunda tekrar aydınlanacak. Yarınlar parlak olacak, bir o kadar da sıcak. Yeter ki sen yarına inanmaktan vazgeçme.

Yarına inanmak için gün batımına, iyi görünmek için güzelliğe ve zengin olmak için paraya ihtiyaç yoktur. Geleceğimde iyi bir yaşam sürmek için yarınlara inanmak gerekir; çünkü bir günde hiçbir şeyi başaramayız.

Hayatta farkında olmadan da olsa hep bir tırmanış içerisindeyiz. Her geçen gün biraz daha yükseğe tırmanırız. Yarınlara inanmayıp her gün yerimizde kalıyorsak hiçbir zaman zirveye ulaşamayız. Hayallerimize, hedeflerimize, umutlarımıza, geleceğimize bir günde ulaşamayız. Eğer geleceğe ulaşmak istiyorsak yarınlara inanmalıyız. Bu günde keşke diyorsak dünlerde bugünlere inanmamışız demektir.

Yarınlara inanmıyorum diyen biri dahi yarınlara fazlasıyla inanıyordu; çünkü inanmasaydı bugün böyle olmazdı. Yarınlar bugünlerin yansımasıdır. Yarınlara inanmayan insan bugünleri unutmuş demektir.

Yalnız insanlar değildir yarınlara inanan, canlı cansız bütün varlıklar yarınlara inanır. Eğer yarına inancın kaybolduysa bu hayatta sen de kaybolmuşsun demektir. Yarını hayal et, yarına inan ve yarını da başar.

Yarına inanmakta haklı çıktığımız çocuklarımızın devam eden yazma serüveni ile ispat edildi galiba...

İz Bırakanlar

SEVGİLİ ZEZE BİRADER

Arzu Karameşe
(2014 Mezunumuz)

Söze nasıl başlasam bilemiyorum. Çok garip şeyler hissediyorum. İçimde anlam veremediğim, bir türlü isimlendiremediğim garip şeyler oluyor. Bazen hayat, üstüme üstüme geliyor. Neye dokunsam elimde kalacakmış gibi.

Bu hayatta bir oyuncak ayım anlıyor beni, bir de sigaramın boynu bükük dumanı. Şaka şaka, ben sigara kullanmam. Ama oyuncak ayı kısmı gerçek... Hani senin "şeker portakalı" fidanın var ya; konuşmadığı halde onunla dertleştiğin fidan. O fidan nasıl senin hayatının fırtınaları döneminde sığındığın limansa oyuncak ayım da benim limanım işte.

Senin hissettiklerini çok iyi anlıyorum sevgili Zeze. Hayat, seni kâğıttan bir kayık gibi okyanuslara atmış ve sen, okyanusun derinliklerinde nefes almaya çalışıyorsun. İşte, tam son nefesini vereceğini düşünürken imdadına o küçük "şeker portakalı" fidanın yetişiyor. Senin içinde yeşeren bir umut olup aldığı nefesi seninle paylaşıyor. Akşam güneş batarken fidanın karşısına geçip dertleşmeye başlıyorsun onunla. "Şeker Portakalı" fidanın rahatlıyor seni. Kendine bile söylemekten çekindiğin acı gerçeklerini haykırıyorsun hayattaki tek dert ortağına.

Okulda çok uslusun. Hayatındaki bütün olumsuzlukları unutup öyle gidiyorsun okuluna. Aslında hayatın her anında öyle olmalısın. Bak, "Şeker Portakalı"n kesildi. Fakat bu durum seni hayata küstürmemeli, umudun hiçbir zaman tükenmemeli. Ablan ve ailen her vakit yanında... Kendine çok haksızlık ediyorsun. Unutma Zeze: Nefes alıyorsak hala umut var demektir. Sağlıcakla kal.

Senin hayatını anlamaya çalışan Arzu.

YAZMANIN BÜYÜLÜ DÜNYASI

-Eleştiri-

Egemen Ergün

Nazım Hikmet 15 Ocak 1902 yılında Selanik'te doğmuştur. Ünlü olmadan önce bizim gibi sıradan hayatı vardı. Aramızdaki tek fark onun daha üretken bir hayal gücünün olmasıydı, fakat bana kalırsa herkes yazar olabilir. Tek yapması gereken bu işi severek yapmasıdır. Yazı yazmak insanın zevk aldığı, duygularını ona aktarabildiği, kendini rahatlatan bir zevktir. Yazı yazmak bundan başka şekilde tanımlanamaz.

Bana göre yazı yazmanın temel kuralı içindekini ona dökebilmendir yani kâğıt ve kalemi can yoldaşın gibi görmeli ve bunları kalbimizi çalıştıran parçalar gibi sevmelisin.

Bu yazar için söylenebilecekler anlata anlata bitmez, çünkü onun yazı yazmak için verdiği emek hepimizin örnek alabileceği bir şeydir.

Bizim de bu projede yazmanın büyüdü dünyasına girerek emeğimizle hayal gücümüzü birleştirerek oluşturduğumuz eserlerimiz kendi adıma gelecek yaşantıma bir renk ve ayrıcalık kattı.